ဝိနည်းပိဋကတ်

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁–ကမ္မက္ခန္ဓက ၁–တဇ္ဇနီယကံ

၁။ တစ်ရံရောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်း 'မငြိမ်သက်မှု' ကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍–

"အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက်ပညာရှိသူ သူ့ထက်လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌လည်း အဓိကရဏ်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကား များ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက်လိမ္မာသူ သူ့ထက်အကြား အမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကြကုန်ဘိသနည်း။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။

၂။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို –

"ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍုကလောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍–

"အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက်လိမ္မာသူ သူ့ထက်အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြ ကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ "ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့အား မလျောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံး မပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင် နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အားလည်း တိုး၍

ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ၊ ရဟန်းတို့ အမှန်စင်စစ် ဤအမှုသည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား မကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော အချို့သူတို့အား အကြည်ညိုပျက်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း ဖြစ်ပေ၏"ဟု (ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော် မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း သူတစ်ပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း အလိုကြီးခြင်း မရောင့်ရဲနိုင်ခြင်း အပေါင်းအဖော်၌ မက်မောခြင်း ပျင်းရိခြင်းတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ (စကား) ကို မိန့်တော်မူပြီး၍ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း သူတစ်ပါးတို့က ပြုစုမွေးမြူလွယ်ခြင်း အလို နည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေခြင်း ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်း ကိလေသာကို မဆည်းပူးခြင်း ဝီရိယဖြင့် အားထုတ်ခြင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် လျော်ကပ်တော်လျော်ညီသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီး နောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍုကလောဟိတကရဟန်းတို့အား ဩမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ ပဏ္ဍုကလောဟိတက ရဟန်းတို့ကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၃။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုကလောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်း ခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍– 'အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးကုန်လင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင် နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမို ဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ အကယ်၍ သံဃာအား လျော်ကပ်တော်သော အခါရှိသောကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုကလောဟိတကရဟန်းတို့အား ဩမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုကလောဟိတကရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍– "အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို

အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတကမည်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကို ပြု၏၊ ပဏ္ဍုကာ လောဟိတကရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ် တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍–"အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင် များသူ သူ့ထက် သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြ ကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ'ကံကို ပြု၏၊ ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည့်အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍–"အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင် များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွား ရန်ကျယ်ပွါးခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကို ပြု၏။ ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု

‘တဏှာနီယ’ ကဲ့ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့ကို ပြုလုပ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ပဏ္ဍုကနှင့် လောဟိတက၊ ပဏ္ဍုကသည် ရဟန်းတစ်ပါး၊ လောဟိတကသည် ရဟန်းတစ်ပါး ပေါင်းနှစ်ပါးဖြစ်၍ ၄င်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိခေါ် ခြောက်ပါးအုပ်စုရဟန်းတို့တွင် တစ်တွဲဖြစ်သည်။

♣

မတရားသောကဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်း ခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည်လည်း မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမိမဟုတ် ‘ဒေသနာကြား၍ မစင်ကြယ်’သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည်လည်း မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည်လည်း မတရားသောကဲ့ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဏှာနီယ’ ကဲ့သည်လည်း မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ် 'ဒေသနာကြား၍ မစင်ကြယ်'သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ'ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် မကောင်းသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၁၂)

မတရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြင့် 'ဒေသနာကြား၍ စင်ကြယ်'သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့ စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့

ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ'ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ'ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက့်ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ'ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ် 'ဒေသနာကြား၍ စင်ကြယ်'သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်း တို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံး ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်း စွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ'ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အောက်မေ့စေ၍ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက် မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇနီယ' ကဲ့သည်လည်း တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့

တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ခြိမ်း ခြောက်မှု 'တဏှာနိယ'ကဲ့သည် တရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကဲ့ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ (၁၂)

တရားသောကဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးပြီး၏။

အလိုရှိက ပြုလုပ်ရာသောကဲ့ ခြောက်ပါး

၆။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဏှာနိယ' ကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲမလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိခြင်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလို က ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီးခြင်း၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံဃာ၌ အဓိ ကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဏှာနိယကဲ့ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်

တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဈနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါးပြီး၏။

ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဈနီယ' ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၇။ ရဟန်းတို့ တဇ္ဈနီယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်–

ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ 'မနှစ်သက်ရ'၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး ရ၊ တဇ္ဈနီယကံ ပြုထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ ထိုနှင့်အလားတူ အခြားအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ထို့ထက်ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကိုလည်း (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤသည်ကား ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဈနီယ'ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၈။ ထိုအခါ သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈနီယကံကို ပြု၏။ သံဃာက တဇ္ဈနီယကံပြုထားသော ထိုရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင်–

"ငါ့သျှင်တို့ သံဃာက တဇ္ဈနီယကံ ပြုသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့ ကျင့်ထိုက်ပါသနည်း"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍုကာ လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစေ၏ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ 'နှစ်သက်'၏၊

သမ္မုတိရ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထို ရဟန်းသည်) တဇ္ဈနီယကံကို ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်း တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

တဇ္ဈနီယကံကို မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထို ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်းမပေး သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမ တို့ကို ဩဝါဒမပေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရ မည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) တဇ္ဈနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထို ရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆုံးမ ခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့ နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၁၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာသို့ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက်ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက တဇ္ဈတ္တိယက် ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါကုန်၏၊ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါကုန်၏။ တဇ္ဈတ္တိယက်၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါကုန်၏”ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက တဇ္ဈတ္တိယက် ပြုထားသောကြောင့် ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ တဇ္ဈတ္တိယက်၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက်ကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဈတ္တိယက် ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ တဇ္ဈတ္တိယက်၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက်ကို ငြိမ်းစေ၏၊ ပဏ္ဍုက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက် ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဈတ္တိယက်ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ တဇ္ဈတ္တိယက်၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက်ကို ငြိမ်းစေ၏၊ ပဏ္ဍုက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက် ငြိမ်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဈတ္တိယက်ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏၊ တဇ္ဈတ္တိယက်၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက်ကို ငြိမ်းစေ၏၊ ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈတ္တိယက် ငြိမ်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း

ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဈနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမ ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဈနီယ' ကံပြီး၏။

၂–နိယသကံ

၁၁။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သေယျသကသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ပြန်၍ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဘာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်–

"အသျှင်သေယျသကသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဘာန်သွင်းလျက် အမြဲ မပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ရကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဘာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ရကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားအား မလျောက်ပတ် မလျော်ကန်မသင့် တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဗ္ဘာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ်ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(သေယျသက ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို –

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် "သင်သည် မှီခိုနေရမည်"ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ သေယျသက ရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာတင်ပြီး နောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဇ္ဈာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ်ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဇ္ဈာန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ရကုန်၏။ သံဃာသည် 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ပြု၏၊ 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံ်ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အဇ္ဈာန်သွင်းလျက် အမြဲ မပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ရကုန်၏။ သံဃာသည် 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ပြု၏၊ 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံ်ကို ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် 'သင်သည် မှီခိုနေရမည်'ဟု သေယျသကက ရဟန်းအား နိယသကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ နိယသကံ= ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင် နေခွင့်မရအောင် ပြုလုပ်မှုကို ဆိုလိုသည်။

♣

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၁၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီ ညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏၊ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမြန်းဘဲ ပြုလုပ် ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်း သဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေ ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။ပ။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မမေးမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။ပ။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။ပ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြားဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့် စုံသော။ပ။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ (၁၂)

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၁၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယသကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်

ပြည့်စုံသော နိယာသကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၇)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာဂါမ် အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ပ။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယာသကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နိယာသကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ (၁၂)

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

အလိုရှိကပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

၁၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယာသကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိ ကရဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိခြင်း၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယာသကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလို က ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက် စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီးခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်း ကို ပြုတတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုကပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယသကံ်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ် ခြောက်ပါး ပြီး၏။

နိယသကံ်၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၆။ ရဟန်းတို့ နိယသကံ် အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်–

ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်းမပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမ တို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ 'မနှစ်သက်ရ'၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေးရ၊ နိယသကံ် ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံ်ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံ်ပြုရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏

ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နိယဿကံ၌ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်း

၁၇။ ထိုအခါ သံဃာသည် "သင်သည် မှီခိုနေရမည်"ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုလေ၏။ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ထိုသေယျသက ရဟန်းသည် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ခိုလှုံပြီးလျှင် သင်ယမေးမြန်းသည်ဖြစ်၍ အကြားအမြင်များ၏၊ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၏၊ ထက်မြက် လိမ္မာ၏၊ မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်၏၊ သို့လော သို့လော တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်တို့ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်းဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေလော့။

နိယဿကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၈။ ရဟန်းတို့ အဂ်ါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမ္မုတိပေးခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏၊ သမုတ်ခံရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿ ကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယဿကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) နိယဿကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံ မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို မငြိမ်းစေရ။

နိယသကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

နိယသကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်းမပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ 'မနှစ်သက်' သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည်) နိယသကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက်ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုရဟန်း တို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

နိယသကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၂၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုသေယျသကရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက နိယသကံပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယသကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသကရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယသကံငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယသကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသကရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံငြိမ်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယသကံပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယသကံပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ နိယသကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယသကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယ နိယသကံ ပြီး၏။

၃–ပဗ္ဗာဇနီယကံ

၂၁။ ထိုအခါ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကမည်သော အရှက်မရှိကြသော 'အလဇ္ဇီ' ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကီဋာဂိရိဇနပုဒ်၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်၏၊ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏၊ စိုက်စေကုန်၏၊ ရေသွန်း လောင်းကုန်၏၊ ရေသွန်းလောင်းစေကုန်၏၊ ဆွတ်ခူးကုန်၏၊ ဆွတ်ခူးစေကုန်၏၊ သီကုံးကုန်၏၊ သီကုံးစေကုန်၏၊ ပွင့်ညှာတစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏၊ ရင်လွှမ်း ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။

ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှာ ပွင့်ညှာတစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊ ရင်လွှမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏၊

ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏၊ သောက်ရေခွက်တစ်ခုတည်း ၌လည်းသောက်ကုန်၏၊ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခင်းတစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏၊ သေရည်ကိုလည်းသောက်ကုန်၏၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏၊ ကလည်း ကကုန်၏၊ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်၏၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ မြူးထူးစံပယ်လည်း မြူးထူးစံပယ်ကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊ ဆိုင်း သမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ကောင်းကင်ကျား ကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျည်းသားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စုတ်ခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ဂေါလီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စကြာဖြင့်လည်း

ကစားကုန်၏၊ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ အက္ခရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စိတ်အကြိုဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကုန်၏၊ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ ဆင်၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏၊ မြင်း၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏၊ ရထား၏ ရှေးမှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလားကုန်၏၊ လေလည်း ချွန်ကုန်၏၊ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏၊ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်၏၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုကုဋ္ဌကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို "နှမ ဤနေရာ၌ ကလော့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နှမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏၊ 'နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်၏'၊ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်၏။

၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကာသိတိုင်းဇနပုဒ်၌ ဝါမှ ထပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန်အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်သော ရှေ့သို့တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် ချအပ်သောမျက်လွှာရှိသည်ဖြစ်၍ ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုရဟန်းသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်၏၊ လူတို့သည် ထိုရဟန်း ကို မြင်၍ "ထုံထိုင်းထိုင်း နုန့်နဲ့နဲ့ ဒေါသထွက်သကဲ့သို့ မျက်မှောင်ကုတ်၍သွားသော ဤသူကား အသူနည်း၊ ချဉ်းကပ်သော ဤသူအား အဘယ်သူသည် ဆွမ်းကို လှူလတ္တံ့နည်း၊ ငါတို့၏ အသျှင်အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကတို့သည်ကား သိမ်မွေ့ကုန်၏၊ ပြေပြစ်ကုန်၏၊ နှုတ်ချိုကုန်၏၊ ပြုံးခြင်းလျှင် ရှေးသွားရှိကုန်၏၊ 'ကြွပါ ကြွပါ'ဟု ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ ချိုသာကြည်လင် ပေါ်လွင်သော မျက်နှာရှိကုန်၏၊ ဦးစွာ ဆိုလေ့ရှိကုန်၏၊ ထိုအသျှင်တို့အားသာလျှင် ဆွမ်းကို လှူသင့်ပေ၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ လှည့်လည်သော ထိုရဟန်းကို မြင်လတ်သော် ထိုရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ "အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါ၏လော"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲ့သေးဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား ကြွပါ၊ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဥပါသကာသည် ရဟန်းကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင်–

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည်ဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ် ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့။

“အသျှင်ဘုရား ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အာသဓိ ပုနဗ္ဗသုက မည်ကုန်သော အရှက်မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြပါသည်၊ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကြပါသည်၊ စိုက်စေကြပါသည်၊ ရေသွန်းလောင်းကြပါသည်၊ ရေသွန်းလောင်းစေကြပါသည်၊ ဆွတ်ခူးကြပါသည်၊ ဆွတ်ခူး စေကြပါသည်၊ သီကုံးကြပါသည်၊ သီကုံးစေကြပါသည်၊ ပွင့်ညှာတစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေ ကြပါသည်၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေကြပါသည်၊ ပန်းတံကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေကြပါသည်၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေကြပါသည်၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေကြပါသည်၊ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေကြပါသည်၊ ရင်လွှမ်းပန်းကို ပြုကြပါသည်၊ ပြုစေ ကြပါသည်။

ထို (အာသဓိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှာ ပွင့်ညှာတစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက် ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ ပန်းတံကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ ဦးဆောက်ပန်း ကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်၊ ရင်လွှမ်းပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်၊ ဆောင်စေကြပါသည်။

ထို (အာသဓိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့်အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကြပါသည်၊ သောက်ရေခွက် တစ်ခု တည်း၌လည်းသောက်ကြပါသည်၊ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကြပါသည်၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်၊ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်၊ တစ်ခြုံတည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်၊ တစ်ခင်းတစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကြပါသည်၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကြပါသည်၊ သေကိုလည်းသောက်ကြ ပါသည်၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာဖျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကြပါသည်၊ ကလည်း ကကြပါသည်၊ သီဆိုလည်း သီဆိုကြပါသည်၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်၊ မြူးထူးစံပယ်လည်း မြူးထူးစံပယ်ကြပါသည်၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကြပါသည်၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကြပါသည်၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကြပါသည်။ပ။ (စက်ဖွဲ့ရမည်)။ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကြပါသည်၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကြပါသည်၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကြပါသည်။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်၊ ကောင်းကင် ကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကြပါသည်၊ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ကျည်းသားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ စုတ်ခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ဂေါလီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊

စကြာဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ အက္ခရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ စိတ်အကြိ ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကြပါသည်၊ ကျိုးယောင်ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကြပါသည်၊ ဆင်ကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်၊ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်၊ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်၊ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်၊ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်၊ ဆင်၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကြပါသည်၊ မြင်း၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကြပါသည်၊ ရထား၏ ရှေးမှလည်း ပြေးလွှားလမ်း သလားကြပါသည်၊ လေလည်း ချွန်ကြပါသည်၊ လက်ပမ်းပေါက်လည်း ခတ်ကြပါသည်၊ လက်ပမ်းလည်း လုံးကြပါသည်၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကြပါသည်။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုကုန်ကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို "နမ ဤနေရာ၌ ကလော့"ဟု ဆိုကြပါသည်၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကြပါသည်၊ 'နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကြပါသည်၊ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကြပါသည်'။

မြတ်စွာဘုရား ရှေးအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြတော့ပါ၊ ရှေးအခါက သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်ပါကုန်၏၊ (သီလကို) ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကြ ပါသည်၊ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကီဋာဂိရိသို့ ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော်မူ ပါ၊ ယင်းသို့ (စေလွှတ်ခြင်း) ဖြင့် ကီဋာဂိရိ၌ ဤကျောင်းတိုက်သည် ကောင်းစွာ တည်ရာပါ၏" (ဤသို့ လျှောက်ပါလေဟု လျှောက်၏)။

"ဒါယကာ ကောင်းပြီ"ဟု ထိုရဟန်းသည် ထိုဥပါသကာအား ဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွား၏၊ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဧတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား–

"ရဟန်း ကျန်းမာပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော၊ မပင်မပန်းချမ်းသာစွာ ခရီးရှည်လာခဲ့ရပါ၏လော၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မပင်မပန်းချမ်းသာစွာ ခရီးရှည်လာခဲ့ရပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကာသိတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ဝါမှထပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန်အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာသည်ရှိသော် ကီဋာဂိရိသို့ ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကီဋာဂိရိသို့ ဆွမ်း အလို့ငှာ ဝင်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ကီဋ္ဌာဂိရိသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ လှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် မြင်လတ်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုး၍–

"အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါ၏လော"ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲ့သေးဟု (ပြန်ပြောပါသည်)။

"အသျှင်ဘုရား ကြွပါ၊ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့"ဟု လျှောက်ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် အကျွန်ုပ်ကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် အကျွန်ုပ်အား–

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း"ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန်အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည်ဟု (ပြန်ပြောပါသည်)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ်ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့–

"အသျှင်ဘုရား ကီဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကမည်သော အရှက် မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကီဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်၊ ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗ သုက) ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြပါသည်၊ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက် ကြပါသည်၊ စိုက်စေကြပါသည်။ပ။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့လည်း ပြုကျင့်ကြပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြတော့ပါ၊ ရှေးအခါက သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်ပါကုန်ပြီ၊ (သီလကို) ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကြပါ၏၊ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကီဋ္ဌာဂိရိသို့ ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော် မူပါ၊ ယင်းသို့ (စေလွှတ်ခြင်း) ဖြင့် ကီဋ္ဌာဂိရိ၌ ဤကျောင်းတိုက်သည် ကောင်းစွာ တည်ရာပါ၏ဟု လျှောက်ပါလော့"ဟု အကျွန်ုပ်အား လျှောက်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုကီဋ္ဌာဂိရိမှ လာခဲ့ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

၂၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကမည်သော အရှက်မရှိသော ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် ကီဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကုန်၏၊ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကြကုန်၏။ပ။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ရှေးအခါက (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာ သုံးပါးကို) မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြကုန်၊ ရှေးအခါ၌ ရှိသော သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်စဲကုန်၏၊ (သီလကို)

ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သုဉ်းကြကုန်၏၊ ယုတ်မာ့သော ရဟန်းတို့သည် နေကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန် ဘိသနည်း။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်ဘိသနည်း၊ စိုက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ရေသွန်းလောင်းကုန်ဘိသနည်း၊ ရေသွန်းလောင်းစေကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွတ်ခူးကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွတ်ခူးစေကုန်ဘိသနည်း၊ သီကုံးကုန်ဘိသ နည်း၊ သီကုံးစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညာတစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညာနှစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းတံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း၊ ရင်လွှမ်းပန်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း၊ ပြုစေကုန်ဘိသနည်း။

ထို (အသဒိ ပုနဗ္ဘသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုး ချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှာ ပွင့်ညာတစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန် ဘိသနည်း၊ ပွင့်ညာနှစ်ဖက်ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန်ဘိသနည်း၊ ရင်လွှမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆောင်စေကုန် ဘိသနည်း။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့် အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေခွက်တစ်ခုတည်း၌လည်းသောက်ကုန် ဘိသနည်း၊ တစ်နေရာတည်း၌လည်း နေကုန်ဘိသနည်း၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ တစ်ခင်းတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တစ်ခြံတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တစ်ခင်း တစ်ခြံတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်ဘိသနည်း၊ သေကိုလည်းသောက်ကုန် ဘိသနည်း၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကလည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း။ မြူးထူးစံပယ်လည်း မြူးထူး စံပယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်ဘိသနည်း၊ စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်ဘိသနည်း၊

စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်ဘိသနည်း စံပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်ဘိသနည်း။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကောင်း ကင်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဇယ် တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျည်းသားရိုက် ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ စုတ်ခတ်ရေးကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ဂေါလီ ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျွမ်းထိုးကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ အကွာရာဂုက်ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသ နည်း၊ စိတ်အကြိုက်ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျိုးယောင်ကန်းယောင် ပြု၍လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သန် လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆင်၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်ဘိသနည်း၊ မြင်း၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရထား၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလားကုန်ဘိသနည်း၊ လေလည်း ချွန်ကုန်ဘိ နည်း၊ လက်ပမ်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်ဘိသနည်း။ လက်ပမ်းလည်း လုံးကုန်ဘိသနည်း၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်ဘိသနည်း။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုကုဋ္ဌကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို "နှမ လာလော့၊ ဤနေရာ၌ ကလော့"ဟု ဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ 'နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်ဘိသနည်း'၊ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငှာလည်းကောင်း။ပ။

ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန် တို့ကို–

"သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့၊ ကိုဋ္ဌာဂိရိသို့ သွား၍ အသဓိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား ကိုဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှု 'ပဗ္ဗာဇနီယကံ' ကို ပြုကုန်လော့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သင်တို့၏ အတူနေတပည့်များ ဖြစ်ကြကုန်၏၊"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းပါကုန်၏၊ ခက်ထန်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အသဓိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား ကိုဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှုကို ပြုရပါကုန်မည် နည်းဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သွားကြကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို စောဒနာရမည်၊ ထို့နောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ ထို့နောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ ထို့နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၂၄။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်း တို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား 'အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ'ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်း တို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား 'အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ'ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှုကို ပြု၏၊ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်း တို့အား 'အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ'ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏၊

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ပ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား 'အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ'ဟု ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၂၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဇနီယကံသည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြု လုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဇနီယကံသည် မတရားသောကဲ့ ဝိနည်းနှင့်မညီညွတ်သောကဲ့ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကဲ့ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့. အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့. ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့. ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၂၆။ ရဟန်းတို့. ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့်ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့

ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဗ္ဘာဧနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။

တရားသောကံတစ်ဆယ့်နှစ်ပါးပြီး၏။

ပြုလိုကပြုရာသောကံ တစ်ဆယ့်လေးပါး

၂၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဘာဧနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိခြင်း၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက် နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့

ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီးခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုကပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ကိုယ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ နှုတ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ကိုယ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ နှုတ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ နှုတ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ကိုယ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ နှုတ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၇)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ် မျိုးသည် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်း ကို ပြုလုပ်တတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော် မလျောက်ပတ်သော

လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအာရာဒ္ဓ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အာရာဒ္ဓ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအာရာဒ္ဓ အယူဝါဒပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၉)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်း တို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် နှုတ်၌ ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော မကျင့်အပ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁၂)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်း တို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးအားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် နှုတ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည်ကိုယ်နှုတ်၌ဖြစ်သော ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁၄)

ပြုလိုကပြုရာသောကံ တစ်ဆယ့်လေးပါး ပြီး၏။

ပဗ္ဘာဧနီယကံ်၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၂၈။ ရဟန်းတို့ ပဗ္ဘာဧနီယကံ် အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆို လတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိဿရဏ်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန်သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ 'မနှစ် သက်ရ'၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေးရ၊ ပဗ္ဘာဧနီယကံ် ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက်ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား ရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းများနှင့် မရောယှက်ရ။ ဤကား ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဗ္ဘာဧနီယကံ်၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၂၉။ ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်အမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းသည် ကီဋ္ဌာဂိရိသို့ သွားပြီးလျှင် "အသဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကီဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ"ဟု အသဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ကီဋ္ဌာဂိရိမှနှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဘာဧနီယကံ်'ကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဘာဧနီယကံ်' ပြုထားသော်လည်း ထို (အသဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်၊ ကံမှထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်။ ရဟန်းတို့ကိုသည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်၊ ဆဲရေးကုန်၏၊ ရေရွတ်ကုန်၏၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူလည်းထွက်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "သံဃာက ပဗ္ဘာဧနီယကံ် ပြုထားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အသဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်ဘိသနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိသနည်း။ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ လူလည်းထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဘာဧနီယကံ် ပြုထားပါလျက် အသဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်။ ရဟန်းတို့ကိုသည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်၊ ဆဲရေးကုန်၏၊ ရေရွတ်ကုန်၏၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏၊

အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူလည်းထွက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်ဘိသနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ကိုသည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိသနည်း၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ လူလည်းထွက်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေလင့်။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏ (လက်ခံ၏)၊ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီး အမှူးအရာကိုယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ (အပြစ်တင်) ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် ရော ယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ပဗ္ဘာဇနီယကံ်၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၁။ ရဟန်းတို့ အဂ်ါဂါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်းမပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက် (လက်မခံ)၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး (မဆုံးမ)။ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါဂါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအဂ်ါဂါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပဗ္ဘာဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါဂါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အဂ်ါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ (အပြစ်မတင်)၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဗ္ဘာဇနီယကံ်၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၃၂။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်–

ရဟန်းတို့ ပဗ္ဘာဇနီယကံ အပြုခံရသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဗ္ဘာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဗ္ဘာဇနီယ ကံငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏ဟု (လျှောက်ရမည်)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဘာဇနီယကံ် ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဘာဇနီယကံ် ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သောရဟန်းအား ပဗ္ဘာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဘာဇနီယကံ့ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊

(မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဘာဧနီယက် ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဧနီယက်ကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဧနီယက် ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဘာဧနီယက် ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ပဗ္ဘာဧနီယက် ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဧနီယက်ကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဧနီယက် ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဘာဧနီယက်ကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယ ပဗ္ဘာဧနီယက် ပြီး၏။

၄–ပဋိသာရဏီယက်

၃၃။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဧနပုဒ်၌ စိတ္တသူကြွယ်၏ ကျောင်းထိုင်ရဟန်း ဖြစ်၏၊ အမှုသစ်နှင့် ယှဉ်၏၊ မြဲသော ဆွမ်းဝတ်ရှိ၏။

စိတ္တသူကြွယ်သည် သံဃာကိုလည်းကောင်း၊ ဂိဏီးကိုလည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း ပင့်ဖိတ်လိုသောအခါတိုင်း အသျှင်သုဓမ္မကို မပန်ကြားဘဲ မပင့်ဖိတ်။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အသျှင်မဟာကစ္စာန အသျှင်မဟာကောဋ္ဌိက အသျှင်မဟာကပ္ပိန အသျှင်မဟာစုန္ဒ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်ရေဝတ အသျှင်ဥပါလိ အသျှင်အာနန္ဒာ အသျှင်ရာဟုလာဟု ဆိုအပ်သော များစွာသော မထေရ်ကြီးတို့သည် ကာသိတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်သည်ရှိသော် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဧနပုဒ်သို့ ရောက်လာကုန်၏၊ စိတ္တသူကြွယ်သည် “မစ္ဆိကာ သဏ္ဍဧနပုဒ်သို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းများ ရောက်လာကုန်သတတ်”ဟု ကြား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော စိတ္တသူကြွယ်ကို အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ

(တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွင်လန်းစေပြီးသော် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ တပည့်တော်၏ အာဂန္ဆုကဘတ် 'ခရီးသွားပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူအပ်သောဆွမ်း'ကို လက်ခံတော်မူပါကုန်လော့"ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးနောက် အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကာ "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ မထေရ်ကြီးတို့နှင့်အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု အသျှင်သုဓမ္မကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် "ဤစိတ္တသူကြွယ်သည် သံဃာကိုလည်းကောင်း၊ ဂိဏ်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း ပင့်ဖိတ်လိုသော အခါတိုင်း ငါ့ကို မပန်ကြားဘဲ ရှေးက မပင့်ဖိတ်ဘဲ ယခုအခါ၌ ပင့်ဖိတ်ဘိ၏၊ ယခု ဤစိတ္တသူကြွယ်သည် ပျက်စီးပြီ၊ ငါ့အပေါ်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်း သဘောမရှိ၊ ခင်မင်သော သဘောမရှိ"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) "သူကြွယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ"ဟု စိတ္တသူကြွယ်ကို (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း စိတ္တသူကြွယ်သည် အသျှင်သုဓမ္မကို "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ မထေရ်ကြီးတို့နှင့် အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံ တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ "သူကြွယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ"ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ စိတ္တသူကြွယ်သည် "အသျှင်သုဓမ္မသည် လက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည် ဖြစ်စေ ငါ့အား အဘယ်သို့ ပြုလတ္တံ့နည်း"ဟု အသျှင်သုဓမ္မကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

၃၄။ ထို့နောက် စိတ္တသူကြွယ်သည် ထိုညဉ့်လွန်သဖြင့် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အတွက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် "မထေရ်ကြီးတို့အတွက် စီမံထားသော စိတ္တ သူကြွယ်၏ ဆွမ်းကို ကြည့်ရှုရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ စိတ္တသူကြွယ်၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော စိတ္တသူကြွယ်ကို "သူကြွယ် သင် စီရင်ထားသော ဤခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကား များပြားလှပါပေ၏၊ သို့ရာတွင် ဤ(များပြား လှသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်) ၌ နှမ်းပျစ်မုန့် တစ်ခုကား မပါရှိချေ"ဟု အသျှင်သုဓမ္မက ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား များစွာသော ဘုရားစကားတော် ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင်ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မုန့်ဟူသော ရှားပါးသော စကားကိုသာလျှင် ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးပါသည်၊ ဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့သည် အရှေ့ဇနပုဒ်သို့ ကုန်သွယ်ရန် သွားပါကုန်၏၊ ထို ဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့သည် အရှေ့ဇနပုဒ်မှ ဆောင်ယူလာ အပ်သော ကြက်မသည် ကျီးနှင့်အတူ ပေါင်းဖော်၍ ကြက်ငယ်ကို မွေးဖွားပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ထိုကြက်ငယ်သည် ကျီးသံမြည်လိုသောအခါ 'အာအောက်ကလိ'ဟု မြည်ပါ၏၊ ကြက်သံတွန်လိုသောအခါ 'အောက်ကလိအာ'ဟု တွန်ပါ၏၊

အသျှင်ဘုရား ဤအတူပင် များစွာသော ဘုရားစကားတော်ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင်ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မုန့်ဟူသော ရှားပါးသော စကားကိုသာလျှင် ပြော ဆိုဘိ၏ဟု (လျှောက်၏)။

"သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏၊ သူကြွယ် ဤကျောင်းသည် သင်၏ ကျောင်းတည်း၊ ငါ ဖဲသွားတော့အံ့"ဟု (ပြောဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို မဆဲရေးပါ၊ မရေရွတ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်အနီး ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဝေးပင်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ ပါလော့၊ တပည့်တော်သည် အသျှင်ဘုရားအား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တို့ ဖြင့် အားထုတ်ပါအံ့ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သုဓမ္မသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို "သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏၊ သူကြွယ် ဤကျောင်းသည် သင်၏ ကျောင်းတည်း၊ ငါဖဲသွားတော့အံ့"ဟု (ပြောဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း"ဟု (မေးလျှောက်၏)။

"သူကြွယ် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ငါသွားမည်"ဟု (ပြော၏)။

"အသျှင်ဘုရား သို့ ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော် ပြောအပ်သမျှ စကားအလုံးစုံကိုမြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားပါလေ၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်လာရသည်မှာအံ့ဩဖွယ်မဟုတ်ပါ"ဟု (လျှောက်၏)။

၃၅။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွားလေ၏၊ အစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မိမိနှင့် စိတ္တသူကြွယ် ပြောအပ်သမျှ စကားအလုံးစုံကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား မလျောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာကို လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ဆဲရေးဘိသနည်း၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား "သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်"ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ သုခမ္မရဟန်းကို ရှေးဦးစွာ စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်း ကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၃၆။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုခမ္မရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုတတ်သော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ် တတ်သောသံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုခမ္မရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံ စေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလုပ်၏၊ သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံ ပြု ခြင်းကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုခမ္မရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တ သူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြု၏။ သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံ ပြုခြင်းကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၃၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ်တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်း နှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၃၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်း နှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

ဒေသနာမကြားအပ်သောသေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်း နှင့်ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့်ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီကံ၌ တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောကံလေးပါး

၃၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လူတို့အား လာဘ်မရအောင် လုံ့လပြု၏၊ လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် လုံ့လပြု၏၊ လူတို့အား နေရာမရအောင် လုံ့လပြု၏၊ လူကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ လူလူချင်း

ကွဲပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူတို့အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ လူကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ လူတို့အား တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို မမှန်ကန်စေ 'ချွတ်ယွင်းစေ၏'။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် လူတို့အား လာဘ်မရအောင် လုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ် အောင် လုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား နေရာမရအောင် လုံ့လပြု၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူလူချင်း ကွဲပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း ငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းငါးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့ အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ ရဟန်းတစ် မျိုးသည် တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို ချွတ်ယွင်းစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံလေးပါး ပြီး၏။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၀။ ရဟန်းတို့ ပဋိသာရဏီယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမ ရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ 'မနှစ်သက်' ရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမ ခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ အခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၄၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် 'သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်'ဟု သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုထားသော ထိုသုခမ္မရဟန်းသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာမသာယာသည် ဖြစ်၍ စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။ ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်သုခမ္မ သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေအပ်ပြီလော"ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာမသာယာသည်ဖြစ်၍ စိတ္တ သူကြွယ်ကိုသည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအာ ကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် အဖော် တမန် ရဟန်းကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ သုခမ္မရဟန်းအား ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေး၏၊ သုခမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၄၂။ ရဟန်းတို့ သို့ ဖြစ်လျှင် သုခမ္မရဟန်းသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့် အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍနေ ပုဒ်သို့ သွား၍ "သူကြွယ်သည်းခံပါ၊ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏"ဟု စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရမည်။ ဤသို့ ပြောသဖြင့် အကယ်၍သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။

အကယ်၍သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် "သူကြွယ် ဤရဟန်းအားသည်းခံပါ၊ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏၊ အကယ်၍သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် "သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သည်းခံပါ၊ ငါသည် သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏၊ အကယ်၍သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် "သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သံဃာ၏ စကားဖြင့်သည်းခံပါ"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏၊ အကယ်၍သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် သုဓမ္မရဟန်းကို စိတ္တသူကြွယ်၏ မြင်လောက်ရာ အရပ်ကို မစွန့်စေဘဲ၊ ကြားလောက်ရာအရပ်ကို မစွန့်စေဘဲ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဇကသီကို စံပယ်တင်စေကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေ ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီစေ၍ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားစေရမည် 'ဒေသနာကြားစေရမည်'ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ သွား၍ စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေ၏။

ထိုသုဓမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ့သျှင်တို့ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု မေးလျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြု စုစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ၏၊ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဋိသာရဏီယကံပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကိုကဲ့ရဲ့၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်ငံ့၍) ထား၏၊

ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြုလုပ်၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရော ယှက်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရုစ်ပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရုစ်ပါး

၄၄။ ရဟန်းတို့ အဂ်ါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစု၊ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအဂ်ါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အဂ်ါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီး အမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရုစ်ပါး ပြီး၏

၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်–

ရဟန်းတို့ ထိုသုဓမ္မရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏီယ ကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကိုချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏၊ သံဃာသည်သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကိုချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သုခမ္မ ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စတုတ္ထ ပဋိသာရဏီယကံ ပြီး၏။

၅–အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၄၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္နသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္နသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍–

“ရဟန်းတို့ ဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလိုဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ဆန္နပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ သို့ ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဆန္နရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေ ပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် (သိက္ခာပုဒ်၌) ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၄၇။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည့်အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

"ရဟန်းတို့ ဆန္နရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ"ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကြကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၄၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပ နီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပ နီယကံသည်လည်း မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ်တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက်ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၄၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပ နီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက် မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း၊ ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

ဒေသနာမကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

တရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောကံခြောက်ပါး

၅၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ် များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မမှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား‌လည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေ ပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူ ဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား‌လည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေ ပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ် မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၁။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ထို ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာမနှစ်သက်ရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'နေရာ ခင်းခြင်းကို' အိပ်ရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'အိပ်ရာခင်းခြင်းကို' ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ကြေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အယူ ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အသက်မွေးခြင်း ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားအောင် မပြုရ၊ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရ၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊

ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့ စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း။

အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၂။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားလေ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ကောသမ္ဗီသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။

ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော)

အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာ ယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်း ပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာနှစ် သက်၏၊ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကွဲရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကွဲရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေ ရ။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း) ကို သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်း ယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏ ‘ကုန်းတိုက်၏’။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏ 'ဝတ်၏'၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏ 'ဝတ်၏'၊ တိတ္ထိတို့ကို မှီဝဲ၏ 'ဆည်းကပ်၏'၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ 'မဆည်းကပ်'၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ နေ၏၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ နေ၏၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း နေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှမထ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း ခြုံတ်ခြယ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၄၃)

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးမပြုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို ရိုသေခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ ရမည်။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း) ကို သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီး ခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်း ဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း မကွဲပြားစေ 'ကုန်းမတိုက်'။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲ 'မဆည်းကပ်'၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲ၏ 'ဆည်းကပ်၏'၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၃၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း မခြုံတ်ခြယ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၃၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစော ဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၄၃)

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆန္နရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည့်ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှု ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှု ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဉ္စမမြောက် အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ပြီး၏။

၆–အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္နသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်"အသျှင်ဆန္နသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မကုစားလိုဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍–

"ရဟန်းတို့ ဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလိုဟူသည် မှန်သ လော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မကုစားလိုဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ဆန္နပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြု အပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ဆန္နရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက် မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ကို ပြု၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြော ဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္နရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယ ကံကို ပြု၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူ တကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ "ဆန္နရဟန်းကို အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ"ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြား ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥက္ခေပနီယကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၅၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြား ပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီ မညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ် လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၅၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံသဖြင့်

ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာမကြား အပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ် ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ဥက္ခေပနီယကံ၌ ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး

၅၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များ ပြားအပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့်ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော

အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ တရား တော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်တတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ့မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာ တော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၀။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ် တည်း၊ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း

မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာမနှစ်သက်ရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာကို ရှေးရှု ဆောင်ခြင်းကို 'နေရာခင်းခြင်းကို' အိပ်ရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'အိပ်ရာခင်းခြင်းကို' ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ် ခြင်းကို မသာယာရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အယူဝါဒပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အသက်မွေးခြင်းပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားအောင် မပြုရ 'ကုန်းတိုက်ရ'၊ လူတို့၏တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရ၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း)။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာ က ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန်၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦးမကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရိုသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရိုသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆန္နရဟန်းသည် ကောသမ္မီသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍–

“ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု မေး၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၂။ ရဟန်းတို့ အဂ်ိါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံပေး၏၊ နိဿရည်း ပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏၊ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ိါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အဂ်ိါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာနှစ်သက်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်းကို သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်မှုကို သာယာနှစ်သက်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အယူပျက်စီး ခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏။ပ။

လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏၊ တိတ္ထိတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ နေ၏၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန် ဆောင်း စသည်၌ နေ၏၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း နေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်၍ နေရာမှ မထ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း ခြုံတ်ခြယ်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ပဝါရဏာကို (ဆ ိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါးပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်းမပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကိုလည်း မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီမှုကို ရိုသေမှုကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်းကို သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာ။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူပျက်စီးခြင်း ဖြင့်မစွပ်စွဲ၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း မကွဲပြားစေ။ပ။

လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကိုမမှီဝဲမဆည်းကပ်၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသောကျောင်း၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္နရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက် အုပ်ချီကာ–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏”ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္နရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဆန္နရဟန်း အား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဆန္နရဟန်း အား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့

ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆဋ္ဌမြောက် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော

ဥက္ခေပနီယကံ ပြီး၏။

၇။ ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၆၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည် ရှိသော ရဟန်းအား "(ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်"ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် "လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား '(ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်'ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏"ဟု ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား–

"ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု မေးကြကုန်၏။

"ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏၊ (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ"ဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မမူရာ။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဗျ ာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု

ဟောတော်မူ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏၊ ဆင်းရဲများကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏၊ ဆင်းရဲများကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ မီးကျီးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ အငှါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ အသီးရှိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ စဉ်းတီတုံးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ မြွေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ဆင်းရဲများကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)

လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့က ပြောဆိုပါသော်လည်း–

“ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏၊ (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ”ဟု ထိုရှေးအတူသာလျှင် ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို အစွမ်းကုန် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော ထိုမိစ္ဆာ အယူမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ လင်းတ သတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား “အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြု ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ပါ၏၊ (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း သိပါ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ငါသည် အဘယ်သူအား ဤသို့ တရားဟောတော်မူသည်ကို သင်သိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ငါသည် များစွာသော အကြောင်း ဖြင့် (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို

(ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား (ဗျာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏၊ ဆင်းရဲများကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ မီးကျီးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ ၍လည်းကောင်း။ အငှါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ အသီးရှိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ စဉ်းတီတုံးနှင့်တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ မြွေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏၊ ဆင်းရဲများကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ထိုသို့ ငါဟောထားပါလျက် သင်သည် မိမိ၏ မကောင်းသော စွဲယူခြင်းဖြင့် ငါတို့ကိုလည်း စွပ်စွဲဘိ၏၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြိုဖျက်ဆီးဘိ၏၊ အကုသိုလ် တရားကိုလည်း များစွာ ပွါးစေဘိ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင့်အား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ကာလရှည်မြင့်စွာ အစီးအပွါး မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား–

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုးဌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ အရိဋ္ဌရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၆၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတ သတ်အမျိုးဌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။ ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုးဌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုးဌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ‘(ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု

မြတ်စွာ ဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဗျာန်မဂ် ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်'ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူသည် ဖြစ်၏။

ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ လင်းတသတ် အမျိုးဌ် ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏၊ ။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား '(ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်'ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏၊ လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ "လင်းတသတ် အမျိုးဌ်ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ"ဟု ကျောင်း တိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၆၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊

ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့်မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရား သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ်မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ့်တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်း နှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၆၈။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယ ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ

ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ် ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

တရားသောက် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောက် ခြောက်ပါး

၆၉။ ရဟန်းတို့ အဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (ထိုရဟန်းသည်) မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံ လျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏။ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက်ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအဂ်ါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏

ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလို က ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယ ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့် ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲမလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော်မလျောက် ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့် ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အာဇီဝ်အရာ၌ အာဇီဝ်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၀။ ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ၊ သမ္မုတိ ရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ။ပ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍)

မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမ ခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၇၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုအရိဋ္ဌ ရဟန်းသည် လူထွက်၏။

အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် "ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုထားသော လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် လူထွက်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် လူထွက်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် အဘယ့်ကြောင့် လူထွက်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အရိဋ္ဌရဟန်းပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ၊ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏၊ နိဿရည်းပေး၏၊ သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေ၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမစေရန် သမုတ် ခြင်းကို သာယာ၏၊ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ အလား တူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏၊ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏၊ ခွင့်တောင်း၏၊ စောဒနာ၏၊ အောက်မေ့စေ၏၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ၌

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်းမပေး၊ သာမဏေကို မပြုစုမလုပ်ကျွေးစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမစေရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ ကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့် ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို

မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ် သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့ ၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မ တောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ၌

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၇၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်–

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယ ကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏”ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း

ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်၏၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်

ပြုအပ်သော သတ္တမ ဥက္ခေပနီယကံ ပြီး၏။

ပဌမကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓကၠ ဝတ္ထုတို့ကား ခုနစ်ခုတို့တည်း။

ထိုကမ္မက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ပဏ္ဍုက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန်းများသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငြင်းခုံခြင်း၌လည်း အား ထုတ်ကုန်၏။

မဖြစ်သေးကုန်သော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း တိုးပွါးကုန်၏၊ အလိုဆန္ဒနည်း၍ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မျက်မြင်အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို တည်တံ့စေတတ်သော၊ အလိုလိုဖြစ်သော၊ မာရ် ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော၊ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ တဇ္ဈနီယက်ကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်တော်သံ ထုတ်ပြန်လေပြီ၊ 'ပြုလုပ်ရန် စေခိုင်းတော်မူလေပြီ'။

မျက်မှောက်မဟုတ်ဘဲ မမေးမမြန်းဘဲ ဝန်မခံဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ အာပတ်မသင့်ဘဲ ဒေသနာဂါမ်အာပတ်မဟုတ်ဘဲ ဒေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း။

မစောဒနာဘဲ မအောက်မေ့စေဘဲ အာပတ်သို့မတင်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်မဟုတ်ဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း။

မမေးမမြန်းဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ ဝန်မခံဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း။

အာပတ်မသင့်ဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ ဒေသနာဂါမ်အာပတ်မဟုတ်ဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း။

နည်းတူပင် ဒေသနာကြားပြီးဖြစ်လျက် တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ နည်းတူပင် မစောဒနာဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီ ညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း။

နည်းတူပင် မအောက်မေ့စေဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း၊ နည်းတူပင် အာပတ်သို့မတင်ဘဲ တရားနှင့်မလျော်ဘဲ မညီ ညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သောကံသည်လည်းကောင်း အဓမ္မကံ မည်၏။

အဓမ္မကံဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံဝါရကိုလည်း သိအပ်၏၊ သံဃာသည် အကြင်ရဟန်း အား တဇ္ဈနီယက်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ငြင်းခုံသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ မိုက်မဲသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ လူတို့နှင့် ရောယှက်သော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော သီလပျက်စီးသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်ပျက်စီးသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒပျက်စီးသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း သံဃာသည် တဇ္ဈနီယက်ကို ပြုရာ၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းသုံးပါးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဈနီယက်ကို ပြုရာ၏။

အကြင်ရဟန်းတစ်ပါးသည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၏၊ မိုက်မဲ၏၊ လူတို့နှင့် ရောယှက် ခြင်းကို မှီဝဲ၏၊ အကြင်ရဟန်းတစ်ပါးသည် လွန်မြတ်သော သီလ၌လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်၌လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ၌လည်းကောင်း ပျက်စီး၏။

အကြင်ရဟန်းသည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း ပြောဆို ရာ၏၊

ထိုရဟန်းသုံးပါးကို တဇ္ဈနီယက် ပြုအပ်၏၊ ကောင်းသောကျင့်ဝတ်ကား ဤဆိုလတ္တံ့အတိုင်းပေတည်း။

တဇ္ဈနီယက်ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံပေးခြင်း နိဿရည်းပေးခြင်း သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစုစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္မုတိရသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်းကို မပြုရာ။

တဇ္ဈနီယက်ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဈနီယက်ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ အလားတူ အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရာ ကံကိုလည်းကောင်း၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကိုလည်းကောင်း မကဲ့ရဲ့ရာ။

တဇ္ဈနီယက်ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာကိုလည်းကောင်း (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကြီးအမှူးအရာ ယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခွင့်တောင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စောဒနာခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အောက်မေ့စေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း မပြုမလုပ်ရာ။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံပေးခြင်း နိဿရည်းပေးခြင်း သာမဏေကို ပြုစုလုပ်ကျွေးစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆိုဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္မုတိရသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်း ဤအင်္ဂါငါးပါးရှိသော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

တဇ္ဈနီယက်ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ အလားတူ အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏၊ ကံကိုလည်းကောင်း၊ ကံပြုသော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့သော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ဆိုဆုံးမခြင်း အကြီးအမှူး ပြုလုပ်ခြင်း ခွင့်တောင်းခြင်း စောဒနာခြင်း အောက်မေ့စေခြင်း ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ယှဉ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဈနီယက်မှ မငြိမ်း နိုင်။

အဓမ္မကံဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံဝါရကိုလည်း သိအပ်၏၊ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ အာပတ်များ၏၊ လူတို့နှင့် ရောယှက်၏၊ မြတ်သော မုနိဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် နိယဿကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကီဋာဂိရိ၌ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကို မစောင့်စည်းကုန်ဘဲ အထူးထူးအပြားပြား မကျင့်အပ်သောအရာကို ကျင့်ကုန်၏၊ မာရ်ငါး ပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ပဗ္ဗာဇနီယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

မစ္ဆိကာသဏ္ဍ ဇနပုဒ်၌ သုဓမ္မ ရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်၏ ကျောင်းထိုင်ရဟန်း ဖြစ်၏၊ သုဓမ္မရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို အမျိုးဓာတ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိသာရဏီယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဘုရားမြတ်သည် အာပတ်ကို မရှုလိုသော ဆန္နရဟန်းကို အာပတ် ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယက် ပြုရန် စေခိုင်းတော်မူ၏၊ ဆန္နရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကိုပင်

ကုစားရန် အလိုမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

အရိဋ္ဌရဟန်းအား တွေဝေမှုမောဟကို မှီသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူဝါဒသည် ဖြစ်၏၊ အယူဝါဒကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

နည်းတူပင် နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မရှုသောကံကိုလည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကုစားသောကံကိုလည်းကောင်း၊ အယူကို မစွန့်သောကံကိုလည်းကောင်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

ဒဝါ အနာစာရ ဥပဃာတိ မိစ္ဆာဇီဝ–ဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း။

အလာဘပဋ္ဌက အဝဏ္ဏပဋ္ဌက နှစ်ပါး ပဋ္ဌကမည်သော ပဋ္ဌက နှစ်ပါးဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဋိသာရဏီယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း၊ တဇ္ဇနီယကံ နိယဿကံနှစ်ပါးတို့၌ တူ၏။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပဋိသာရဏီယကံတို့၌လည်း ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့ ရှိကုန်၏၊ ထိုဥက္ခေ ပနီယကံသုံးပါးတို့သည် ဝေဖန်ခြင်းအားဖြင့် တူကုန်၏၊ တဇ္ဇနီယကံ နည်းဖြင့်လည်း ကြွင်းသောကံကို သိရာ၏၊ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၂–ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက

၁–ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၇၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာ ခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်း ယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့က “ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန် ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွံတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား လည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်းခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေး ရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၇၆။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးမပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန်သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက ပရိဝါသ်ပေးကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။

၇၇။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေးမှ မသွားရ၊ ရှေးမှ မထိုင်ရ။

သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ အိပ်ရာ ကျောင်းကို နှစ်သက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့သွားပြု၍လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်ပြု၍လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ။

အရည်ကင်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

“ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုပရိဝါသ် ဆောက်တည်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်စေရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် အာဂန္တု (ခရီးသည်) ဖြစ်၍လည်း ပြောကြားရ မည်၊ (အာဝါသိကဖြစ်၍လည်း) အာဂန္တုရဟန်းအား ပြောကြားရမည်၊ ဥပုသ်နေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ မကျန်းမာသူဖြစ်မူ တမန်ဖြင့်လည်း ပြောကြားရမည်။

၇၈။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရုပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းမရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရုပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည် သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

၇၉။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက 'အပေါင်းအသင်း မတူသည့်' ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာ သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာ သံဝါသကရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရုပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း၊ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

၈၀။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ သမာနသံဝါသက 'အပေါင်းအသင်းတူသည့်' ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ "ယနေ့ (နေ့ချင်း) ပင် ရောက် နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ သမာန သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရ မည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ သမာန သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့ "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရ မည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့"ယနေ့ပင် ရောက် နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း သမာနသံဝါသက

ရဟန်းများရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

၈၁။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြ်ံတစ်ခုတည်း၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြ်ံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြ်ံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြ်ံလျှောက်လျှင် စကြ်ံ၌ စကြ်ံ မလျှောက်ရ။

၈၂။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြ်ံတစ်ခုတည်း၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် စကြ်ံ ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်ဖြစ်သော’ စတုဝဂ်သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော ‘ပရိဝါသ် နေသော ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်ဖြစ်သော’ ဝီသတိဝဂ်သံဃာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏။)

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

ကိုးဆယ့်လေးပါး ပြီး၏။

၈၃။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ–

“အသျှင်ဘုရား ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် သုံးမျိုးတို့တည်း၊ (ကျောက်ကုန်းဆန့်လျက် အိပ်ခြင်းဟူသော) အတူနေခြင်းလည်းကောင်း၊ (ပကတတ်ရဟန်းနှင့်) ကင်းကွာ ၍ နေခြင်းလည်းကောင်း၊ ဝတ်မကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥပါလိ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းသည် စုရုံးနေထိုင်၏။ ပရိဝါသ်ဆောက် တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်–

“ပရိဝါသ်ကို ချထားပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ပရိဝါသ်ကို ချထားသည် မည်၏၊ “ဝတ်ကို ချထားပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

၈၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏၊ ပရိဝါသ်ဆောက် တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ကို သုတ်သင်နိုင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည်ရမည်၊ ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ် ချီလျက်–

“ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၂–အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၈၆။ ထိုအခါ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်း တို့ကို "ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆို ခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်း တို့ အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံသင်္ကန်းခံယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ကြရမည်။

၈၇။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည ်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစု စေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်း တို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့စေရ၊ ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံးနေရာကိုလည်းကောင်း သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကိုလည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည ်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်ကင် ရူတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ ပိဏ္ဍပါတ်ရူတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်”ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုအရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်၊ ။ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိ ဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းရှိသော ကျောင်း သို့။ပ။ သွားရမည်၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ ရဟန်းရှိသော ဇရပ်တန် ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မနေထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စင်္ကြံတစ်ခု တည်း၌ အတူ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ။

တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စင်္ကြံတစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော 'ထိုရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်ဖြစ်သော' စတုဝဂ်သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအ ့်၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအ ့်၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်အရေအတွက်ရှိသော 'ထိုရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်အရေ အတွက်ပြည့်သော' ဝိသတိဝဂ်သံဃာသည် အဇ္ဈာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်ပြီး၏။

၃–မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၈၈။ ထိုအခါ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆို ခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား လည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်းသီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံသင်္ကန်းခံယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကိုပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ဆောင်ရမည်။

၈၉။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဥ္စင်းခံ မပေးရ။ပ။ (အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်အတိုင်း အကျယ်ချဲ့ရမည်)။

ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောမယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကိုလည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု ၍လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်ကင်ဖူတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဖူတင်ကို "ဆွမ်းခံကျင့်ဝတ်ကို" မဆောက်တည်ရ။ "ငါ့ကို မသိပါစေကုန် လင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုမာနတ်ကျင့်ထိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာန သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။

သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စင်္ကြံတစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ။

တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ။

စင်္ကြံတစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော 'မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော' စတုဝဂ်သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အာကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအ ့်၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအ ့်၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ရှိသော 'ထိုရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော' ဒီသတိဝဂ်သံဃာသည် အာကယ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်း ငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤဆိုအပ်ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်ပြီး၏။

၄–မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၉၀။ ထိုအခါ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ် ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ် ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံသင်္ကန်းခံယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၉၁။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက မာနတ်ပေးထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့ ၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊

မအောက်မေ့စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ် ညံ့ဆုံးနေရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံးအိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကိုလည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရ မည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင်ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်ကင်ဈာတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ ပိဏ္ဍာပါတ်ဈာတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ "ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်"ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုမာနတ်ကျင့်ခြင်းအကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် အာဂန္တု 'ခရီးသည်' ဖြစ်၍လည်း ပြောကြားရမည်၊ (အာဝါသိကဖြစ်၍လည်း) အာဂန္တုကရဟန်းအား ပြောကြားရမည်။ ဥပုသ်နေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပြောကြားရမည်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပြောကြားရမည်။ မကျန်းမာသူဖြစ်မူ တမန်ဖြင့်လည်း ပြောကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့ သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ၊ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ၊ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်းစ့သည်သို့။ပ။ မသွားရ၊ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ နာနာ သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ၊ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ၊ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ၊ နာနာ သံဝါသကရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ၊ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန် ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ ‘နေ့ချင်း’ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှ သမာန သံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ ‘နေ့ချင်း’ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း “ယနေ့ ‘နေ့ချင်း’ ပင် ရောက်နိုင်၏”ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌

မထိုင်ရ၊ စကြံ့တစ်ခုတည်း၌ စကြံ့မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ့၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ့လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ့၌ စကြံ့မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စကြံ့လျှောက်လျှင် စကြံ့၌ စကြံ့မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြံ့ တစ်ခုတည်း၌ စကြံ့မလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြံ့၌ စကြံ့လျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြံ့၌ စကြံ့မလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြံ့လျှောက်လျှင် စကြံ့၌ စကြံ့ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော 'မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော' စတုဝဂ်သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြာအံ့၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော 'မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော' ဝီသတိဝဂ်သံဃာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကာ "အသျှင်ဘုရား မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှရှိပါကုန်သနည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူနေခြင်း၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် ကင်း၍ နေခြင်း၊ မာနတ်ကို မကြားခြင်း၊ ယုတ်လျော့သော 'သံဃာ မပြည့်သော' ဂိဏ်း၌ မာနတ်ကြားသဖြင့် ကျင့်ခြင်း။ ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤလေးမျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၃။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စုရုံးနေထိုင်၏၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီ လျက် "မာနတ်ကို ချထားပါ၏"ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ချထားပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၉၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်နိုင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည်ရမည်။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်–

“မာနတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

၅–အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၉၅။ ထိုအခါ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။ အလိုနည်းသောရဟန်းတို့သည်–

“အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြို ဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော

သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်း ငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာ အပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံသင်္ကန်း ခံယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

ဖြ။ ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေးရ။ပ။ (အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းမာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား ထပ်တူထပ်မျှ တူသော (နည်း) အခြင်းအရာအားဖြင့် ချဲ့ရမည်)။

ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေးမှ မသွားရ၊ ရှေးမှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညှဉ်ဆုံး နေရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ်ညှဉ်ဆုံး အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ အယုတ် ညှဉ်ဆုံးကျောင်းကိုလည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုအဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင်ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ၊ အရည်ကင်ဈေးတင်ကို မဆောက်တည်ရ၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဈေးတင်ကို မဆောက်တည်ရ "ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထို အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သောအကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်းမရှိသော ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်းမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။ပ။

(အောက်၌ ချဲ့အပ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ချဲ့အပ်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ။ပ။ သွားရမည်၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ။ပ။ သွားရမည်၊ ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများရှိသော ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်သို့လည်းကောင်း "ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏"ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်းထိုင်လျှင် မြင့်သောနေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြ်ံတစ်ခုတည်း၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် စကြ်ံ၌ စကြ် ံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဧရပ်တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ဧရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌လည်းကောင်း မနေရ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ စကြ်ံတစ်ခုတည်း၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ နိမ့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ၊ မြေ၌ စကြ်ံလျှောက်လျှင် စကြ်ံ၌ စကြ်ံမလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော စတုဝဂ်သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အာကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော ဝီသတိဝဂ်သံဃာသည် အဇ္ဈာန်သွင်းငြားအံ့၊ ကံမမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

ဒုတိယ ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓကၦ ဝတ္ထုတို့သည် ငါးပါးတို့တည်း။

ထိုပါရိုဝါသိကကွန်ကဏ် အကျဉ်းချုပ်

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း။

နေရာခင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာခင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြေဆေးရေကိုလည်းကောင်း၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကိုလည်းကောင်း၊ သပိတ်သင်္ကန်းလှမ်းယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ် ခြင်းကိုလည်းကောင်း သာယာကုန်၏၊ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ဖန် ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိုးရေခံသင်္ကန်းခံယူခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ်စွန့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ဤကျင့်ဝတ်ငါးပါးတို့ကို အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ထိုပရိဝါသ်ဆောက်တည်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှသွားခြင်း၊ အကြင် အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ နေရာ ကျောင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုအယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်း စသည်ကို သာယာအပ်၏၊ ရှေ့သွားခရီးညွှန် ရဟန်း လုပ်ခြင်း နောက်လိုက်ပြုလုပ်ခြင်း ထို့အတူသာလျှင်–

အရည်ကင်္ခတင်ဆောက်တည်ခြင်း ပိဏ္ဍပါတ်ရှုတင်ဆောက်တည်ခြင်း ဆွမ်းကို ဆောင်ယူစေခြင်း အာဂန္တုရဟန်းဖြစ်၍ ကြားခြင်း အာဂန္တုရဟန်းထံ၌ ကြားခြင်း ဥပုသ်နေ့၌ကြားခြင်း ပဝါရဏာနေ့၌ကြားခြင်း တမန်ဖြင့်ကြားခြင်း ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ သွားလည်း သွားရမည်။

တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ နေသောအရာ၊ ထသောအရာ၊ ထို့အတူသာလျှင် ဖိတ်ကြားသောအရာ၊ နေရာနှင့်စပ်သောအရာ၊ နိမ့်သော စကြံ့နှင့်စပ်သောအရာ၊ မြေနှင့်စပ်သောအရာ၊ စကြံ့ကျောင်းနှင့် စပ်သောအရာ။

သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် စပ်သောအရာ၊ ကံမမြောက်သောအရာ၊ ညဉ့်ပြတ်ခြင်း သုတ်သင်ခြင်း ချထားခြင်း ဆောက်တည်ခြင်း ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်း၌ ကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့–

အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်း၌လည်းကောင်း၊ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၌လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်း၌လည်းကောင်း၊ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၌လည်းကောင်း ကျင့်ရသော နည်းသည်လည်း ဖြစ်၏၊ တစ်ဖန်နည်းအားဖြင့် ထူးပြား၏။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၌ ညဉ့်ပြတ်ခြင်းသုံးပါး၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၌ ညဉ့်ပြတ်ခြင်းလေးပါး၊ ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့၌ မတူကုန်၊ မာနတ်တို့၌ နေ့ တိုင်းနေ့တိုင်း ကြားရခြင်း ကံနှစ်ပါးတို့သည် တူကုန်၏၊ ကြွင်းသောကံသုံးပါးတို့သည် ထပ်တူထပ်မျှ တူကုန်၏၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ပါရိဝါသိကကွန်က ပြီး၏။

၃–သမုစ္စယကဏ္ဍက

၁–သုက္ကဝိဿဇ္ဇိ

၉၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

ထိုအသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည့်နည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

အပွင့်ဆန္နမာနတ်

၉၈။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် ဤသို့ ဆိုရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု ပြောဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၉၉။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာ အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက် ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော

အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ သံဃာကို မြတ်နိုးစေသော ကျင့်ဝတ်။

ဖုံးလွှမ်းခြင်းမရှိသော အဇ္ဈာန်

၁၀၀။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့် ပြီးပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဇ္ဈာန်သွင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ ဤသို့ ဆိုရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့်

စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဇ္ဈာန် သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၀၁။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့်ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ဥဒါယီ ရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက် ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာ အား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ဥဒါယီရဟန်း အား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၀၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု ပြော ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၀၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနတ်

၁၀၄။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့်တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထို အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေ ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၀၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍

သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ် ၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အဇ္ဈာန်

၁၀၆။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို

တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သွင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၀၇။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော

အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက်ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၀၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော နှစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ သုံးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ပ။ လေးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ပ။ ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို

စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၀၉။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက် နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၁၀။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော

ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်း သို့ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရ မည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၁၁။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၂။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၁၃။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း ၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာ နှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထို ဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊

ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရှင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ်သုံးခုတို့၏ မာနတ်

၁၁၄။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးဖြစ်ပါသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်ကို နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၁၅။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား

အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး ကျင့်ရသော မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၆။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ် ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ်ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏၊

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၁၇။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည်။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏၊ ဤကား သိစေ ခြင်းတည်း။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည်။ပ။ "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏၊ ထို အကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းခဲ့ပါ၏၊ သံဃာသည် ထိုအကျွန်ုပ်အား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရ မည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည်။ပ။ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့

ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၁၈။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏။ပ။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

အရင်းသို့ ငင်ထားသော ရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်း

၁၁၉။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးဖြစ်ပါသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဇ္ဈာန်သွင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏၊ ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏၊ ထို အကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကိုကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း ၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန် သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ အသျင်ဘုရားတို့

ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂၀။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၏။

ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာ နှင့် စေ့ဆော်၍ သုတ်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊

မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၂၁။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ် (တစ်ဆယ့်ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်) သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂၂။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃားအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏ ထိုဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်နေစဉ် အရှင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၂၃။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရ (ပေါင်းဆောက်တည်ရ) သော ပရိဝါသ် ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ် ၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌

စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သမောဓာနပရိဝါသ်

၁၂၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေးအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော (ပေါင်း၍ ဆောက်တည်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို

တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု (ဆိုရမည်)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂၆။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၂၇။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ်သုံးမျိုးတို့၏ မာနတ်

၁၂၈။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၂၉။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည်

ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြော ဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၃၀။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကိုကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေ့အာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ည၌ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၃၁။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည့်ရဟန်း တို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟုပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရဲင်းသို့ ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရဲင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေးအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပက္ခပ္ပဋိစ္ဆန္နအဇ္ဈာန်

၁၃၂။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေးသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဇ္ဈာန်သွင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊

ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထို အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၏၊

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို

တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထို အကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

၁၃၃။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါဝ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို ပေး၏။

ပရိဝါဝ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း ၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်း သို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါဝ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ည၌ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါဝ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

မာနတ်ကို ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏၊

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်း၏၊ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သုက်လွှတ်သောအာပတ် ပြီး၏။

၂-ပရိဝါသ်

အဋ္ဌသမောဓာန ပရိဝါသ်

၁၃၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သုံးရက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို လေးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ခြောက် ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ခုနစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ရှစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကိုကိုးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား-

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၃၅။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကဲ့သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြင်းအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်း အား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်း အခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သဗ္ဗစိရပ္ပဋိ စ္ဆန္ န အဋ္ဌသမောဓာန်

၁၃ဖ။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်နှစ်ခုတို့ကို နှစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်သုံးခုတို့ကို သုံးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်လေးခုတို့ကို လေးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်ငါးခုတို့ကို ငါးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်ခြောက်ခုတို့ကို ခြောက်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်ခုနစ်ခုတို့ကို ခုနစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်ရှစ်ခုတို့ကို ရှစ်ရက်ဖုံး လွှမ်း၏၊ အာပတ်ကိုးခုတို့ကိုကိုးရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အလုံးစုံ အာပတ်တို့ထက် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်ပါ၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက် ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၃၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံးဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုတို့ကို ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံးဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံးဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအား ဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံးဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်လ ပရိဝါသ်

၁၃၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား–

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား–

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ်–

“ငါသည် သံဃာကို အခြား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။

ထိုငါ့အား ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား–

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထို ငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ်–

“ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား–

‘ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား–

‘ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်–

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်တစ်ခု၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ် တစ်ခု၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၃၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား–

'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား–

'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်–

'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား–

'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား–

'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်–

'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ် ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အားနှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုနှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

နှစ်လပရိဝါသ်နေရမည့် အစီအရင်

၁၄၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား–

"ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြဲ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထို ရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား–

"ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြဲ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါ့ အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ် နေစဉ်–

“ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူ ကား ကောင်း၏”ဟု လန့်ဒီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုနှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သိ၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားအာပတ်ကိုလည်း သိ၏၊ ထိုရဟန်းအား–

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သိ၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သိအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားအာပတ်ကိုလည်း သိ၏၊ ငါသည် သံဃာကိုနှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကို သတိရ၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိမရ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သတိရအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားအာပတ်ကိုလည်း သတိရ၏၊ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိရ၏၊ အာပတ် တစ်ခုကို သတိမရ၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော

သတိရအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားသော အာပတ်ကိုလည်း သတိရ၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံး လွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၄၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခု၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်တစ်ခု၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ယုံမှားမရှိသော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားအာပတ်၌လည်း ယုံမှားမရှိ၊ ထိုရဟန်းအား–

"ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခု၌ ယုံမှား မရှိ၊ အာပတ်တစ်ခု၌ ယုံမှားရှိ၏၊

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ယုံမှားမရှိသော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြား အာပတ်၌လည်း ယုံမှားမရှိ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်း အပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရမည်။

၁၄၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော

တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း"ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေပါသည်"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်၊ တရားလမ်းမကျသောကြောင့် မဖြစ် မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏"ဟု ဆို၏။

၁၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း"ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏၊

ငါ့သျှင်တို့ သတိမရ ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏"ဟု ဆို၏။

၁၄၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း"ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်၊ တရားလမ်းမကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏"ဟု ဆို၏။

၁၄၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏၊ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား "ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် "ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား– "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏၊ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထို ငါ့အား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း"ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်းပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်၏၊ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့ သို့ ရောက်၏၊ 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း ရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိ ဝါသ်နေစဉ် 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၄၈။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓိသဘော သက်ဝင်၏။

ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ 'ငါသည် သံဃာကိုနှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဒ္ဓိ သဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော

အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဒ္ဓီသဘော သက်ဝင်၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား 'ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု အကြဲဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် 'ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏'ဟု လဒ္ဓီ သဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကို ပေးခြင်းကိုလည်း အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရှေ့တစ်လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရ မည်။

၁၄၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့ သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း ရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏၊ ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုငါ့အား "ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် "ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ် နေဦး) ရှေ့တစ်လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရ မည်။

၁၅၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သိ၏၊ တစ်လကို မသိ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သောလပတ်လုံး ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သောလပတ်လုံး ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သိ၏၊ ထိုရဟန်းအား 'ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်း အပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သိ၏၊ တစ်လကို မသိ၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သိအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သိ၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်းပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ် နေပြီး) ရှေးလကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သတိရ၏၊ တစ်လကို သတိမရ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သတိရ၏၊ ထိုရဟန်းအား "ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သတိရ၏၊ တစ်လကို သတိ မရ၊ ထို ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ သတိရအပ်သော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း သတိရ၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရှေ့လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို ယုံမှားမရှိ၊ တစ်လကို ယုံမှားရှိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည်

နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှားမရှိ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းအား "ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို ယုံမှားမရှိ၊ တစ်လကို ယုံမှားရှိ၏၊ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခု တို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှားမရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှားမရှိ ဖြစ်၏၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရှေ့လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၅၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။ ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည့်"ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း"ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ တစ်လကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းသော ထိုလအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းသော ထိုလအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်းမကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏"ဟု ဆို၏။

၁၅၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ တစ်လကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရွက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ'ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အာဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အာဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း"ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် "ငါသျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခု တို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ တစ်လကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်၊ တရားလမ်းမကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏"ဟု ဆို၏။

၁၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ တစ်လကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထို ရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရွက်တတ်သော တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေသနည်း”ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ တစ်လကို ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏၊ တစ်လကို ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားမရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏၊ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့်မလျော်၊ တရားလမ်းမကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ်ကျင့်ထိုက်၏”ဟု ဆို၏။

သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်

၁၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း”ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်းအဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၅၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်း အခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ‘စင်ကြယ်ခြင်းအဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေ ခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကိုမသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။

သံဃာသည် ဤမည်သောရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထို အသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သောရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

၁၅၈။ ရဟန်းတို့ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်သနည်း။

အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်း အခြား အချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား အချို့ ၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်း အခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားအချို့၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားအချို့၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားအချို့၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားအချို့၌ ယုံမှားရှိ၏၊ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ။ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

၁၅၉။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို အဘယ်သို့ ပေးအပ်သနည်း။ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ်အပိုင်းအခြားအချို့ကို သိ၏၊ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သိ၏၊ အာပတ်အပိုင်း အခြား အချို့ကို သတိရ၏၊ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏၊ အာပတ်အပိုင်းအခြား အချို့ ၌ ယုံမှား ရှိ၏၊ အချို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားမရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်း တို့ ဤသို့လျှင် ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

ပရိဝါသ် ပြီး၏

၃–စတ္တာလီသက (၄၀)

၁၆၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာ၍ ရဟန်းတို့ကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက် သူအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် အကယ်၍ တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် သာမဏေ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ သာမဏေအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုသာမဏေသည် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ရူးသွပ်၏၊ ရဟန်းတို့ ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရူးသွပ်သော ရဟန်းသည် တစ်ဖန် မရူးသွပ်သူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် စိတ်ပျံ့လွင့်၏၊ ရဟန်းတို့ စိတ်ပျံ့လွင့်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် စိတ်မပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာနှိပ်စက် မခံရသူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင့်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်း ကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင်

ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသောရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထို ရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၈)

၁၆၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုအရင်းသို့ ငင်ထိုက်သူသည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရွှေးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား အာပတ် ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုနှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာပေးထား ပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁၆)

၁၆၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား မာနတ်ပေးခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထိုရှေး က ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရွှေးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား မာနတ်ပေး ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၂၄)

၁၆၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား မာနတ်ကျင့်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထို ရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီးဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ပေးအပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ကျင့်အပ်ပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (မာနတ်) ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် သာမဏော ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှု ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား မာနတ်ကျင့်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ ကျင့်အပ်ပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ အကြွင်း (မာနတ်) ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၂၂)

၁၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သောရဟန်းသည် လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံငြားအံ့၊ ထို ရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ ကျင့်အပ်ပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းရမည်။ (၃၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏော ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏၊ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား အဇ္ဈာန် သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏၊ နေအပ်ပြီးပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ပေးအပ်ပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ကျင့်အပ်ပြီးမာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အဇ္ဈာန်သွင်းရမည်။ (၄၀)

စတ္တာလီသက ပြီး၏။

၄- ဆတ္တိသက (၃၆)

၁၆၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။

အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရ မည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည်။ပ။ မာနတ်ကို ကျင့်စဉ်။ပ။ [ပရိဝါသ်ကိုကဲ့သို့ နည်းတူ ချဲ့ရမည်]။

အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော

အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့ အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃၆)

ဆတ္တိသက ပြီး၏

၅–မာနတ္တသတ (၁၀၀)

၁၆၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို မဖုံး လွှမ်းပေ၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်း တို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော နောက်အာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက် ပြီးလျှင် ဖုံးလွှမ်း၍ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းပေ၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်ပြီး လျှင် ဖုံးလွှမ်း၍ လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၄)

၁၆၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ် ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်၍ နောက်တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေးအာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ် ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်၍ တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီး တစ်ဖန်ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌လည်း မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီး တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၈)

၁၆၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ၊ သိသောအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသောအာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသောရှေ့အာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ၊ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန်ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ၊ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်းခံလျက် ရှေး၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ၊ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်းခံလျက် ရှေး၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၂)

၁၆၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်းခံလျက် ရှေး၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်းခံလျက် ရှေး၌သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော

ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၆)

၁၇၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ် အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့ တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော

အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိညာဉ်းခံလျက် ရှေးဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေးဦး ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်းပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၂၀)။

၁၇၁။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်လျက် မဖုံးလွှမ်းဘဲ သာမဏေဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဖြစ်၏။ပ။

[အောက်၌ကဲ့သို့ နည်းတူ ချဲ့ရမည်]။

ဝေဒနာနှိပ်စက်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်းကောင်း မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ် အချို့တို့ကို မသိ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာ နှိပ်စက်မခံရသူ ဖြစ်၍ ရှေးဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေးဦး ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေးဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း၊ ရှေးဦး ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ ရှေးဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေးဦး ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေးဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေးဦး ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တို့ကို နောက်ဦး ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော ရှေ့အာပတ် အစုကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်အာပတ်အစုကြောင့်လည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀၀)

မာနတ္တသတ ပြီး၏။

၆–သမူလာယသမောဓာန ပရိဝါသ် (၄၀၀)

၁၇၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏၊ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိညာဉ်းခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏၊ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ ဖုံးလွှမ်းလျက် လူထွက်၏၊ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း၊ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ ဖုံးလွှမ်းလျက် လူထွက်၏၊ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ထိုအာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၄)

၁၇၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသောသံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌လည်း မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ်ခံလျက် ရှေး၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၆)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉာဉ် ခံလျက် ရှေ့၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရဉ်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉ်းခံ လျက် ရှေ့၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရှေး၌ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တို့ကို နောက်၌ ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၈)

၁၇၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉ်းခံလျက် ရှေ့၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉ်းခံလျက် ရှေ့၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း၊ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်း သို့ ငင်ရမည်၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ့ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉ်းခံလျက် ရှေ့၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ သိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မသိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဋိဉ်းခံလျက် ရှေ့၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ မသိဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၂)

၁၇၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း၊ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေ့၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ရဟန်းခံလျက် ရှေ့၌ သတိရလျက် ဖုံးအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၄)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီး နောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရ လျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ သတိရသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ သတိမရသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီး နောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရ့လျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေ့၌ သတိမရဘဲ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၆)

၁၇၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံလျက် ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌

ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှား မရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက် ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဥ္စင်းခံလျက် ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှား မရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက် ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဥ္စင်းခံလျက် ရှေး၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် လူထွက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပဥ္စင်းခံလျက် ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၂၀)

၁၇၇။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒီသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ မဖုံးလွှမ်းဘဲ သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့ လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ [ပရိဝါသ်ကို ချဲ့သကဲ့သို့ နည်းတူ ချဲ့ရမည်'။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏။ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှား မရှိသော အာပတ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ ယုံမှားရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာနှိပ်စက်မခံရသူဖြစ်၍ ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း

အပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။

ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။

ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။

ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။

ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။

ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။

ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေး အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀၀)

၁၇၈။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည်။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည်။ပ။ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ မာနတ် ကျင့်ဆဲ ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ပရိဝါသ်ကို ချဲ့သကဲ့သို့ နည်းတူချဲ့ရမည်'။ (၃၂၀)

၁၇၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ မဖုံးလွှမ်းဘဲ သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သိ၏။ အာပတ်အချို့တို့ကို မသိ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိရ၏၊ အာပတ်အချို့တို့ကို သတိမရ။ပ။ အာပတ်အချို့တို့၌ ယုံမှားမရှိ၊ အာပတ် အချို့တို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ ယုံမှားမရှိသော အာပတ်အချို့တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ယုံမှားရှိသော အာပတ်အချို့တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာနှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာ နှိပ်စက်မခံရသူ ဖြစ်၍ ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ ရှေး၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ ယုံမှားရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေ့၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေး၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှားမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ် ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၄၀၀)

သမ္မလာယသမောဓာနပရိဝါသ် (၄၀၀) ပြီး၏။

၇–ပရိမာဏာစသော ဝါရရှစ်ခု

၁၈၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အမည်တူ အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံး လွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထုတူသောဟူသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထုတူသောမဟူသော အာပတ်တို့ ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်တို့ ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏။ပ။ [အောက်၌ကဲ့သို့ ချဲ့ရမည်'။

ပရိမာဏာစသော ဝါရရှစ်ခု ပြီး၏။

၈– ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး

၁၈၁။ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာ ဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံး လွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်း အား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၌ ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ် တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ် ကို ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ (လဟုကအာပတ်နှင့်) ရောနှောဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် (လဟုက, ဂရုကအားဖြင့်) ရောသော အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ရောသော အာပတ်၌ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြား စေရမည်၊ ထိုဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အား လည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၄)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် (လဟုက, ဂရုက) ရောသော အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ရောသော အာပတ်၌ ရောသော အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထို ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီး နောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား လည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၅)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုကအာပတ်သက်သက်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုကအာပတ်သက်သက်၌ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား လည်း အာပတ်အားလျော်စွာ ပြုလုပ်စေရမည်။ (၆)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုကအာပတ်သက်သက်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လဟုက အာပတ်သက်သက်၌ လဟုကအာပတ်သက်သက်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အား လည်း အာပတ်အားလျော်စွာ ပြုလုပ်စေရမည်။ (၇)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးအား "ပြောကြားအံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးအား "မပြောကြားအံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမ်ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ ဒုတိယယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ တတိယယာမ်ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ အရုဏ်တက်သော် အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ပြီးဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုရဟန်း အား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ အား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၈)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာ ဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် "ပြောကြားကုန်အံ့"ဟု နှလုံးပိုက်လျက် သွားကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးအား ခရီးအကြား၌ "မပြောကြားအံ့"ဟု ချေဖျက်ခြင်းသဘောသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမ်ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ ဒုတိယယာမ်ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ တတိယ ယာမ်ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏၊ အရုဏ်တက်သော် အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ပြီးဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာ

ဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ရူးသွပ်သူ ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် နောက်၌ အရူးပျောက်ကုန်လျက် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ပါတိ မောက်ပြစဉ်–

"ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်းပြဆိုခြင်းသို့ ရောက်သတတ်"ဟု ယခုအခါ၌သာ အကျွန်ုပ်တို့သည် စင်စစ် သိကုန်၏ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၁)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး ပြီး၏။

၉–မူလာယအဝိသုဒ္ဓိနဝက

၁၈၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို

ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံး လွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော

အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာ ကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ် အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မ ဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင် ကြယ်။ (၄-၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သောအကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊

ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သောများစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ မတရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၉)

မူလာယအဝိသုဒ္ဓိ နဝက ပြီး၏။

၁၀–ဒုတိယ နဝက

၁၈၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မ ဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင် ကြယ်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌

အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သောအကြောင်း အားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်း သို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထို ရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည် တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အမည်အထူးထူးရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော တူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘောမတူသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာ ကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော

အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန် သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၄-၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထို ရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်း အရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်းဖြစ် ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန် သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၉)

ဒုတိယ နဝက ပြီး၏။

၁၁–တတိယ နဝက

၁၈၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထို ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ ပရိဝါသ်နေ၏”ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ ထိုရဟန်းအား–

“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ် သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ငင်၏၊ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရား သဖြင့် ပေး၏။ ထိုငါသည် “ပရိဝါသ်နေ၏”ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက် မေ့၏။

“ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော

အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရား သဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏၊ မာနတ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါ ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်၌တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားခံ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ ထိုရဟန်းအား–

"ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သောအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏၊ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို

တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိ ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏၊ ထိုငါသည် "ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိ ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထို သံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကို အောက်မေ့၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရား သဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏၊ မာနတ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော

သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့်ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် "ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။

ထို ရဟန်းအား "ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထို အာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် "ပရိဝါသ်နေ၏"ဟုအောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော

အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရား သဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ပ။ အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်း အရှည်ရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များ စွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ်။ပ။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြားဌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်း အားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထို ရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၄-၇)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌

အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ် ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါ ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌အတိုင်း အရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ ထိုရဟန်းအား–

"ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ် သို့လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ မတရားသဖြင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် 'ပရိဝါသ်နေ၏'ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကိုလည်း သတိရ၏၊ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားး၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစ့၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏အကြားဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရား သဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြားဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ရဟန်း တို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်း အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော အတိုင်း အရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါပရိဝါသ်နေ၏”ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ် တို့၏ အကြားဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား ဒု ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။

ထိုရဟန်းအား“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏၊ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည်မရှိသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကွဲပြားသော အာပတ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့်မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏၊ ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏၊ ထိုငါသည် "ပရိဝါသ်နေ၏"ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်း အရှည်မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကို သတိရ၏၊ ငါသည် သံဃာကို ရှေ့သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရား သဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းကို တောင်း၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း တရားနှင့်လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ငင်၏၊ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍နေ အပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏၊ တရားသဖြင့်အဇ္ဈာန်သွင်း၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၉)

တတိယ နဝက ပြီး၏။

သမုစ္စယက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ထိုသမုစ္စယက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

မဖုံးလွှမ်းသော မာနတ် တစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ငါးရက် လဝက် ဆယ်ရက်ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

စင်ကြယ်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော ပရိဝါသ်၊ လူထွက်သော ရဟန်း၊ ပရိမာဏ စသော ပါဠိရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ထိုသံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အမှတ်ရှိကုန်၏၊ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ယုံမှားရှိကုန်၏၊ ထို့အတူသာလျှင် (ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည်) လဟုက ဂရုကအာပတ်တို့ ရောပြွမ်း၏ဟု အယူရှိကုန်၏၊ သံဃာဒိသိသ် သက်သက် မဟုတ်ရာ ၌ သံဃာဒိသိသ်သက်သက်မဟုတ်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ထို့အတူလျှင် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုက သက်သက်ဟု အယူရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။

ချေဖျက်လိုသဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏၊ ရူးသောရဟန်း ဒေသနာကြားခြင်း အရင်းသို့ငင်ခြင်း စင်ကြယ်သောအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါးဝါရ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့ကို ကြည်ညိုစေနိုင်ကုန်သော ပုဒ်ဝါကျတို့ကို ဝေဖန်တော်မူနိုင်ကုန်သော မဟာဝိဟာရကျောင်းနေ ဆရာတို့သည် သူတော်ကောင်းတရား တည်တံ့နိုင်ရန် ဤပို့ချစဉ်ကို ထားအပ်၏။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

သမုစ္စယကွန်က ပြီးပြီ။

၄–သမထကွန်က

၁–သမ္မုခါဝိနယ

၁၈၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ'ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ'ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက်မဟုတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ'ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ'ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ'ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ'ကံတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ'ကံတို့ကို ပြုကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့အား မလျော်ကပ်တတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူမဟုတ်၊ (ရဟန်းတို့အား) မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့သည် မျက် မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ'ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ'ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ'ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ'ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်း တို့ကို–

"ရဟန်းတို့ မျက်မှောက်မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ'ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ'ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈၆။ အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်၊ အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်အများ၊ အဓမ္မဝါဒိသံဃာ၊ ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်အများ၊ ဓမ္မဝါဒိသံဃာ။

ကဏ္ဍုပက္ခနဝက

၁၈၇။ အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်က ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံး အမတော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏၊ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၁)

အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်က ဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏၊ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိ ကရဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၂)

အဓမ္မဝါဒိပုဂ္ဂိုလ်က ဓမ္မဝါဒိသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံးအမ တော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာသိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင် ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏၊

ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါ ဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၃)

အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံး အမတော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၄)

အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကားဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၅)

အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဓမ္မဝါဒီသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင်ခြင် စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၆)

အဓမ္မဝါဒီသံဃာက ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင် ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါ ဝိနည်းအတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၇)

အဓမ္မဝါဒီသံဃာက ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၈)

အဓမ္မဝါဒီသံဃာက ဓမ္မဝါဒီသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမ တော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ

ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၉)

ကဏ္ဍပကွနဝက ပြီး၏။

သုက္ကပက္ခနဝက

၁၈၈။ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်က အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံး အမတော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၁)

ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်က အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏၊ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၂)

ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်က အဓမ္မဝါဒီသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမ တော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၃)

ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံး အမတော်ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထို အဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၄)

ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင် ခြင်စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ

ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမူဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၅)

ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က အဓမ္မဝါဒီသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေကုန်၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေကုန်၏၊ ရှုဆင်ခြင် စေကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေကုန်၏၊ ညွှန်ပြကုန်၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမူဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၆)

ဓမ္မဝါဒီသံဃာက အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူလော့၊ ဤအဆုံး အမတော် ကို နှစ်သက်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မု ခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမူဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၇)

ဓမ္မဝါဒီသံဃာက အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြစ်သော တရားမူဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၈)

ဓမ္မဝါဒီသံဃာက အဓမ္မဝါဒီသံဃာကို–"ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမ တော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်းဖြစ်သော တရားမူဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၉)

သုဏ္ဏပက္ခနဝက ပြီး၏။

၂–သတိဝိနည်း

၁၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မလ္လမင်း၏သားဖြစ်သော ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ် နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပြီ၊ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗသည် အရိယာ သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗအား

တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ၊ ပြုအပ်ပြီးသော တရားကိုလည်း ထပ်၍ ပွါးများဖွယ်မရှိတော့ပြီ။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အသျှင်ဒဗ္ဗအား "ဖွားမြင်သည် မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပြီ၊ (ငါသည်) တပည့်သာဝကတို့ ရောက် သင့်ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ၊ ပြုအပ်ပြီး (သော တရား) ကိုလည်း ထပ်၍ ပွါးများဖွယ်မရှိ တော့ပြီ၊ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း"ဟု စိတ်အကြဲ ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား "ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမူ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြဲဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ညချမ်းအခါ၌ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ငါသည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခဲ့ပြီ၊ ငါသည် တပည့်သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ် ရောက် ခဲ့ပြီ၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ၊ ပြု အပ်ပြီး (သော တရား) ကိုလည်း ထပ်၍ ပွါးများဖွယ် မရှိတော့ပြီ၊ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း"ဟု စိတ်အကြဲ ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

"အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား 'ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမူ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမူ ကောင်းလေစွ'ဟု အကြဲအစည် ဖြစ်ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းခြင်းငှါ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းခြင်းငှါ အလိုရှိ ပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

ဒဗ္ဗ ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ ဒဗ္ဗ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာ၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းလော့၊ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းလော့ဟု (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်း သံဃာတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူဟုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟုလည်းကောင်း သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၉၀။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား

အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူဟုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟုလည်းကောင်း သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူဟုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟုလည်းကောင်း သမုတ်၏၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူဟုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟုလည်းကောင်း သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာနေရာခင်းသူဟုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟုလည်းကောင်း သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၁။ သမ္မုတိရပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သဘောတူ ရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်း တည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည် သုတ္တန်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ "ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း သုတ္တန်ကို အညီအညွတ်ရွတ်ကြလိမ့်မည်"ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာနေရ ကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ "ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဝိနည်းကို ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်"ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာနေရာကိုခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် တရားဟော ဓမ္မကထိက (ဖြစ်ကြကုန်၏)၊ "ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း တရားကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်"ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိကုန်၏၊ "ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း နှောင့်ယှက်ခြင်းမှ ကင်းကုန်လတ္တံ့"ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော စကားကို ပြောလေ့ရှိကုန်၏၊ ကိုယ် (ခန္ဓာ) ၏ ခိုင်မြဲမှု အလေ့အကျင့်များကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏၊ "ဤအသျှင်တို့သည် ဤမွေ့လျော်ခြင်းဖြင့်လည်း အသျှင်တို့သည် နေကုန်လတ္တံ့"ဟု ထိုရဟန်းတို့အားလည်း တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် အခါမဲ့ လာကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့အားလည်း တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ထိုအရောင် (အလင်း) ဖြင့်ပင် အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းတို့သည် "မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါတို့ကြည့် ကုန်အံ့"ဟု တမင်သက်သက် အခါမဲ့၌လည်း လာကုန်၏၊ ထို (ရဟန်း)တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသို့ ချဉ်းကပ်၍ "ငါ့သျှင်ဒဗ္ဗ ငါတို့အား အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့ကို မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် "အသျှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌ အလိုရှိကုန် သနည်း အဘယ်အရပ်၌ ခင်းပေးရမည်နည်း"ဟု ဆို၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တမင်သက်သက် အဝေး၌ ညွှန်းကုန်၏၊ "ငါ့သျှင်ဒဗ္ဗ ငါတို့အား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ခိုးသူပစ်ချရာ 'စောရပပါတ' ချောက်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ကျွသိဂိလိ တောင်နံပါး ကျောက်နက် (ဂူ) ၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဝေဘာရတောင်နံပါး စရည်းပင် (ဂူ) ၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ယင်းတိုက်တော သပွသောဏ္ဍိက ချိုင့်ဝှမ်း၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဂေါတမချောက်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တည်ပင်ရောက်သော ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင့်ငါတို့ အား ကပေါတချောက်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တပေါဒါအရံ၌ အိပ်ရာနေရာ ကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား မဒ္ဒကုစ္ဆိတောင်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးလော့"ဟု (အဝေး၌ ညွှန်းကုန်၏)။

ထိုရဟန်းတို့အား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် တေဇောကသိဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ တောက်ပသော လက်ညှိုးဖြင့် ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုအရောင်အလင်းဖြင့်သာလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် "ဤကား ညောင်စောင်း 'ခုတင်' တည်း၊ ဤကား အင်းပျဉ် 'ခုံရှည်' တည်း၊ ဤကား ဘုံလျှို 'ဖုံ' တည်း၊ ဤကား ခေါင်းအုံးတည်း၊ ဤကား ကျင်ကြီး (စွန့်ရာ) ဌာနတည်း၊ ဤကား ကျင်ငယ် (စွန့်ရာ) ဌာနတည်း၊ ဤကားသောက်ရေ တည်း၊ ဤကား သုံးဆောင်ရေတည်း၊ ဤကား တောင်ဝှေးတည်း၊ ဤကား ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည် စသည်ဖြင့် ထားအပ်သော သံဃာ၏ ကတိကဝတ်တည်း"ဟု ပြောဆို၍ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ထို (ရဟန်း) တို့အား အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေးပြီးသော် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်ကြွ၏။

၁၉၂။ ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အငယ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုန်းကံလည်း နည်း ပါးကုန်၏၊ သံဃာ၏ ယုတ်ညံ့သော အိပ်ရာနေရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော ဆွမ်းတို့သည်လည်းကောင်း ထိုရဟန်းတို့အား ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူတို့သည် မထေရ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အထူးပြုပြင် (စီရင်) အပ်သော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ထောပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆီကိုလည်းကောင်း၊ လက်သုပ်ဟင်းလျာကိုလည်းကောင်း (လှူ ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်၏)။ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့အား ပကတိအတိုင်းဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည် 'ပုံးရည်'လျှင် နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဆန်ကွဲထမင်းကို လှူကုန်၏။

ထို (မေတ္တိယဘူမဇက) ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစားဇရပ်မှ ဖဲသွားကုန်ပြီးလတ်သော် မထေရ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစားဇရပ်၌ အဘယ်အရာသည် ဖြစ်သနည်း၊ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစားဇရပ်၌ အဘယ်အရာသည် ဖြစ်သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ အချို့မထေရ်တို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အား

ထောပတ်သည် ဖြစ်၏၊ ဆီသည် ဖြစ်၏၊ လက်သုပ် ဟင်းလျာသည် ဖြစ်၏"ဟု ပြောကုန်၏။ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည်ကား "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အား တစ်စုံတစ်ခု (အထူး) မဖြစ်ပြီ၊ ပကတိအတိုင်းဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက် ရှိသော ဆန်ကွဲထမင်းသည် ဖြစ်၏"ဟု ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် သံဃာအား စတုက္ကဘတ်ကို နိစ္စဘတ် လှူ၏၊ ထို ဒါယကာသည် ဆွမ်းစားဇရုပ်၌ သားမယားနှင့်တကွ အနီး၌ ရပ်တည်၍ လုပ်ကျွေး၏၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို လက်သုပ်ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယ ဘူမ ဇကရဟန်းတို့အား ညွှန်းအပ်၏၊ ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုပြုဖွယ်ဖြင့် အရံ သို့ သွား၏၊ ထိုဒါယကာသည် မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာကို မလွမင်း၏သား အ သျှင်ဒဗ္ဗက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၍ ရွှင်လန်းစေပြီးဖြစ်ရကား (ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်သည်) မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ အဘယ် (ရဟန်း) အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

"ဒါယကာ သင်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်း တို့အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ"ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်သည် နှလုံးမသာ ဖြစ်လေ၏၊ "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းယုတ်တို့သည် ငါတို့၏ အိမ်၌ သုံးဆောင်ကုန်လတ္တံ့နည်း"ဟု အိမ်သို့သွား၍ "ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်း၍ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့"ဟု စေခိုင်း၏၊ "ကောင်းပါပြီ အရှင်"ဟု ထိုကျွန်မသည် ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်အား ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေ့က ငါတို့အား ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ၊ နက်ဖြန် ငါတို့ကို ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် သားမယားနှင့် တကွ အနီး၌ ကပ်၍ လုပ်ကျွေးလတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ အချို့ရဟန်းတို့ကို လက်သုပ် ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်လတ္တံ့"ဟု ထိုမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ညဉ့်၌ စိတ်အလိုရှိတိုင်း မအိပ် (နိုင်ကြ) ကုန်။ ထိုနောက် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ကာ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထိုကျွန်မသည် အဝေးမှလာသော မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို မြင်၏၊ မြင်ပြီးနောက် တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်းပေး၍ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုင်ကုန်လော့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့အား "မုချ ဇကန် ဆွမ်းသည် မပြီးသေးသည်ဖြစ်၍ ငါတို့သည် တံခါးမုခ်၌ နေထိုင်ရကုန်၏"ဟု အောက်မေ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုကျွန်မသည် ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းဖြင့် "အသျှင်ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်) ကုန်လော့"ဟု (ကပ်လေ၏)။

"နှမ ငါတို့ကား နိစ္စဘတ် ရှိသူများတည်း"ဟု (ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ နိစ္စဘတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်ဟု သိပါသည်၊ သို့ရာတွင် ယမန်နေ့ကပင် "ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်း၍ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့"ဟု အကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်းအပ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်) ကုန်လော့"ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေ့က ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် အရံတွင်းရှိ မလွမင်း၏သား ဒဗ္ဗထံသို့ လာ၏၊ ငါတို့ကို မလွမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည် ဒါယကာ၏ အထံ၌ မုချ ဇကန် ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်ပြီ"ဟု ထိုမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုနှလုံးမသာခြင်းဖြင့် သာလျှင် စိတ်အလိုရှိတိုင်း 'စိတ်တိုင်းကျ' မသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစားဇရပ်မှ ဖဲကုန်လတ်သော် အရံသို့ သွား၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို သိမ့်သိမ်း ဆည်းပြီးလျှင် အရံအပ တံခါးမုခ်၌ ဒုကုဋ္ဌ အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၍ မျက်နှာမလှကုန်သည်ဖြစ်၍ ချသော ပခုံးရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အောက်သို့ မျက်နှာချကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြံမှိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စကားမဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ နေထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့ကို "အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏"ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်း တို့ကို "အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏"ဟု ဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသျှင်တို့သည် စကားမပြောကုန်သနည်းဟု (မေး၏)။

နှမ ငါတို့ ဖြစ်တိုင်းဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလွမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည် ညှဉ်းဆဲအပ်သည် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူရှုဘိ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်းဟု (မေး၏)။

နှမ သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလွမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးရာ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်းဟု (မေး၏)။

နှမ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ ယခု ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏"ဟု လျှောက်လော့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

"အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ"ဟု မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့အား စကားကို ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ် ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

၁၉၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီး လျှင် မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို–

"ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ ဤသို့သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည်ဟု အမှတ်ရ၏လော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို "ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ ဤသို့သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည်ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော"ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

"ဒဗ္ဗ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြု အပ်ပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါဟု လျှောက်ဆိုလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့်အခါမှ စ၍ အိပ်မက်မျှဖြင့်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို ပြုကျင့် မှီဝဲမိသည်ဟု မသိပါ၊ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို 'ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမအား (အသွင် ကို) ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့၊ ဤ(ခိုင်းသော) ရဟန်းတို့ကိုလည်း မေးမြန်းစိစစ်ကုန်လော့'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမအား (အသွင်ကို) ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမကို မဖျက်ဆီးကြပါကုန်လင့်၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြစ်မှားသည် မဟုတ်ပါ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သော နှလုံးမသာကုန်သော (သာသနာတော်မှ) ရွှေ့လျောစေလိုကုန်သော ငါတို့သည်သာ ထိုဘိက္ခုနီမကို တိုက်တွန်းကြကုန်၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန်သလောဟု (မေးကြကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်ပေသည်ဟု (ပြန်ပြောကြကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေ အမြစ်မရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကြကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော ပါရာဇိ ကအာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ မလ္လမင်း၏သား ထိုဒဗ္ဗသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီ ပြီးလျှင်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၉၄။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကုန်၏၊ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကုန်၏၊ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာ အား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏၊ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော ့၊ ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲဖျက်ဆီးကုန်၏၊ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာ အား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏၊ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလွမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၅။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော သတိဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းသည် စင်ကြယ်၏၊ အာပတ်မသင့်။

ထိုရဟန်းကို စွပ်လည်း စွပ်စွဲကုန်၏။

တောင်းလည်း တောင်း၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် သတိဝိနည်းကို ပေး၏။

ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ညီညွတ်သဖြင့် သတိဝိနည်းကို ပေး၏။

ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော သတိဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃-အမူဋ္ဌဝိနည်း

၁၉ဖ။ ထိုအခါ ဂဂ္ဂရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကြောင့်-

"အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု အာပတ်ဖြင့်စောဒနာကုန်၏။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်-

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထို လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါသည်"ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

"ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု အဘယ့်ကြောင့် အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်-

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ 'အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထို လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါသည်'ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို-

'အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကိုပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည်–

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် လွန်ကျူးကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန် ကျူးခြင်းကို ပြုမိပါသည်’ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒကရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ထို ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါ၏’ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း၊ အကျွန်ုပ်ကို စောဒကရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၁၉၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂဂ္ဂ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ

လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂ ရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏၊ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် 'ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှု အရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့် ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ 'သတိမရပါ'၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါ၏'ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂဂ္ဂရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် အလွန်တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂဂ္ဂရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူးကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် 'အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်သည်သာတည်း၊ ထို ဂဂ္ဂရဟန်းသည် 'ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့် ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူးကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ 'သတိမရပါ'၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါသည်'ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂဂ္ဂရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို့အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် အလွန် တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏၊ အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၈။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းပေးခြင်းသုံးပါးတို့သည် အဘယ်တို့ နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက်သာလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေး၏၊ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက်သာလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်၌ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေး၏၊ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါသည်လည်း ဤသို့ ပြု၏၊ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုကုန်လော့၊ ငါ့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏၊ သင်တို့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏"ဟု မရှုးဘဲ ရှုးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေး၏၊ တရားနှင့် မလျော်သော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းပေးခြင်းတို့တည်း။

၁၉၉။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းပေးခြင်း သုံးပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရှုးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ့မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့မိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ"ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေး၏၊ တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့မိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ အိပ်မက်၌ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေး၏၊ တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါသည်လည်း ဤသို့ ပြု၏၊ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုကုန်လော့၊ ငါ့အား‌လည်း ဤအမှုသည် အပ်၏၊ သင်တို့အား‌လည်း ဤအမှုသည် အပ်၏"ဟု ရူးလျက် ရူးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကိုပေး၏၊ တရားနှင့်လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကိုပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့သည်ကား တရားနှင့် လျော်သော အလွန်တွေဝေသော 'အမူဋ္ဌ' ဝိနည်းကို ပေးခြင်းတို့ တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ပဋိညာတကရဏ

၂၀၀။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ ကံတို့ကို ပြုကြကုန်၏၊ ခြိမ်း ခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာ ရဏီယ' ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာ ရဏီယ' ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု 'နိယဿ' ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု 'ပဗ္ဗာဇနီယ' ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု 'ပဋိသာရဏီယ' ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု 'ဥက္ခေပနီယ' ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၀၁။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် ဤသို့ တရားနှင့် မလျော်၊ ဤသို့ တရားနှင့် လျော်၏။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် အဘယ်သို့ တရားနှင့် မလျော်သနည်း။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့ မရောက်၊ သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်၏"ဟု ဆို၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် သံဃာဒိသိသ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြု ခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့ မရောက်၊ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဋိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဗ္ဘာသီဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဋိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ကဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ မရောက်၊ ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏"ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ဒုဇ္ဈာသီအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဒုဇ္ဈာသီသို့ ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဇ္ဈာသီသို့ မရောက်၊ သံဃာဒိသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဋိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့ ရောက်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြု ခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် အဘယ်သို့ တရားနှင့် လျော်သနည်း၊ ရဟန်းသည် ပါရာဇိက သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။ ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဋိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဇ္ဈာသီသို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ "အသျှင်သည် ဒုဇ္ဈာသီသို့ ရောက်၏"ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ဒုဇ္ဈာသီ သို့ ရောက်၏"ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဇ္ဈာသီဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅–ယေဘုယျသိကာ

၂၀၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်သည့်ပြင် နှုတ်လုံထိုး၍လည်း နေကုန်၏၊ ထိုအဓိကရဏ်းကို မငြိမ်း စေနိုင်ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော အဓိကရဏ်းကို ဓမ္မဝါဒီများရာလိုက်၍ပြုသော 'ယေဘုယျသိက' ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဆန္နာဂတိသို့ မလိုက်။

ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်။

မောဟာဂတိသို့ မလိုက်။

ဘယာဂတိသို့ မလိုက်။

စာရေးတံမဲယူပြီး မယူသေးကိုလည်း သိတတ်၏၊ ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးရဟန်းဟု သမုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၂၀၃။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၄။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း၊ တရား နှင့်လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

အဓိကရဏ်းသည် သေးငယ်လည်း သေးငယ်၏ 'ငြင်းခုံကာမျှလည်း ဖြစ်၏'၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်, တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်သည်လည်း မဟုတ်၊ "အဓမ္မဝါဒီ 'မတရားပြောသူ'တို့ အလွန်များကုန်၏"ဟု သိ၏၊ အဓမ္မဝါဒီတို့ အလွန်များတန်ကုန်ရာ၏ဟု သိ၏၊ "သံဃာကွဲလိမ့်မည်"ဟု သိ၏၊ သံဃာ ကွဲတန်ရာ၏ဟု သိ၏။ မတရားသဖြင့် စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏၊ တကွဲတပြားစီ မဲကို ယူကုန်၏၊ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း မဲကို မယူကုန်။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့် လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

အဓိကရဏ်းသည် သေးလည်း မသေးငယ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း ဖြစ်၏၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်, တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း အောက်မေ့စေ အပ်၏၊ "ဓမ္မဝါဒီ 'တရားအတိုင်းပြောသူ'တို့ အလွန်များကုန်၏"ဟု သိ၏၊ ဓမ္မဝါဒီ အလွန်များတန်ကုန် ရာ၏ဟု သိ၏၊ "သံဃာ မကွဲမည်ကို" သိ၏၊ သံဃာ မကွဲတန်ရာ၏ဟု သိ၏၊ တရားသဖြင့် စာရေးတံမဲ့ကို ယူကုန်၏၊ ညီညွတ်စွာ (စာရေးတံမဲကို) ယူကုန်၏၊ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့်လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၆–တဿပါပိယသိက္ခာ

၂၀၅။ ထိုအခါ ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်းပြောဆို၏ 'အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်း တစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏'၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံဘိသနည်း၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်ဘိသ နည်း၊ အဖျင်းဖျင်းပြောဆိုဘိသနည်း 'အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ဘိသနည်း'၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို –

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကံကံ 'အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုထိုက်သော အမှု'ကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဥပဝါဠရဟန်းကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်၊ အောက်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၂၀၆။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်းပြောဆို၏ 'အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏'၊ သိလျက် မဟုတ် မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကံကံ 'အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု'ကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးအပ်သည်ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏၊ အဖျင်းဖျင်းပြောဆို၏ 'အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏'၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကံကံ 'အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု'ကို ပြု၏။

ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကံကံ 'အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု' ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက် 'အထူးယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သောအမှု'ကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၇။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော တဿပါဝိယသိကက် ပြု ခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့ တည်း။ မစင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိ၏၊ မရှက်တတ်၊ စွပ်စွဲခြင်းခံရ၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် တဿ ပါဝိယသိကက်ကို ပြု၏၊ တရားအတိုင်း ညီညွတ်သဖြင့် တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြု၏။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော တဿပါဝိယသိကက် ပြု ခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

အဓမ္မက် တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါဝိယသိကက်သည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေး မမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါဝိယသိကက်သည် မတရားသောက် ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောက် မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။

ဓမ္မက် တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါဝိယသိကက်သည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါဝိယသိက ကသည် တရားသောက် ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောက် ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောက် ဖြစ်၏။

ပြုလိုကပြုရာသောက်ခြောက်မျိုး

၂၁၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိ၊ မလျော်မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏၊ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့်။ပ။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြားမရှိသူ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားသံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလအရာ၌ သီလပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန် မြတ်သော အကျင့်အရာ၌ အကျင့်ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒအရာ၌ အယူ ဝါဒပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးအား။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့အခြား။ပ။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်

၂၁၁။ ရဟန်းတို့ တဿပါပိယသိကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း မဆုံးမရ။ပ။ ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကောင်းစွာကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ထိုအခါ ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿ ပါပိယသိကံကို ပြုလေ၏။

၇–တိဏာဝတ္ထာရက

၂၁၂။ ထိုအခါ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသို့ ရောက်၍နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) အားထုတ် ပြုမူကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကား များခြင်းသို့ ရောက်၍နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာလွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား "မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ရောက်၍ နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲ ပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့လျှင် ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရဏ်းကို တိဏာဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြေငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြေငြိမ်းစေရမည်၊ ရဟန်းတို့အားလုံးတို့သည်ပင် တစ်ပေါင်းတည်း စည်းဝေးရ မည်၊ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိ ကရဏ်းကို ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့်

ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏ်ဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြေငြိမ်းစေရာ၏"ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိပါဝင်သော အသင်းကို သိစေရမည်–

အသျှင်တို့ "အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်း ချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန် ရာ၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏ်ဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

ထို့နောက် တခြားတစ်ဖက် အသင်းဝင်ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိပါဝင်သော အသင်းကို သိစေရမည်–

"အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်း ချင်းကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန် ရာ၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏ်ဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့်ပြောကြားပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

၂၁၃။ ထို့နောက် တခြားတစ်ဖက် အသင်းဝင်ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန် ရာ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏

အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ရောက်၍နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊

အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသောအာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသောအာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့်တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၄။ ထို့နောက် အခြားတစ်ဖက် အသင်းဝင်ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန် ရာ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏

အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့" ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည့်ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန် ရာ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း သံဃာအ လယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်း ကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့်ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက 'မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော' ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် အယူကို ထင်စွာပြုသော ရဟန်း အစည်းအဝေး၌ မရှိသော ရဟန်းတို့မှ တစ်ပါးအခြားရဟန်းတို့သည် ရုန့်ရင်းသောအာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့မှ တစ်ပါးအခြား အာပတ်တို့မှ ထကုန်၏။

၈–အဓိကရဏ်း

၂၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် (ရဟန်းတို့နှင့်လည်းကောင်း) ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကလည်း ရဟန်းတို့နှင့် ငြင်းခုံကုန်၏၊ ဆန္နရဟန်းသည်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့၍ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူ၏ 'ရဟန်း မိန်းမတို့ဘက်မှ ပါဝင်၏'။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆန္နရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့၍ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဓိကရုဏ်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၊ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၊ ကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းအားဖြင့် လေးမျိုးရှိကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍လည်းကောင်း ဘုရားဟောမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လဟုကအာပတ်‘ပေါ့သောအာပတ်’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂရုကအာပတ် ‘လေးသောအာပတ်’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သာဝသေသအာပတ် ‘အကြွင်းရှိသောအာပတ်’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနာဝသေသအာပတ် ‘အကြွင်းမဲ့အာပတ်’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်၊ မရုန့်ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်, မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း၊ ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွါးလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောခြင်း၊ အထူးထူးပြောခြင်း၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲဖို့ရန် ပြောခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏အဖြစ် အထင်ပေးခြင်းတို့ကို အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

အာပတ်ငါးပုံတို့သည်လည်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း မည်၏၊ အာပတ်ခုနစ်ပုံတို့သည်လည်း အာပတ္တာ ဓိကရုဏ်း မည်၏၊ ဤအာပတ် ငါးပုံ ခုနစ်ပုံကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ကိစ္စာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

သံဃာ၏ ကိစ္စ 'ပြဖွယ်' အပလောကနက် ဥတ္တိက် ဥတ္တိဒုတိယက် ဥတ္တိစတုတ္ထက်တို့ကို ကိစ္စာ ဓိကရဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၁၆။ ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းသည် အဘယ်နည်း။ ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံကြောင်း (ဝိဝါဒမူလ)တို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း၊ အကုသိုလ်အကြောင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

အဘယ်ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံကြောင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက်ထွက်လေ့ရှိ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ့ရှိ၏။

အမျက်ထွက်လေ့ရှိသော ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ့ရှိသော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစား မှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ တရားတော်၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ သံဃာ၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့် ကျင့်လေ့မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ၌ ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ငြင်းခုံခြင်းသည် လူအများ အစီးအပွါးမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ကုန်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့။ ဤသို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံ ခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်၏၊ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်ပြုတတ်၏။ပ။ ငြူစူ၏၊ ဝန်တို၏၊ စဉ်းလဲ၏၊ လှည့်ပတ်တတ်၏၊ ယုတ်ညံ့သော ဆန္ဒရှိ၏၊ မှားသော အယူရှိ၏၊ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်၏၊ ခိုင်မြဲစွာ ယူတတ်၏၊ ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ၏။

ရဟန်းတို့ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်သော ခိုင်မြဲစွာယူတတ်သော ပယ်စွန့်နိုင် ခဲသော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ တရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ သံဃာ၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊

အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံ့ တုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌ ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ယင်းငြင်း ခုံမှုသည် လူအများ စီးပွါးမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွါးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်းအကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့၊ ဤသို့ အားထုတ်ကုန်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ် သုံးမျိုးသော အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏၊ ဖျက်ဆီး လိုသော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏၊ တွေဝေသောစိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏၊ တရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍လည်းကောင်း ဝိနည်းမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍လည်းကောင်း ဘုရားဟောမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေါ့သော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်၊ ။ လေးသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့ အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ဤအကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ်သုံးမျိုးသော ကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏၊ တွေဝေသော စိတ်မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏၊ တရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ဤကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

၂၁၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းခြောက် မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း၊ အကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း၊ ကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း၊ ကိုယ်သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တည်း၊ စကားသည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ်ခြောက်မျိုးသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက်ထွက်တတ်၏၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်၏။

အမျက်ထွက်တတ်သော ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ တရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ သံဃာ၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့် ကျင့်လေ့မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေသော၊ တရား ၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌ စွပ်စွဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ယင်းစွပ်စွဲခြင်းသည် လူအများ အစီးအပွါးမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွါးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္ဓာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္ဓာန်၌လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္ဓာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္ဓာန်၌လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ရန် ကျင့်ကုန်လော့၊ ဤသို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်၏၊ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ပြုတတ်၏။ပ။ ငြူစူ၏၊ ဝန်တို၏၊ စဉ်းလဲ၏၊ လှည့်ပတ်တတ်၏၊ ယုတ်ညံ့သော ဆန္ဒရှိ၏၊ မှားသော အယူရှိ၏၊ မိမိ အယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်၏၊ ခိုင်မြဲစွာယူတတ်၏၊ ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ၏။

ရဟန်းတို့ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တတ်သော ခိုင်မြဲစွာယူတတ်သော ပယ်စွန့်နိုင်ခဲသော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ တရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ သံဃာ၌လည်း ရှိသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေ၏၊ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရှိသေလေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှုမရှိဘဲ နေသော၊ တရား ၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌ စွပ်စွဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ယင်းစွပ်စွဲခြင်းသည် လူအများ စီးပွါးမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွါးမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္ဆာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္ဆာန်၌လည်းကောင်း တွေ့မြင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့တွေ့မြင်သည်ရှိသော့်သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ်ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော စွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္ဆာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္ဆာန်၌လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါမဖြစ်ပေါ်ရန် ကျင့်ကုန်လော့။

ဤသို့ အားထုတ်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းအရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစွပ်စွဲခြင်းအကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ် သုံးမျိုးသော အကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၍ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏၊ တွေဝေသော စိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏ သီလပျက်စီးမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးမှုဖြင့်လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤအကုသိုလ်အကြောင်းသုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်း ရင်းတို့တည်း။ အဘယ်သုံးမျိုးသော ကုသိုလ်အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်မရှိဘဲ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်မရှိဘဲ စွပ်စွဲကုန်၏၊ တွေဝေသော စိတ်မရှိဘဲ စွပ်စွဲကုန်၏၊ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ်ကိုယ်သည် အနုဝါဒါဓိကရဏ်း၏ အကြောင်းရင်း နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆင်းမလှ၊ ရှုမြင်၍မကောင်း ပုကွ၏ 'အရပ်နိမ့်၏'၊ အနာများ၏၊ ကန်းလည်း ကန်း၏၊ ကောက်လည်း ကောက်၏၊ ခွင်လည်း ခွင်၏၊ ဖက်သကတ်နာလည်း စွဲ၏၊ ယင်းအနာမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ဤကိုယ်သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ အဘယ်စကားသည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းနည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြောအဆိုခက်၏၊ မန်းစွဲ၏ 'စကားထစ်၏'၊ စကားပြောရာ၌ အရိုအရွဲယို၏ 'သွားရေကျ၏'။

ယင်းစကားမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏၊ ဤစကားမျိုးသည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်း ရင်းတည်း။

၂၁၈။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ အာပတ်သင့်ကြောင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ ကိုယ်ကြောင့်သာ သင့်၍ နှုတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ နှုတ်ကြောင့်သာ သင့်၍ကိုယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကြောင့်လည်းကောင်း သင့်၍ စိတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း သင့်၍ နှုတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ နှုတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း သင့်၍ကိုယ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ ကိုယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း သင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏၊ အာပတ်သင့်ကြောင်း ဤခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

၂၁၉။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တစ်ခုကား သံဃာတည်း။

၂၂၀။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ရဲခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရဲခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရဲခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံသည့်ပြင်ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွါးလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဖို့ရန် ပြော ခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထို သုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း အကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက်ငြင်းခုံသည့်ပြင်ကိုယ်လက်ထိပါးအငြင်းပွါးလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဖို့ရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အကုသိုလ်ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတွင် အဗျာကတ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း အဗျာကတစိတ်ရှိလျက် ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွါးလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲဖို့ရန်ပြောခြင်း ခိုက် ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အဗျာကတဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၁။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော၊ အကုသိုလ်လော၊ အဗျာကတလော။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထ ိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို ကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထို သုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် အကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုစွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို အကုသိုလ်အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထို သုံးမျိုးတို့တွင် အဗျာကတအနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် အဗျာကတစိတ်ရှိလျက် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို အဗျာကတအနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၂။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါအကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း၊ ကုသိုလ်အာပတ္တာဓိကရုဏ်းကား မရှိ။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အကုသိုလ်အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သိလျက် ကောင်းစွာသိလျက် စေ့ဆော်၍ လွှမ်းမိုး၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အကုသိုလ်အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အဗျာကတအာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ မသိဘဲ ကောင်းစွာ မသိဘဲ မစေ့ဆော်မူ၍ မလွှမ်းမိုးမူ၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အဗျာကတအာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၃။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက ကုသိုလ်စိတ်ရှိလျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို ကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အကုသိုလ်စိတ်ရှိ လျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အကုသိုလ်ကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဗျာကတကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အဗျာကတစိတ်ရှိ လျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အဗျာကတကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၄။ ဝိဝါဒလည်း မည်၍ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်း မည်သ လော၊ အချို့သည် ဝိဝါဒလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒလည်းမည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်းမည်သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွါးလျက် ဆန့် ကျင်ဘက် ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းတို့သည် ဝိဝါဒလည်း မည်ကုန်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း။ အမိနှင့်သားငြင်း ခုံခြင်း သားနှင့်အမိငြင်းခုံခြင်း အဖနှင့်သားငြင်းခုံခြင်း သားနှင့်အဖငြင်းခုံခြင်း ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းငြင်းခုံခြင်း မောင်နှင့် အစ်မ နှစ်မ ငြင်းခုံခြင်း အစ်မ နှစ်မနှင့် မောင် ငြင်းခုံခြင်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်းငြင်းခုံခြင်းတို့သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်သနည်း။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ဝိဝါဒမမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်းမည်သနည်း။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏၊ ဝိဝါဒလည်းမည်၏။

၂၂၅။ အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်းမည် သလော၊ အချို့သည် အနုဝါဒလည်းမည်၏၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏။ အချို့သည် အနုဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏၊ ဝိဝါဒလည်းမည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပျက်စီး ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသောအခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှုအားထုတ်သည်၏ အဖြစ် အားအဆင့်ပေးခြင်းတို့သည် အနုဝါဒလည်း မည်ကုန်၏၊ အနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း။ အဓိက သားကို စွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အဓိကို စွပ်စွဲခြင်း အဖက သားကို စွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အဖကို စွပ်စွဲခြင်း ညီအစ်ကို အချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်း မောင်က အစ်မနှမကို စွပ်စွဲခြင်း အစ်မနှမကလည်း မောင်ကို စွပ်စွဲခြင်း မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်းတို့သည် အနုဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်သနည်း။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အနုဝါဒမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်းမည်သနည်း။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည်၏၊ အနုဝါဒလည်းမည်၏။

၂၂၆။ အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်းမည်သလော၊ အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ်မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အာပတ်လည်း မည်သလော၊ အချို့သည် အာပတ်လည်း မည်၏၊ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ်မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ အာပတ်လည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

အာပတ်ငါးပုံ အာပတ်ခုနစ်ပုံတို့သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း။

သောတာပတ္တိနှင့် သမာပတ္တိတို့သည် အာပတ်သာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ်မမည်သနည်း။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ အာပတ် မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အာပတ်လည်း မည်သနည်း။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ အာပတ်လည်း မည်၏။

၂၂၇။ ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ကိစ္စသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည် သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်း မည်သလော။

အ ချို့သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် ကိစ္စသာမည်၍ အဓိက ရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်းမည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

သံဃာ၏ ကိစ္စ 'ပြုဖွယ်' ဖြစ်သော အပလောကနကံ ဥ တ္တိကံ ဥ တ္တိဒုတိယကံ ဥ တ္တိစတုတ္ထကံတို့သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စသာမည်၍ အဓိကရုဏ်းမမည်သနည်း၊ ဆရာ့ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ့် ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ်တူသီတင်းသုံးဖော်ကိစ္စ ဆရာတူသီတင်းသုံးဖော်ကိစ္စတို့သည် ကိစ္စသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်သနည်း၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာမည်၍ ကိစ္စမမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်းမည်သနည်း၊ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ကိစ္စလည်း မည်၏။

၉–အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းသမထ သမ္မုခါဝိနည်း

၂၂၈။ ဝိဝါဒါဓိကရဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ ဝိဝါဒါဓိကရဏ်းသည် သမ္မုခါ ဝိနည်း ယေဘုယျသိကကံဟူသော နှစ်ပါးသော သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရဏ်းသည် ယေဘုယျ သိကဟူသော တစ်ခုသော သမထသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်းဟူသော တစ်ခုသော သမထဖြင့် ငြိမ်းရာ သလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား– ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍လည်းကောင်း ဝိနည်းမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက်ဟူ၍လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေါ့သောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လေးသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကြွင်းရှိသောအာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်း၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။

သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မု ခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင် ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

အဓိကရဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

(သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်ကြသော အချင်းချင်းငြင်းခုံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီးအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရကရဟန်း 'ကာရကသံဃ'သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏၊ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၂၉။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရဏ်းကို ထိုကျောင်း၌ မငြိမ်းစေနိုင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းများရာကျောင်းသို့ သွားကြရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားကုန်စဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်း၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မု ခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

ကံအားလျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃ သမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

အဓိကရဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်သနည်း။

(သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော အချင်းချင်းငြင်းခုံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီးအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရကရဟန်း 'ကာရကသံဃ'သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏၊ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၃၀။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို–

“ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် အဓိကရဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် အဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေပါကုန်လော့”ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီးရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္ဆကရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ် ရဟန်းဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္ဆကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်ပင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် သင်တို့သည် တစ်ခဏမျှ တစ်ခုသော နေရာ၌နေပါကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ်ရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္ဆကရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီး ရဟန်းဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္ဆကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့တိုင်ပင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဤနေရာမှာ ပင် နေကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲဖြစ်သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်”ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရဏ်းကို လက်မခံအပ်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲဖြစ်သော ကျောင်းနေရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်၏”ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထို ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် အာဂန္ဆကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိကရဏ်းကို ပြောကုန်ငြားအံ့၊ ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါ စာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းေ စသည့်အတိုင်း ဤအဓိကရဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းလတ္တံ့၊ ဤသို့ဖြစ်မူ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို လက်ခံကုန်အံ့။

အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိ ကရဏ်းကို မပြောကုန်ငြားအံ့၊ ဓမ္မဝိနယဉ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းစေမည့်အတိုင်း ဤအဓိကရဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည် မဟုတ်၊ ဤသို့ဖြစ်မူ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို လက်မခံကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းအပ်သည်ကို ပြု၍ ထိုအဓိ ကရဏ်းကို လက်ခံရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုအာဂန္ဆက ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို–

“ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရဏ်းကို ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ပြော ကြားကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယ ဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ကောင်းစွာ ငြိမ်းပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ ငြိမ်းမူ ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် အဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥ တ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် မငြိမ်းစေကုန်နိုင်ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည် မဟုတ်ပါ၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အသျှင်တို့အား လွှဲအပ်ကုန်မည် မဟုတ်ပါ၊ ငါတို့ပင် ဤအဓိ ကရုဏ်း၏ အရှင်များ ဖြစ်ကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းအပ်သည်ကို ပြု၍ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား ထိုအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိ ကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏၊ အဘယ်ဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရက ရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’သည် ချောက်ချားမူ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏၊ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမူ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဥဗ္ဘာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းခြင်း

၂၃၁။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း မဆုံးနိုင်ကုန်၊ တစ်ခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဘာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥဗ္ဘာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ရမည်။

(၁) သီလရှိ၏၊ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက်နေ၏၊ အကျင့် ‘အာစာရ’ ကျက်စားရာ ‘ဂေါစရ’နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌သော်လည်း ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိ၏၊ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ (၂) အကြားအမြင်များ၏၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်၏၊ အကြား အမြင်ကို ဆည်းပူး၏။ အစ၏ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသော အလုံးစုံပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောဖော်ပြသော တရားတို့ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာ ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဆောင်ကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် လေ့လာကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန်ရှုဆင်ခြင် အပ်ကုန်၏၊ ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာထိုးထွင်း၍ သိအပ်ကုန်၏။ (၃)

ထိုရဟန်း အား ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့သည် အကျယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ နှုတ်တက်ရ၏၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်ကုန်၏၊ ကောင်းစွာ နှုတ်၌ ဖြစ်ခြင်းရှိကုန်၏၊ ပါတိမောက်အားဖြင့် အဖွင့် 'ဥဘတောဝိဘင်း' အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်ကုန်၏။ (၄) ဝိနည်း၌ တည်တံ့၏၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ။ (၅) (သပိတ် သင်္ကန်း စသော) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ကို သိစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ရှုစေ ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အပြားအားဖြင့် ရှုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည့်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။ (၆) အဓိကရုဏ်းဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းကြောင်း၌ လိမ္မာ၏။ (၇) အဓိက ရုဏ်းကို သိ၏။ (၈) အဓိကရုဏ်း၏ ဖြစ်ကြောင်းကို သိ၏။ (၉) အဓိကရုဏ်း၏ ချုပ်ခြင်းကို သိ၏။ (၁၀) အဓိကရုဏ်းချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို သိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၂၃၂။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံးမရှိကုန်၊ တစ်ခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဤမည်သောရဟန်းကိုလည်းကောင်း ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံးမရှိကုန်၊ တစ်ခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရဟန်းကိုလည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဥဇ္ဈာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေနိုင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏၊ ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ', ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး

အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း 'ကာရ ကသံဃာ'သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၃၃။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်းရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ဥဘတော ဝိဘင်းကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဒါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မ ကထိကတည်း၊ ဤဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုလည်း နှုတ်တက် မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဒါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်း သနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်၊ း ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း 'ကာရကသံဃာ'သည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်းရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုသာလျှင် နှုတ်တက်ရ၏၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဒါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မ ကထိကသာတည်း၊ ဤရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုသာလျှင် နှုတ်တက်ရ၏၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ် တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဒါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤဓမ္မကထိကရဟန်းကို ထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့"ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌

သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'သည်လည်းကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ငြိမ်းပြီးအဓိကရဏ်းကို ကာရကရဟန်း 'ကာရကသံဃာ'သည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁။ ဆဋ္ဌမြန်မာပြန်၌ "ဝိနည်း၌ လိမ္မာ၏"ဟု ရှိသည်၊ လက်ရှိဆဋ္ဌပါဠိတော်၌ 'ဝိနယေ ခေါ ပန ဋ္ဌိတော'ဟု ရှိသည်၊ ဤ၌ လက်ရှိ ပါဠိတော်မူအတိုင်း ပြန်ဆိုထားသည်။

♣

ယေဘုယျသိကာဝိနည်း

၂၃၄။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရဏ်းကို ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရဏ်းကို "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်၊ သံဃာသည်ပင် ဤအဓိက ရဏ်းကို ငြိမ်းပါစေလော့"ဟု သံဃာအား လွှဲအပ်ရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရဏ်းကို ယေဘုယျသိကဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရမည်။ ယင်းရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ စာရေးတံမဲယူအပ်ပြီး မယူအပ်သေးသည်ကိုလည်း သိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် –

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို ယူစေရမည်၊ ဓမ္မဝါဒီရဟန်းအများတို့က ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယေဘုယျသိကဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ရှိ ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်ကုန်၏၊

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ အဓိကရဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ်ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ (သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရုန်သူဖြစ်သော ငြင်းခုံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်၌ ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုဝိနည်းကံ နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ယေဘုယျသိကဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ယေဘုယျ သိကာ ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ယေဘုယျသိကာဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီးသော အဓိကရဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲ ပေးခြင်းသုံးမျိုး

၂၃၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အဓိကရဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲမကျေနပ်ကုန်။

"ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌ မထေရ်ကြီးအများတို့သည် နေကြကုန်၏။ အကြားအမြင်များကုန်၏။ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်မာတိကာကို ဆောင်ကုန်၏၊ ပညာရှိ၍ ထက်မြက် လိမ္မာကုန်၏၊ ရှက်တတ်ကုန်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားကုန်၏၊ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည်

ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယ ဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိ ကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းရာ၏"ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့ သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏၊ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ မထေရ်တို့သည် အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပါကုန်လော့"ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် "သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ စသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏"ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီး အများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ "ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌ မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့သည် နေကုန်၏။ပ။ မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့သည် နေကုန်၏။ပ။ မထေရ်ကြီး တစ်ပါးသည် နေ၏၊ အကြားအမြင် များ၏၊ ပါဠိတော်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သည့်ပြင့်ဓမ္မဝိနယနှင့်ပါတိမောက်ကို ဆောင်၏၊ ပညာရှိ၍ ထက်မြက်လိမ္မာ၏။ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိ၏၊ အကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏၊ ထိုမထေရ်ကြီးသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥ တ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေ ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းစေရာ၏"ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးကို "အသျှင်ဘုရား ဤအဓိ ကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မထေရ်ကြီးသည် အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းပါစေ"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ စသည့်အတိုင်း မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ စသည့်အတိုင်း မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ စသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏"ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးအများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်၊ မထေရ်ကြီးတစ်ပါး၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။

မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ပြီးပြတ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ငြိမ်းအေးပြီး ဖြစ်၏၊ ပြေငြိမ်းပြီးဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့အား သိစေရန် (၁) လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲကိုလည်းကောင်း (၂) မိမိ နားရင်း၌ ကပ်၍ ပေးသော စာရေးတံမဲကိုလည်းကောင်း (၃) ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲကိုလည်းကောင်း၊ ဤစာရေးတံမဲ သုံးမျိုးတို့ကို ယူစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။

စာရေးတံမဲ ယူစေသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို အတိုအရှည် အမှတ်အသားတို့ကို ပြုလုပ်၍ ရဟန်းတစ်ပါး တစ်ပါးစီသို့ ကပ်၍ "ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့"ဟု ပြောရမည်၊ (မဲကို) ယူပြီးသော် "တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား မျှ မပြပါလင့်"ဟု ပြောရဦးမည်။

"အဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏"ဟု သိလျှင် "မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း"ဟု ပြော၍ တစ်ဖန်ငင်ရမည် 'မဲထပ်ယူစေရမည်'။ "ဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏"ဟု သိလျှင်ကား "ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း"ဟု ကြေညာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် မိမိနားရင်း၌ ကပ်၍ပေးသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်း 'မဲပေးခြင်း'သည် ဖြစ်သနည်း။ စာရေးတံမဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်း တစ်ပါးတစ်ပါးအား နားရင်းသို့ ကပ်၍ "ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲ တည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့"ဟု ပြောရမည်၊ (မဲကို) ယူပြီးသော် "တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား မျှလည်း မပြောကြားပါလင့်"ဟု ပြောရဦးမည်။ "အဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏"ဟု သိလျှင် "မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း"ဟု ပြော၍ တစ်ဖန်ငင်ရမည် 'မဲထပ်ယူစေရမည်'။ "ဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏"ဟု သိလျှင်ကား "ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း"ဟု ကြေညာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် နား၏ အနီး၌ ပြောရသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။ "ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန်များကုန်၏"ဟု သိလျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ယူစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်း သုံးမျိုးတို့ ကား ဤသည်တို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သတိဝိနည်း

၂၃၆။ အနုဝါဒါဓိကရဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ အနုဝါဒါဓိကရဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း သတိဝိနည်း အမူဠှဝိနည်း တဿပါဝိယသိကာဝိနည်းဟူသော လေးပါးသော သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။

အနုဝါဒါဓိကရဏ်းသည် အမူဠှဝိနည်း တဿပါဝိယသိကာဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း သတိဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား– ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက်

ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍။ပ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို အခြေအမြစ်မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို သတိ ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေး၏၊ သတိပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် သတိပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတိဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခ တာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခ တာ’ တည်း။ပ။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ စွပ်စွဲသော ရဟန်းစွပ်စွဲခံရသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် သတိဝိနည်း မည်သနည်း၊ သတိဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သတိဝိနည်း မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္နပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အမူဋ္ဌဝိနည်း

၂၃၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းကံဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း အမူဋ္ဌဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟုဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူ–ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောဆို၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်ပါ၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုအပ်၏"ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် "အသျှင်သည် ဤသို့သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော"ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

ရဟန်းတို့ အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍။ပ။ ဤသို့ ပြောရမည်။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန် သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် "ငါသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏"ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒကရဟန်းတို့သည် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို

အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန်တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ 'သတိမရပါ'၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏"ဟုပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာသည်သာတည်း၊ အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကိုတောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါ ရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက်ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် "အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် "ငါသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့် ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ 'သတိမရပါ'၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏"ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် 'အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့'ဟု စောဒနာကုန်သည်သာတည်း။

အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား

နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း အမူဋ္ဌဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ' တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် အမူဋ္ဌဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ အမူဋ္ဌဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် အမူဋ္ဌဝိနည်း ကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္နပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တဿပါပိယသိကာဝိနည်း

၂၃၈။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း အမူဋ္ဌဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းကံဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား– ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို သံဃာ့အလယ်၌ "အသျှင်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့"ဟု ဂရုကအာပတ်ဖြင့် စောဒနာ၏၊ ထိုရဟန်းသည် "အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိ 'သတိ မရ'ပါ"ဟု ပြော၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ဖြေရှင်းလာသော ထိုရဟန်းကို "အသျှင်တိုက်တွန်းပါ၏၊ (သင်သည်) ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့"ဟု အလွန် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ ချည်၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိမရပါ၊ ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်အနည်းငယ်မျှသို့ ရောက်သည်ဟု သတိရ၏”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ဖြေရှင်းသော ထိုရဟန်းကို“အသျှင်တိုက်တွန်းပါ၏၊ (သင်သည်) ပါရာဇိက အာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့”ဟု အလွန် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည် ပြန်၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ပင် ရောက်၍ အမေးမခံရဘဲ ဝန်ခံသေး၏၊ ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်ခဲ့မူကား အမေးခံရလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဝန်မခံဘဲ ရှိမည်နည်း”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက “ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ ရောက်လျက် အမေးမခံရဘဲ ဝန်မခံဘိသေး၏။ ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်မူ အမေးမခံရဘဲ အဘယ်မှာ ဝန်ခံတော့အံ့နည်း၊ အသျှင်တိုက်တွန်းပါ၏၊ (သင်သည်) ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကအာပတ်နှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိမရခဲ့ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ရယ်မြူးသောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ချွတ်ချော်သောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏”ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကကံကို ပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုကအာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကားတစ်မျိုးဖြင့် စကားတစ်မျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏ ‘အဖျင်းဖျင်း ပြော၏’၊ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိက ကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုကအာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကားတစ်မျိုးဖြင့် စကားတစ်မျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏ ‘အဖျင်းဖျင်း

ပြော၏'၊ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြု၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကဲ့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တဿပါဝိယသိကာဝိနည်းကဲ့ ဖြင့်လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တဿပါဝိယသိကာ ဝိနည်းကဲမည်သနည်း၊ တဿပါဝိယသိကက်ကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် တဿပါဝိယသိကာ ဝိနည်း ကဲ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဝန်ခံသည့်အတိုင်းပြုခြင်း

၂၃၉။ အာပတ္တာဓိကရဏ်းသည် သမထအဘယ်မျှတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ အာပတ္တာဓိကရဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကဲဟူသော သမထသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။

အာပတ္တာဓိကရဏ်းသည် တိဏဝတ္ထာရကဟူသော သမထ တစ်မျိုးသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်းကဲ ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကဲဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား– ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လဟုကအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား 'ပြော ကြား'ပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။

"ရှုမြင်၏လော"ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းက ဆိုရမည်။

“ညော် ရှုမြင်ပါ၏”ဟု (ဒေသနာကြားသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်၊

“နောင်သောအခါ၌ စောင့်စည်းလော့”ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းက ဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ် နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။

ထို သုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ဒေသနာကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကဲ မည်သနည်း၊ ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်း ကဲကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကဲ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဤသို့ ဒေသနာကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏ (အပြစ်မရှိ)၊ မရမူ ရဟန်းတို့ ထို ဒေသက ရဟန်းသည် ရဟန်းအများတို့သို့ ကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား ‘ပြောကြား’ ပါ၏”ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်–

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကား‌ကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက် ပတ်သော အခါရှိသောကဲသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

“ရှုမြင်၏လော”ဟု ထို (ဒေသနာခံ) ရဟန်းက မေးရမည်။ “ညော် ရှုမြင်ပါ၏”ဟု (ဒေသက ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ “နောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့”ဟု (ဒေသနာခံသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကဲတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏၊ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တည်း။ပ။

ထို သုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ဒေသနာကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကဲ မည်သနည်း၊ ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကဲကို ပြုခြင်း

ပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ပဋ္ဌာနပကရဏဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။ ဤသို့ ဒေသနာကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏ (အပြစ်မရှိ)၊ မရမူ ရဟန်းတို့ ထို ဒေသက ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရိုခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား 'ပြောကြား'ပါ၏"ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

"ရှုမြင်၏လော"ဟု ထို (ဒေသနာခံ) ရဟန်းက ဆိုရမည်။ "ဩော် ရှုမြင်ပါ၏ဟု (ဒေသက ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ "နောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့"ဟု (ဒေသနာခံ ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋ္ဌာနပကရဏဝိနည်းကံတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏၊ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'တည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒ ပေးသော ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိဏဝတ္ထာရက

၂၄၀။ အာပတ္တာဓိကရဏ်းသည် ပဋ္ဌာနပကရဏဟူသော သမထတစ်မျိုးသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား–ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင် ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူးကျင့်ကြံ၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား "မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်း သို့ ရောက်၍နေသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်းကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ စင်စစ် ဖြစ်တန်ရာ၏"ဟု အကြံ ဖြစ်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော အဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင် တစ်ပေါင်းတည်း စည်းဝေးရမည်။ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ ရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား ၍ ဤအဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေရာ၏"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ အသင်း အပင်းကို သိစေရမည်–

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏အာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သောအာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၁။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ အသင်းအပင်းကို သိစေရမည်–

"အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည်

ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့်ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကာ ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါအံ့"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၂။ ထို့နောက် အခြား တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာမဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှာ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့်ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သောအာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကာ ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားပါအံ့" ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ်မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမှုအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏၊ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏၊ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါလည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကာဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကာဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားခြင်းကို

အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထို အသျှင်သည့်ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်, ပါရာဇိကအာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကဲဖြင့် ဒေသနာကြားအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့်၊ ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်)။

ထို့နောက် အခြား။ပ။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းကဲဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းကဲဖြင့်လည်းကောင်း၊ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကဲဖြင့်လည်းကောင်း ငြိမ်း၏၊ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ'၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ'တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ ကဲ့အား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကိုဆောင်ခြင်း၊ မျက် မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'သံဃသမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ အဓိကရဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဓမ္မသမ္မုခတာ', ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယ သမ္မုခတာ' မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ ဒေသနာကြားသော ရဟန်းဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကဲ မည်သနည်း၊ တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကဲကို ပြုခြင်းပြုသောအခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်းသည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကဲ မည်ကုန်၏

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီး အဓိကရဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ကိစ္စာဓိကရဏ်းသည် အဘယ်မျှသော သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ ကိစ္စာဓိကရဏ်းသည် သမ္မုခါ ဝိနည်းဟူသော သမထတစ်မျိုးဖြင့် ငြိမ်း၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သမထက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၅–ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကွန်ကြ

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုများ

၂၄၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂျဉ်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။

လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမား များကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြကုန်သော မြို့သူ မြို့သားများကဲ့သို့လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန် ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် သစ်ပင်၌ကိုယ်ကို မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြသော မြို့သူမြို့သားများကဲ့ သို့လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ် တိုက်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကိုဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် တိုင်၌ မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် နံရံ၌ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြကုန်သော မြို့သူမြို့သားများကဲ့သို့လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် နံရံ၌ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကိုလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် နံရံ၌ မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေချိုးကုန်၏၊ လူတို့သည်။ပ။ "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူများကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သစ်သားလက်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ်ခံစား သူ လူများကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သစ်သားလက်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မှတ်ကျောက်မှန့်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ် ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ မှတ်ကျောက်မှန့်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်ကိုယ်ချင်း ပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ကိုယ်ချင်း ပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မကာရ်းသွားဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ်ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မကာရ်းသွားဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဝဲကြီးနာ စွဲကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ချေးပွတ်နှင့် ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းသည် မဖြစ် ‘မသက်သာ’။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ကို ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အိုမင်းမစွမ်းသည်ဖြစ်၍ ရေချိုးသော် မိမိကိုယ်ကို ချေးပွတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရေသနုပ် ပုဆိုးကျစ်ကို ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ရန် အလို့ငှါ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လက်ဖြင့် ချေးပွတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၅။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လည်ရွှဲတန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ လည်ရွှဲတန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေး မြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ နားဆွဲကို မဆောင်အပ်။ပ။ စလွယ်ကို မဆောင်အပ်။ပ။ လည်ရွှဲတန်ဆာကို မဆောင် အပ်။ ခါးစည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်။ လက်ကောက်ကို မဆောင်အပ်။ ခြေကျင်းကို မဆောင်အပ်။ လက်ကြပ်တန်ဆာကို မဆောင်အပ်။ လက်စွပ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ရှည်ထားကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဆံပင်ရှည်မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ (ကာလအားဖြင့်) နှစ်လရှိသော ဆံပင်ကိုလည်းကောင်း၊ (ပမာဏအားဖြင့်) လက်နှစ်သစ်ရှိသော ဆံပင်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လက်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ဖယောင်းဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ရေနှင့်ရောသောဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ပ။ ဖယောင်းဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်၊ ရေနှင့်ရောသောဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်၊ ဖြီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၄၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကြေးမုံ၌လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ကြေးမုံပြင်၌လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို မကြည့်အပ်၊ ကြည့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ မျက်နှာ၌ အနာပေါက်၏။ ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ အနာသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း”ဟု ရဟန်းတို့ကို မေး၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင် သင်၏ အနာသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏”ဟု ပြောကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မယုံကြည်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြေးမုံပြင်၌လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရန် ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်နှာကို လိမ်းကျံကုန်၏။ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ကုန်၏။ မျက်နှာကို လွင်မှုန့်ဖြင့် ချေကုန်၏။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို (မှန်ကူကွက် စသည်) အမှတ်ပြုကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မျက်နှာကို မလိမ်းကျံအပ်။ မျက်နှာကို မပွတ်သပ်အပ်။ မျက်နှာကို လွင်မှုန့်ဖြင့် မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို (မှန်ကူကွက်ခြင်း စသည်) အမှတ်မပြုအပ်။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ လက်သည်း ခြေသည်းဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်း ကို မပြုအပ်။ ပြုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား မျက်စိနာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၄၈။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်သည် ဖြစ်၏၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် ကခြင်း သီဆိုခြင်း တီးမှုတ် ခြင်းတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကြကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြော ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ကခြင်း သီဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုခြင်း နားထောင်ခြင်းငှါ မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုကုန်၏။

လူတို့သည် “ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငါတို့ သီဆိုကုန်သကဲ့သို့ပင် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြော ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်း သံဖြင့် တရားကို သီဆိုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထို အခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ကို–

"ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုး တို့တည်း။

(၁) ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်၏။

(၂) သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်ကုန်၏။

(၃) လူတို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

(၄) အသံပြုပြင်မှုကို လိုလားသူအား သမာဓိပျက်စီး၏။

(၅) နောက် နှောင်းလူအပေါင်းကလည်း အတုလိုက်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည်ကား ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို မသီဆိုအပ်၊ သီဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အသံထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်း၌ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အသံထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အပြင်ပ၌ သားမွေးရှိသော ဝတ်လုံကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အပြင်ပ၌ သားမွေးရှိသော ဝတ်လုံကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၀။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ဥယျာဉ်၌ သရက်ပင်တို့သည် သီးကုန်၏။ "အသျှင်တို့သည် သရက်သီးကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ကြပါကုန်"ဟု မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ခွင့်ပြုထား၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သရက်သီးနှကိုပင် ခြွေချ၍ သုံးဆောင်ကုန်၏။ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်လည်း သရက်သီးကို အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မင်းချင်းတို့ကို "အချင်းတို့ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သရက်သီးကို ယူကုန်လော့"ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုမင်းချင်းတို့သည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ"ဟု

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ "အချင်း မင်းကြီးသည် သရဏ်သီးကို အလိုရှိ၏၊ သရဏ်သီးကို ပေးလော့"ဟု ဥယျာဉ်စောင့်အား ပြောကုန်၏။ "အသျှင်တို့ သရဏ်သီးမရှိပါ၊ သရဏ်သီးနှကိုပင် ခြွေချ၍ ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ပါကုန်၏"ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ထိုမင်းချင်းတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "အချင်းတို့ အသျှင်တို့သည် သရဏ်သီးကို ကောင်းစွာ သုံးဆောင်ကြပေပြီ၊ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည်ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏"ဟု မိန့်ဆို၏။

လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်ကို မသိကြဘဲ မင်း၏ သရဏ်သီးကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သရဏ်သီးကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏၊ ပဲဟင်း၌ သရဏ်သီးခြမ်းတို့ကို ထည့်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ သရဏ်သီးခြမ်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏၊ ထိုဒါယကာတို့သည် သရဏ်သီးခြမ်း ပြုလုပ်ဖို့ရန် အချိန် မရသောကြောင့် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ အလုံးစုံသော သရဏ်သီးလုံးတို့ကိုပင် လှူကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

"ရဟန်းတို့ ခံယူကုန်လော့၊ သုံးဆောင်ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ကပ္ပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ မီးဖြင့် ကပ္ပိခြင်း၊ ဓားငယ်ဖြင့် ကပ္ပိခြင်း၊ လက်သည်းဖြင့် ကပ္ပိ ခြင်း၊ မျိုးစေ့ မဖြစ်နိုင်သော သစ်သီး၊ ငါးခုမြောက် အစေ့ထုတ်ပြီး သစ်သီး။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ဤကပ္ပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၅၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြွေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် သေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် မြွေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြွေမင်းလေးမျိုး တို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြွေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

လေးမျိုးသော မြေမင်းတို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ ဝိရူပက္ခမြေမင်းမျိုး၊ ဧရာပထမြေမင်းမျိုး၊ ဆဗျာ ပုတ္တမြေမင်းမျိုး၊ ကဏှာဂေါတမမြေမင်းမျိုးတည်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာ စိတ်ဖြင့် အာကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အရံအတားကို ပြုခြင်းငှါလည်းကောင်း ဤမြေမင်းလေးမျိုး တို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်–

“ငါ၏ မေတ္တာသည် ဝိရူပက္ခ မြေမင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဧရာပထမြေမင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဆဗျာပုတ္တမြေမင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ကဏှာဂေါတမကမြေမင်းမျိုးတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေသတည်း၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။

သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ရှိသော သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့ ဥပပါတ်သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်လည်းကောင်း ကောင်းသော အာရုံတို့ကို မြင်ပါစေကုန်သတည်း။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့မျှ မကောင်းသောအရာ မရောက်ပါစေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည်မရှိ၊ တရားတော်သည် အတိုင်းအရှည်မရှိ၊ သံဃာတော်သည် အတိုင်းအရှည် မရှိ။

ကင်း သန်း မြွေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများ ပင့်ကူ အိမ်မြှောင် ကြွက်တို့သည် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်၏၊ ငါသည် အစောင့်အရှောက်ကို ပြုထားပြီ၊ ငါသည် အရံအတား ကို ပြုထားပြီ၊ သတ္တဝါတို့သည် ဖဲကြကုန်၊ ထိုငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏၊ ခုနစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ရှိခိုးပါ၏”ဟု (ပြုရမည်)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မမွေ့လျော်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့် မိမိ၏အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မင်္ဂဖိုလ်မှ) အချည်း နှီးဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် အခြားတစ်ပါးသော အရာ ‘ကိလေသာ’ ကို ဖြတ်သင့်လျက် အခြားသော အရာ ‘အင်္ဂါဇာတ်’ ကို ဖြတ်ဘိ၏။

ရဟန်းတို့ မိမိ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို မဖြတ်အပ်။ ဖြတ်သော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၂။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည် များစွာ အဖိုးထိုက်သော စန္ဒကူးနံ့သာတုံးကို ရ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးအား–

“ငါသည် ဤစန္ဒကူး နံ့သာတုံးဖြင့် သပိတ်ပွတ်စေရမူ ကောင်းလေစွ၊ ပွတ်စာသည်လည်း ငါ၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သပိတ်အလှူကိုလည်း လှူရအံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည် ထိုစန္ဒကူး နံ့သာတုံးဖြင့် သပိတ်ပွတ်စေပြီးနောက် ဆိုင်း၌ ထည့်ကာ ဝါးလုံးဖျား၌ ဆွဲလျက် ဝါးလုံးအဆက်ဆက်ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင်–

“အကြင်သမဏာသည်လည်းကောင်း၊ အကြင်ဗြာဟ္မဏာသည်လည်းကောင်း ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူစေသတည်း၊ လှူထားပါ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ပူရဏကဿပသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးကို–

“ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်းဖြစ်၏၊ တန်ခိုးလည်းရှိ၏၊ ငါ့အား သပိတ်ကို လှူလော့”ဟု ဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူထားပါ၏ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မက္ခလိဂေါသာလသည်လည်းကောင်း၊ အဇိတကေသကမ္ဗလသည်လည်းကောင်း၊ ပကုဓ ကစ္စာယနသည်လည်းကောင်း၊ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည်လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည်လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို “ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏၊ တန်ခိုးလည်း ရှိ၏၊ ငါ့အား သပိတ်ကို လှူလော့”ဟု ဆို၏။ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူထားပါ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်းကောင်း၊ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည်လည်းကောင်း နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို–

“အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏၊ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏၊ ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် သွားပါလော့၊ ထိုသပိတ်ကို ချယူပါလော့ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း”ဟု ဆို၏။

“အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏၊ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏၊ ငါ့သျှင်ဘာရဒွါဇ သွားပါလော့၊ ထိုသပိတ်ကို ချယူပါလော့ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း”ဟု (အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်က) ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ထိုသပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို သုံးပတ်လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် သားမယားနှင့် အတူ မိမိအိမ်၌ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလျက် ရပ်နေ၏။

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ တည်တော်မူပါလော့"ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်၌ တည်၏။ ထိုအခါ သူဌေးသည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ၏ လက်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် များစွာသော အဖိုးထိုက်သော ခဲဖွယ်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇအား လှူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ထိုသပိတ်ကို ယူ၍ ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။ လူတို့သည် "အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ် ကို ချယူသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံသည် အဘယ်အရာနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏၊

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား လူတို့သည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူသတတ်ဟု ကြားကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွါဇကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အသျှင်ဘုရား ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံသည်ကား ဤအရာပါတည်းဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

"ဘာရဒွါဇ သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူ၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော် မူ၏။

ဘာရဒွါဇ မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြု ထိုက်။

ဘာရဒွါဇ သင်သည် ယုတ်ညံ့သော သစ်သားသပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပြတိသနည်း။

ဘာရဒွါဇ မာတုဂါမသည် သေးနုပ်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲအတွက် အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြသကဲ့သို့ သင်သည် သေးနုပ်သော သစ်သားသပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား ပြဘိ၏။

ဘာရဒွါဇ ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား မပြအပ်၊ ပြသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသစ်သားသပိတ်ကို ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့၊ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာလုပ်၍ ရဟန်းတို့အား မျက်စဉ်းကြိတ်ရန် ပေးကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သစ်သားသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော ငွေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော အကောင်းအည့်ဖြစ်သော သပိတ်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြော ဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရွှေသပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ပ။ ငွေသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ပတ္တမြားသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ကျောက်မျက်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဖလ်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ကြေးသပိတ်ကို မဆောင် အပ်၊ စဉ့်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ခဲမဖြူသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ခဲပုပ်သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ကြေးနီ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ သံသပိတ် မြေသပိတ်ဟု ဆိုအပ်သော သပိတ်နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၅၃။ ထိုအခါ သပိတ်အရင်း ‘အောက်ဖက်’သည် ပွန်းခဲ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သပိတ်နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော ငွေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော အကောင်း အည့်ဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့ သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကောင်းအည့်ဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ခဲမဖြူဖြင့် ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော ခဲပုပ်ဖြင့် ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်း နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထူသော သပိတ်နှီးဝန်းတို့သည် မထိနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သပိတ်နှီးဝန်းတို့သည်) တွန့်လိပ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မကရံးသွားဖြတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရုပ်စုံပြွမ်းသည်လည်းဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ် ပြုအပ်သည်လည်းဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုသပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို လမ်းမ၌သော်လည်း ပြလျက် လှည့်လည်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရုပ်စုံပြွမ်းသည်လည်းဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ်ပြုအပ်သည်လည်းဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပကတိ ခွေးသွားဟူသော သပိတ်နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်တို့ကို သိုမှီးသဖြင့် သပိတ်သည် ပျက်စီး၏ (သိုး၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို မသိုမှီးအပ်၊ သိုမှီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို နေပူလှန်း၍ သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူလှန်းသဖြင့် သပိတ်သည် အနုံ့မကောင်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူမလှန်း အပ်၊ နေပူလှန်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစင်အောင်သုတ်ပြီးမှ နေပူလှန်း ၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေပူ၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်၏ အဆင်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နေပူ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း တို့ အတန်ငယ်မျှ နေပူလှန်း၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော သပိတ်တို့ကို လွင်တီးခေါင်၌ သပိတ်ခြေမပါဘဲ ထားကုန်၏၊ သပိတ်တို့သည် လေပွေခတ်သဖြင့် လိမ့်၍ ကွဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ့်ကျ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပန်ံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ့်ကျ ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပန်ံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို မြေ၌ မှောက်ထားသဖြင့် သပိတ်နှုတ်ခမ်းသည် ပွန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြက်အခင်းကို ခြစားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဆိုးအနှီးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဆိုး အနှီးကို ခြစားပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်စင်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ်စင်သည် ပြိုကျ ၍ သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ထားစရာ အဝကျယ်သော အိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ်ထားစရာ အိုး၌ သပိတ်သည် ပွန်းခဲ့ပြန်၏ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ်မရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံငုတ်၌လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်၌လည်းကောင်း သပိတ်ကို ချိတ်ထားသည်ရှိသော် ပြုတ်ကျ၍ သပိတ်ကွဲသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို ဆွဲချိတ်မထားအပ်၊ ဆွဲချိတ်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏၊ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏၊ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏၊ သတိမေ့၍ ထကုန်သည်ရှိသော် လိမ့်ကျ သဖြင့် သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏၊ ထီးကို လေပွေခတ်သည်ရှိသော် လိမ့်ကျသဖြင့် သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို လက်စွဲကုန်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်းသည်ရှိသော် တံခါးရွက်သည် လည်၍ သပိတ်သည် ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို လက်စွဲလျက် တံခါးရွက်ကို မတွန်းအပ်၊ တွန်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဘူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းခံကုန်၏၊ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းခံ၏၊ လူတို့သည် "တိတ္ထိတို့ကဲ့သို့ တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလုံးစုံသော ပုံသကူပစ္စည်းရှိသူ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် လူဦးခေါင်းခွံသပိတ်ကို ဆောင်၏၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မြင်၍ ကြောက်သောကြောင့် "အမယ်လေး ဤသူသည် မြေဘုတ်ဘီလူးကြီးပါပဲ"ဟု ဟစ်အော်ခြင်းကို ပြု၏။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြေဖုတ်ဘီလူးတို့ ကဲ့သို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံ သပိတ်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု

ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံသပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပုံသကူပစ္စည်းချည်းရှိသူ မဖြစ်ရာ၊ ဖြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စားဖတ် အရိုး လုတ်ဆေးရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အကြင်သပိတ်၌ပင် စားကုန်၏၊ ထိုသပိတ်သည်ပင် ထိုရဟန်းတို့၏ လက်ဆေးခံ (ထွေးခံ) တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စားဖတ် အရိုး လုတ်ဆေး ရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ လက် ဆေးခံ (ထွေးခံ) ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်ဖြင့် ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် အနားမညီ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓားငယ်ရစ်ပတ်ရန် ဖျင်ပိုင်း အထည်ကြမ်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အရိုးတပ်သော ဓားငယ်သည် ဖြစ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုးတပ်သော ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော ငွေဖြင့်ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော အကောင်းအည့် ဖြစ်ကုန်သော ဓားရိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့ တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားရိုးအမျိုး မျိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ အရိုးဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ အစွယ်ဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဦးချိုဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကျူဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဝါးဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သားဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ချိတ်ဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဖလ်ဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးသံဓားရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက်ဓားရိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကြက်တောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် ချုပ်ပုံမကောင်းသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်တို့သည် သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပ်ဘူးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်ဘူးခွံလည်း သံချေးတက်ပြန်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ တဆေးမှုန့်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တဆေးမှုန့်ခွံလည်း သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ နနွင်းနှင့်ရောသော မုန့်မှုန့်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နနွင်းရောသော မုန့်မှုန့်ခွံလည်း သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန့်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောက်မှုန့်ခွံလည်း သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ပျားဖယောင်းဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောက်မှုန့်သည် ပျက်စီး၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန့်ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ငုတ်ကို စိုက်၍ ချည်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် အနားထောင့် မညီ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကားပေါင်ချည်ရန် ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။ ထိုထို အရပ်၌ ချည်၍ (ကားကြက်၍) သင်္ကန်းကို ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မညီညွတ်သောနေရာ၌ ကားပေါင်ကို ဖြန့်ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မညီညွတ်သော နေရာ၌ ကားပေါင်ကို မဖြန့်ခင်းအပ်၊ ဖြန့်ခင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေ၌ ကားပေါင်ကို ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်းဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်၏ အတွင်းဘက်သည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အလျားအနားပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနံအနားပတ်ကိုလည်းကောင်း တင်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်သည် မမီ (မလောက်)။ပ။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကားချပ်နှုတ်ခမ်းလုံးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝါးခြမ်းစိတ် ကိုလည်းကောင်း၊ (ကားပေါင်ရှည် ကားပေါင်တို့) ချည်ရန် ကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ (ကားပေါင်ခွံ သင်္ကန်း) ဖွဲ့ချည်ရန် ချည်ကိုလည်းကောင်း ဖွဲ့ချည်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်အကြားတို့သည် မညီညွတ်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိုင်းတာမှုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်တို့သည် ကောက်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တမျဉ်းပစ်မှုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးလျက် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဖိနပ်စီးသော ရဟန်းသည် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်စဉ် လက်ချောင်းဖြင့် ခံကုန်၏၊ လက်ချောင်းတို့သည် နာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခုလက်ခံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်း အည့်ဖြစ်သော လက်ခုလက်ခံတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အည့်ဖြစ်သော လက်ခုလက်ခံတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုး လက်ခုလက်ခံကိုလည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက် လက်ခုလက်ခံကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အပ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဓားငယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံတို့သည်လည်းကောင်း ပျောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ် ဓားငယ် လက်ခုလက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ် စသည် ထည့်သွင်းရာအိတ်၌ ရှုတ်ထွေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခုလက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းကို ချုပ်သော် အအေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ထားရာ ဧရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကားပေါင်ထားရာ မဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်ထားရာ ဧရပ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြို၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ရောက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ရောက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်ထားရာ ဧရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဖြူသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း မည်းသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း ဂွေနီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရုံး သွားဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါး ကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းရန် ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးနောက် ကားချပ်ကို ထိုနေရာ၌ပင် ပစ်ထားခဲ့၍ သွားသဖြင့် ကြွက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြတို့သည်လည်းကောင်း ကိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားချပ်သည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဝါးလုံး လုံတံကို အတွင်း၌ သွင်းထား၍ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်၊ ပ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားချပ်သည် ပြေ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့ချည်ရန် ကြိုး ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံ၌လည်းကောင်း၊ တိုင်၌လည်းကောင်း ကားပေါင်ကို ထောင်ခဲ့၍ ဖဲသွား သဖြင့် ကားပေါင်သည် လဲ၍ ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံငုတ်၌လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်၌လည်းကောင်း ဆွဲချိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသမျှ နေတော်မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓားငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးကိုလည်းကောင်းသပိတ်ဖြင့်ယူ၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆေးအိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ်မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်စရာကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖိနပ်တို့ကို ခါးပန်းကြိုးဖြင့် ချည်၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏၊ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ထိုရဟန်းကို ရှိခိုးသည်ရှိသော် ဖိနပ်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်မိသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မျက်နှာမသာဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရဲသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဖိနပ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ် မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လမ်းခရီးအကြားဌ မအပ်သော ရေသည် ဖြစ်၏၊ ရေစစ်လည်း မပါ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းတို့ လုံတံသုံးချောင်းဌ် ထိုး၍ ပြုအပ်သော ရေစစ် 'ကဋ္ဌစ္ဆုပရိဿဝန'ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းတို့ ဓမကရိဏ် 'လေစုပ်ရေစစ်'ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၉။ ထိုအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်ဌ ခရီးရှည်သွားကုန်၏၊ ရဟန်း တစ်ပါးသည် မလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ အဖော်ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ဤအမှုမျိုးကို မပြုလင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်"ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထို (ပြောသူ) ရဟန်းအပေါ်ဌ် ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်းနှိပ်စက်သောကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ငါ့အား ရေစစ်ပေးပါလော့၊ ရေသောက်အံ့"ဟု ပြောဆို၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းက မပေးသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် သေလေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရဲသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ "ငါ့သျှင် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးခဲ့လေသလော"ဟု မေးကြသဖြင့် ငါ့သျှင်တို့ မပေးသည် မှန်၏ဟု ပြော၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် မပေး ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ

ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုရဟန်းကို "ရဟန်း ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ရဟန်းတို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မပေးဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုု သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ခရီးရှည်သွားသော ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းလျှင် ပေးရမည်၊ မပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစစ်မပါသော ရဟန်းသည် ခရီးရှည် မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရေစစ်ပဝါသည်လည်းကောင်း၊ ဓမကရိုဏ် 'လေစုပ်ရေစစ်'သည်လည်းကောင်း မရှိမူ နှစ်ထပ်သင်္ကန်း စွန်းကိုလည်း "ဤနှစ်ထပ်သင်္ကန်းဖြင့် စစ်၍သောက်အံ့"ဟု ဆောက်တည်ရမည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက် တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်သဖြင့် ရေစစ်သည် မလောက် နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လေးတိုင်စင်စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လေး တိုင်စင် စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်သည် မလောက်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်၍စစ်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကို မှက် ခြင်တို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ခြင်ထောင်ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆ဝ။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်၌ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကျွေးအစဉ်သည် မပြတ်တည်၏။ ရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့ကို သုံးဆောင်ကြသောကြောင့် သလိပ်သည်းခြေ ပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်၏။ အနာများကုန်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ သွား၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် သလိပ်သည်းခြေ ပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်သော များသော အနာရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် "အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌ သလိပ်သည်းခြေ ပြောသော ကိုယ်ရှိကုန်၏။ များသော အနာရှိကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား

တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား စကြ်ံသွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော် မူပါ၊ ဤသို့ ခွင့်ပြုလျှင် ရဟန်းတို့သည် အနာရောဂါ နည်းပါးပါကုန်လတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ တော်မူ၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ အရှိအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ စကြ်ံသွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မည်မမည္ဆတ်သော စကြ်ံ၌ စကြ်ံသွားကြရသဖြင့် ခြေနာကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ စကြ်ံသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သား လှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စကြ်ံသွားကုန်သော် လိမ့်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြ်ံဝရံတာကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စကြ်ံသွားကုန်သော် အအေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြ်ံဇရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စကြ်ံဇရပ်၌ မြက်မှုန့်တို့သည် ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဖြူသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂွေ့နီဖြင့်

အချောကိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းဆင်ယင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းဆင်ယင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရုံး သွားဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါး ကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သား လှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြု ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ သံကွင်း မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာအပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ နံရံခြေသည် ဆွေးမြေ့၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နိမ့်သော နေရာကို ထပ်ဖို့ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ အခိုးထွက်စရာ ပြွန်မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ အခိုးထွက်စရာ ပြွန်ပေါက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ဇရုံးအိမ် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ဥပစာသည် မရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငယ်သော ဇရုံးအိမ်တွင် သင့်လျော်ရာ၌ ကြီးသော ဇရုံးအိမ်တွင် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည် မျက်နှာကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မျက်နှာလိမ်း မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်ဖြင့် မြေညက်ကို ရေဆွတ်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေညက်ဖျော်ရန် ကျင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေညက်သည် အနံ့မကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ (နံ့သာဖြင့်) ထုံရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည်ကိုယ်ကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကို ဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခွက်ဖြင့်လည်းကောင်း သပိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ရေကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထားရန် နေရာကိုလည်းကောင်း ရေခွက်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်မိုးသော ဇရုံးအိမ်သည် ချွေးမရစေ။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံမှုကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်းဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဗွက်ပေါက်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက် ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ ထိုင်သဖြင့်ကိုယ်တို့သည် ယားကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်၌ ထိုင်ခုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇရုံးအိမ်သည် အကာအရံ မရှိလေ။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သားတံတိုင်းဟူသော တံတိုင်းသုံးမျိုး ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံး မျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ သံကွင်း မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဖြူသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂွေ့နီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရဲ့သွား ဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် 'ကျောင်းဝိုင်း'သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ဖြန့်ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောက်ပြုတ်တို့သည် မလုံလောက်ကုန်။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးကုန်၏၊ အဝတ်မပါ ဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးစေကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်း ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏၊ အဝတ်မ ပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ပေးလှူကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ ခံယူကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ ခဲကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ စားကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲ လျက်ကုန်၏၊ အဝတ်မပါဘဲသောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးအပ်။ပ။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးစေ အပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို မပြုအပ်။ အဝတ်မ ပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို မပြုစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား မပေးလှူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မခံယူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မခဲအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မစားအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မလျက်အပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မသောက်အပ်၊ သောက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ သင်္ကန်းကို ချထားသဖြင့် သင်္ကန်းသည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်းကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းတန်းဝါးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မိုးရွာလတ်သော် သင်္ကန်းကို မိုးစွတ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်ဇရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်ဇရပ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်ဇရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျ ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။ သင်္ကန်းတန်းဝါးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌လည်းကောင်း၊ ရေ၌လည်းကောင်း ကြွေးတွန်းခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် မအပ်ဟု တွေးတောမှု သံသယကုက္ကစ္စ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊ ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်းဟူသော ဖုံးလွှမ်းခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇရုံးအိမ်၌ ရေမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတွင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းသည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နွယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးဖြင့်လည်းကောင်း ရေကို ဆွဲငင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေငင်ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်တို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မောင်းလက်ကိုလည်းကောင်း၊ စက်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ရေစုပ်စက်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

များစွာသော အိုးခွက်တို့သည် ကွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သံကြေးပုံး၊ သစ်သားပုံး၊ သားရေပုံးဟူသော ပုံးသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ရေကို ဆွဲငင်ကုန်သော် အအေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတွင်းဧရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေတွင်းဧရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဖြူသော အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂွေနီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရဲသွားဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်းသည် အပိတ်မရှိသဖြင့် မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေမှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပြွမ်း၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေအိုးလည်း မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေချိုးကန်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ 'ရေထည့်စရာကျင်းကိုလည်းကောင်း' ရေချိုးဖျဉ်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်းဝယ် ထိုထိုနေရာ၌ ရေချိုးသဖြင့် အရံသည် ဗွက်ပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပျဉ်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပျဉ်အခင်းသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှား 'အကာအရံမရှိ'သဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးရန် ရွှံ့နိုးကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သားတံတိုင်းဟူသော တံတိုင်းသုံးမျိုးတို့ကို ကာရန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တန်စီးတွင်းသည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်းဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေသည် ဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ကိုယ်တို့သည် အအေးပတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသုတ်အထည်ကို ခွင့်ပြု၏၊ ပုဆိုးကြမ်းဖြင့်သော်လည်း သုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၆၃။ ထိုအခါ ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ရေကန်ကို ပြုစေလို၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကန်ပေါင်ရိုးသည် ပြိုကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေကန်၌ ရေသည် ဟောင်း၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသွင်းမြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ စကြောခြင်ပိတ်တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ဆောက်လို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြောခြင်ပိတ်တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ နေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ မနေအပ်၊ ကင်း၍ နေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အိပ်ရာတို့၌ အိပ်ကုန်၏၊ ကျောင်းစဉ်လှည့်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အိပ်ရာတို့၌ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် နံ့သာကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်၍ ကျောင်းသို့ လာကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နံ့သာကို ယူ၍ တံခါးရွက်၌ လက်ငါးချောင်းရာပေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ပန်းကို ယူ၍ ကျောင်း၌ သင့်ရာမှာ ထားခြင်းငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းသည် ဖြစ်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ရ မည်လော၊ ဝိကပ္ပနာပြုရမည်လော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန် မတင်အပ်၊ ဝိကပ္ပနာ မပြုအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍) စားကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍) မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆွမ်းစားသည်ရှိသော် လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကောင်းစွာ မတည်စေနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လုံတံ (ဒုတ်ချောင်း) သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တစ်ပန်းကန်တည်း၌လည်း စားကုန်၏။ တစ်ခွက်တည်း၌လည်းသောက်ကုန်၏။ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ရုံ တည်း ခြုံ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်းတစ်ရုံတည်း ခင်းခြုံ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမ ဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ တစ်ပန်းကန်တည်း၌ မစားအပ်။ပ။ တစ်ခွက်တည်း၌ မသောက်အပ်။ တစ်ညောင် စောင်းတည်း၌ မအိပ်အပ်။ တစ်ခင်းတည်းခင်း၍ မအိပ်အပ်။ တစ်ခြုံတည်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်။ တစ်ခင်းတစ်ရုံ တည်း ခင်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၅။ ထိုအခါ ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့၏ အပင်းအသင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝမ္မလိုဋ္ဌဝီမင်းသားသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏”ဟု ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကုန်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဝမ္မလိုဋ္ဌဝီမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏”ဟု ဆိုလတ်သော် နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကုန်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဝမ္မလိုဋ္ဌဝီ မင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏”ဟု ဆိုလတ်သော် သုံးကြိမ် မြောက်လည်း မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကားမပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသျှင်တို့သည် စကားမပြောကြကုန်သနည်းဟု (မေး၏)။

ငါ့သျှင် ဝမ္မ ငါတို့ ဖြစ်တိုင်း ဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗက ညှဉ်းဆဲအပ်သည် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူရှုဘိ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်းဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝမ္မ သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးစေရာ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်းဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝမ္မ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှုရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှလေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လ မင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏”ဟု လျှောက်လေ့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ”ဟု ဝမ္မလိုဋ္ဌဝီမင်းသားသည် မေတ္တိယ ဘူမဇက ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော ထိုဝမ္မလိုဋ္ဌဝီမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်မျက်နှာသည် ဘေးမရှိခဲ့ပါ၊ ရန်မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေးရှိပါသည်၊ ရန်ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှုရှိ ပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီးအပ်ပါ၏”ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို–

“ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝမ္မပြောသကဲ့သို့ ဤသို့သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည်ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝမ္မပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည်ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော”ဟု (မေးတော် မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”ဟု (လျှောက်၏)။

“ဒဗ္ဗ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြုအပ် ပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါဟု လျှောက်ဆိုလော့”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့်အခါမှစ၍ အိပ်မက်မျှဖြင့်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို ပြုကျင့် မှီဝဲမိသည်ဟု မသိပါ၊ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း”ဟု (လျှောက် ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်လော့၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်မှောက် အင်္ဂါရှစ်ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ရမည်၊ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၃) ရဟန်း တို့အား နေရာမရစိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏၊ (၄) ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး၏၊ ခြိမ်းခြောက်၏၊ (၅) ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏၊ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏၊ (၇) တရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏၊ (၈) သံဃာ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ မှောက်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၂၆၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ရာ၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဠှကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏၊ သံဃာသည် ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ဝမ လိစ္ဆဝီမင်းသား အား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံမှု ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝမ လိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားကို "ငါ့သျှင် ဝမ သံဃာသည် သင့်အား သပိတ်မှောက်၏၊ သင်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်၏"ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ "သံဃာသည် ငါ့ကို သပိတ်မှောက်သတတ်၊ ငါသည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်သတတ်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ဝမ လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ထိုနေရာ၌ပင် မိန်းမောလျက် လဲလေ၏။

ထိုအခါ ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည် ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားကို "အချင်း ဝမ မသင့်ပါ၊ မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ မငိုကြွေးပါလင့်၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း ရဟန်းသံဃာကိုလည်းကောင်း ကြည်လင်စေကုန်အံ့ 'ကျေနပ်စေကုန်အံ့.'"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သားမယားနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်း တို့နှင့်တကွ စိုသော အဝတ်ရှိလျက် စိုသော ဆံပင်ရှိလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုးကျရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဠှကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲမိပါ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရ ခြင်းငှါသည်းခံတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဝမ သင်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဠှကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲသောကြောင့် မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို စင်စစ် လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခဲ့၏။

ဒါယကာ ဝမ သင်သည် အကြင့်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏၊ ထို့ကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့သည်းခံကုန်၏။

ဒါယကာ ဝမ္မ အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏၊ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏၊ (ထိုသူ၏) ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏ ဝိနည်းအဆုံးအမ၌ ကြီးပွါး ကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို– ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီ မင်းသားအား သပိတ်လှန်လော့၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်လှန် အင်္ဂါ ၈–ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်လှန်ရမည်။ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရ စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်၊ (၃) ရဟန်း တို့အား နေရာမရ စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်၊ (၄) ရဟန်းတို့ကို မဆဲရေး မခြိမ်းခြောက်၊ (၅) ရဟန်းတို့ အချင်းချင်း မကွဲပြားစေ၊ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော၊ (၇) တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော၊ (၈) သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာ အား သပိတ်လှန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လှန်ရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက်ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို စံပယ်တင်၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရိုသိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား သပိတ်မှောက်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုမရှိသူ ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၂၆၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဝမ္မလိစ္ဆဝီ မင်းသားသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန်ရာ၏၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်၏၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏၊ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏၊ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်း သားအား သပိတ်လှန်၏၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏၊

ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန် ခြင်း သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝမလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန်အပ်ပြီ၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ် သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု" (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေး သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် ဘဂ္ဂတိုင်းသို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ်သော် ထိုဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရိမြို့ ဘေသကဋ္ဌမည်သော သမင်တောဝ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသား၏ ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်သည် မကြာမီက ဆောက်လုပ်၍ ပြီး၏။ ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူသည် မနေဖူးသေးချေ။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် သဠ်ဂိကာပုတ္တော်ဏ္ဍားမ၏ သားဖြစ်သော လုလင်ကို–

အချင်းသဠ်ဂိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လော့၊ အနာဂင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာ ကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလျှောက်လေလော့။

"အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဘုရားအား အနာဂင်းကြောင်း ရောဂါကင်း ကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏ဟု လျှောက်လေလော့"ဟု ပြောဆို၏။

"(ထို့ပြင်) အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လေလော့"ဟု ပြောဆို၏။

"အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ"ဟု သဠ်ဂိကာပုတ္တ လုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကာ–

အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာ ဂင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်း များကို မေးလိုက်မေးလိုက်ျှင်ဘုရား "(ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်း သား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် သဠ်ဂိကာပုတ္တလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဗောဓိမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗောဓိမင်းသား အား–

“အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ စကားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ထိုအသျှင်ဂေါတမကို ‘အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရ ကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါသည်၊ (ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏’ဟု (ဤသို့) လျှောက်ခဲ့ပါကုန်ပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လက်ခံတော်မူလိုက်ပါ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုညဉ့်လွန်ပြီးနောက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် ကောက နဒပြာသာဒ်ကိုလည်း နောက်ဆုံး လှေကားထစ်တိုင်အောင် ပုဆိုးဖြူတို့ဖြင့် ခင်းစေပြီးလျှင် သဠ်ကာပုတ္တာလုလင်ကို–

အချင်းသဠ်ကာပုတ္တာ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်လေလော့ဟု မိန့်ဆို၏။

“အရှင် ကောင်းပါပြီ”ဟု သဠ်ကာပုတ္တာလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဗောဓိမင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ငုံ့လင့်လျက် အပြင်တံခါးမုခ်၌ ရပ်နေ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ ထိုနေရာမှ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ရှေးသွားပြု၍ ကောကနဒပြာသာဒ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို ကပ်၍ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို လှည့်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဗောဓိမင်းသားကို–

“မင်းသား ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းလော့ ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို နင်းတော်မူမည် မဟုတ်၊ နောင်လာနောက်သား ရဟန်းအများကို မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ် စောင့်ရှောက်တော်မူ၏”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် ကောကနဒပြာသာဒ်ထက်၌ နေရာကို ခင်းစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောကနဒပြာသာဒ်သို့ တက်တော်မူပြီး လျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဗောဓိမင်းသားအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးသော် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ ပုဆိုးဖြူအခင်းကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သားမဖွားဖူးသေးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် အဝတ်ပုဆိုးကို ခင်း၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ အဝတ်ပုဆိုးကို နင်းတော်မူပါကုန်”ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

အသျှင်ဘုရားတို့ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ အဝတ်ကို နင်းတော်မူပါကုန်ဟု လျှောက်သော်လည်း ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် “အသျှင်တို့သည် မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန်အပ်ပါကုန်လျက် ပုဆိုးဖြူ အခင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မနင်းကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုမိန်းမ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မင်္ဂလာကို အလိုရှိကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန်အပ်သော် ရဟန်းသည် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၂၆၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်းတို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကြာချပ် သဏ္ဌာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကိုလည်းကောင်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကြာချပ်သဏ္ဌာန်ဆူး ထနေသော ခြေပွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကိုလည်းကောင်း ခံယူတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကိုလည်းကောင်း ခံယူတော်မူ၏၊ ကြာချပ် သဏ္ဌာန်ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကိုကား ခံယူတော်မမူ။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးဖြစ်ရကား အရိုအသေပြုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ကြာချပ် သဏ္ဌာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ်ခြေပွတ်၊ အိုးခြမ်းခြေပွတ်၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ်ခြေပွတ်ဟူသော ခြေပွတ်သုံး မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် လေးထောင့်ယပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထန်း ရွက်ယပ်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ လေထောင့်ယပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကိုလည်းကောင်း ခံယူတော်မူပါ၊ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထောင့်ယပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကိုလည်းကောင်း ခံယူတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင် လန်းစေ၏။ပ။ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို–

“ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ယပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ခြင်နှင်ယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြင်နှင်ယပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာမရီ သားမြီးယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ စာမရီသားမြီးယပ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”။

ရဟန်းတို့ လျှော်ဖြင့်ပြီးသောယပ်၊ ပန်းရင်းမြက်ဖြင့်ပြီးသောယပ်၊ ဥဒေါင်းမြီးဖြင့်ပြီးသောယပ်ဟူသော ယပ်သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၀။ ထိုအခါ သံဃာအား ထီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထီးကို မြှောက်၍ လှည့်လည်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် အာဇီဝက၏ တပည့်များစွာတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ထိုအာဇီဝက၏ တပည့်တို့သည် ထီးကို မြှောက်လျက် အဝေးမှလာသော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ထိုဥပါသကာအား–

“အမောင် သင်တို့၏ ထိုအသျှင်ကောင်းတို့သည် စာရင်းစစ် အမတ်ကြီးများကဲ့သို့ ထီးကို မြှောက် လျက်လာကုန်၏”ဟု ပြောကုန်၏။

အသျှင်တို့ ထိုသူတို့သည် ရဟန်းများမဟုတ် ပရိဗိုဇ်တို့တည်းဟု (ဆို၏)။

“ရဟန်းများတည်း၊ ရဟန်းများမဟုတ်”ဟု အလောင်းအစား ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် နီးကပ်လတ်သော် (ရဟန်းများ ဖြစ်သည်ဟု) သိ၍ "အသျှင်ကောင်းတို့သည် ထီးကို မြှောက်လျက် အဘယ့်ကြောင့် လှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုဥပါသကာ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ထီးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ထီးနှင့်ကင်း၍ 'ထီးမပါဘဲ' ချမ်းသာမှုမရှိ။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် နာဖျားသော ရဟန်းအားသာလျှင် ထီးကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ မနာမဖျားသော ရဟန်းအား ခွင့်မပြု"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) အရံတွင်း၌လည်းကောင်း အရံဥပစာ၌လည်းကောင်း ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ မနာမဖျားသော ရဟန်းသည်လည်း အရံတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အရံဥပစာ၌လည်းကောင်း ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆိုင်း၌ သပိတ်ကို ထည့်၍ ထိုဆိုင်းကို ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲချိတ်၍ အချိန်မဲ့၌ အမှတ်မရှိသော ရွာတံခါးဖြင့် ဖြတ်သွား၏။

လူတို့သည် "အမောင်တို့ ဤခိုးသူသည် သွား၏၊ ဤခိုးသူ၏ သန်လျက်သည် တောက်ပ၏"ဟု ပြောလျက် နောက်မှလိုက်၍ ဖမ်းဆီးကြလေသော် (ရဟန်းဟု) သိသဖြင့် လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းသည် အရံသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။

ငါ့သျှင် သင်သည် ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်သလောဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ ရှည်သောတုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသောရဟန်းအား ရှည်သောတုတ် (ဆောင်နိုင်ခွင့်) သမ္မုတိကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ် (ဆောင်နိုင်ခွင့်) သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ် (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင် ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့်ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ် ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရ မည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်၊ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍–

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည် နိုင်ပါ၊ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏”ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်ပါ၊ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိ ကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သောတုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်၊ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၃။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် စမြဲ့ပြန်တတ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် စမြဲ့ပြန်၍ ပြန်၍ မျိုး၏။

ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤရဟန်းသည် အချိန်မဲ့၌ စားဖွယ်ကို စားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် နွားဘဝမှ စုတေရွှေ့လျောသည်မှာ မကြာမြင့်သေး၊ ရဟန်းတို့ စမြဲ့ ပြန်တတ်သော ရဟန်းအား စမြဲ့ပြန်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ခံတွင်းအပသို့ ထုတ်၍ မမျိုအပ်၊ မျိုသောရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရ မည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်းသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ များစွာသော ဆွမ်း လုံးတို့သည် ပြန့်ကြဲကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကိုလှူသော် ကောင်းမွန်စွာ မခံယူကုန်ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းတစ်လုံးကို အလုပ်ကိစ္စများစွာဖြင့် ပြီးစေရပါ၏၊ ဆွမ်းတစ်လုံးဖြစ်ရန် အလုပ်ကိစ္စများပါ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လှူအပ်သော ခဲဖွယ် စားဖွယ် ကျခဲ့လျှင် ကိုယ်တိုင်ကောက်ယူ၍ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ထိုခဲဖွယ် စားဖွယ်ကို ဒါယကာတို့သည် စွန့်အပ်ပြီးပြီတည်း”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရှည်သော လက်သည်းတို့ဖြင့် ဆွမ်းခံသွား၏၊ မိန်းမတစ် ယောက်က မြင်လတ်သော် “အသျှင်ဘုရား လာလော့၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲလော့”ဟု ထိုရဟန်းကို လျှောက်၏။

“နှမ မသင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်”ဟု (ပြော၏)။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မမှီဝဲမူ အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖဲ့၍ ‘ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏’ဟု အော်ဟစ်အံ့”ဟူ၍ (ပြော၏)။

“နှမ သင်သည် (သင့်, မသင့်ကို) သိဘိလော့”ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖဲ့၍ “ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏”ဟု အော်ဟစ်၏။ လူတို့သည် ပြေးလာ၍ ထိုရဟန်းကို ဖမ်းကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ထိုမိန်းမ၏ လက်သည်း၌ အရေပါးကိုလည်းကောင်း၊ သွေးကိုလည်းကောင်း မြင်ကုန် ၍ “ဤအမှုသည် ဤမိန်းမ၏ အမှုသာတည်း၊ ရဟန်းသည် မပြု”ဟု ထိုရဟန်းကို လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရဲသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် သင်သည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်သလောဟု (မေးကုန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ဟု (ပြော၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရှည်လျားသော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို မဆောင်အပ် ‘မထားအပ်’၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်သည်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏၊ ခဲတွင်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏၊ နံရံ၌လည်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ လက်ချောင်း ခြေချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်သည်းလှီး ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လက်သည်းခြေသည်းကို သွေးထွက်အောင် ဖြတ်သဖြင့် လက်ချောင်းခြေချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အသား၏ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် လက်သည်းခြေသည်းကို ဖြတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှစ်ဆယ်သော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြော ဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် မပြုစေအပ်၊ ပြုစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ အညစ်အကြေးမျှကို ခြစ်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ဆံပင်တို့သည် ရှည်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဆံ ချခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သလောဟု မေး တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား စွမ်းနိုင်ပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ သင်တုန်းဓား သင်တုန်းကျောက် သင်တုန်းအိတ် သင်တုန်းနှီးဟူသော သင်တုန်းအဆောက်အဦ အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မုတ်ဆိတ်ကို ဖြတ်စေကုန်၏၊ မုတ်ဆိတ်ကို ရှည်စေကုန်၏၊ ဆိတ် မုတ်ဆိတ်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏၊ လေးထောင့် မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏၊ ရင်မွေးရိတ် ခြင်းကို ပြုစေကုန်၏၊ ရင်မွေးအရေးအသား ထားခြင်းကို ပြုစေကုန်၏၊ ကြင်စွယ်ကို ထားကုန်၏၊ ကျဉ်း မြောင်းရာ၌ အမွေးကို ရိတ်စေကုန်၏၊ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မုတ်ဆိတ်ကို မဖြတ်အပ်။ပ။ မုတ်ဆိတ်ကို မရှည်စေအပ်။ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်ကို မပြုစေအပ်။ ရင်မွေးရိတ်ခြင်းကို မပြုစေအပ်။ ရင်မွေးအရေးအသားထားခြင်းကို မပြုစေ အပ်။ ကြင်စွယ်ကို မထားအပ်။ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးကို မရိတ်စေအပ်၊ ရိတ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အနာဖြစ်၏၊ ဆေးသည် မတည်နိုင်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးကို ရိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဓဂိရဟန်းတို့သည် ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြတ်စေအပ်၊ ဖြတ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဦးခေါင်း၌ အနာဖြစ်၏၊ သင်တုန်းဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မချနိုင်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရှည်သော နှာခေါင်းမွေးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မြေဘုတ် ဘီလူးကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော နှာခေါင်းမွေးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်စရစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပျားဖယောင်းဖြင့်လည်းကောင်း နှာခေါင်း မွေးကို နုတ်ကြသဖြင့် နှာခေါင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မွေးညှပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဓဂိရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ဖြူကို နုတ်သဖြင့် လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့ သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ဆံပင်ဖြူကို မနုတ်အပ်၊ နုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇ဖ။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ နားတို့သည် နားဖာချေးတို့ဖြင့် ပိတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအားဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နားဖာကော် ‘နဖာ ချူ’ ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဓဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေနားဖာကော် ငွေနားဖာကော်ဟူသော အကောင်း အည့်ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညှဉ့်ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ အရိုးနားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးချိုနားဖာ ကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျူနားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝါးနားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သား နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ချိတ်နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သီးနားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးသံနားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက်နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၇၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။ ကျောင်းစဉ်လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကြေးကုန်သည်များကဲ့သို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်းကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို မစုဆောင်းအပ်၊ စုဆောင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မျက်စဉ်းကျည်တောက်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းတံကိုလည်းကောင်း၊ နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ အကွပ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်းကျည်တောက်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းတံကိုလည်းကောင်း၊ နားဖာကော်ကိုလည်းကောင်း၊ အကွပ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြိုးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်ကြသဖြင့် သင်္ကန်းကြိုး အနားပတ်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းကြိုးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် အာယောဂပတ်နှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အာယောဂပတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား အာယောဂပတ်ကို အဘယ်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရက်ကန်းစင် လက်ခတ်ချပ် ကြေးတံဝါးဟူသော ရက်ကန်း အဆောက်အဦ အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ခါးပန်းကြိုးမပါဘဲ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်သဖြင့် လမ်းမ၌ သင်းပိုင်သည် လျှောကျ၏။ လူတို့သည် ကြွေးကြော်သဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးပန်ကြိုးမပါဘဲ ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ ဝင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကြိုးအများပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ရေမြွေဦးခေါင်း သဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ မုရိုးစည်သဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ဆောက်လုံးသဏ္ဌာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုးဟူသော အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြိုးအများပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ရေမြွေဦးခေါင်းသဏ္ဌာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ မုရိုးစည်သဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ဆောက်လုံးသဏ္ဌာန်ပြုလုပ်အပ်သော ခါးပန်းကြိုးဟူသော အကောင်းအညံ့ဖြစ်ကုန်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

"ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုး၊ ဝက်အူသဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော ခါးပန်းဟူသော ခါးပန်းကြိုး နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ခါးပန်းကြိုး၏ အမြီတ်အဆာတို့သည် ဆွေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မုရိုးစည်သဏ္ဌာန် ပြုအပ်သော အမြီတ်အဆာကိုလည်းကောင်း၊ ဆောက်လုံးသဏ္ဌာန်ပြုအပ်သော အမြီတ်အဆာကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ အစွန်အနားသည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အနားလိပ်၍ ချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖွတ်မြီးထိုးချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ ကွင်းစွန်းသည် ဆွေး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းသီးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေခါးပန်းသီး ငွေခါးပန်းသီးဟူသော အကောင်း အညံ့ဖြစ်ကုန်သော ခါးပန်းသီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော ခါးပန်းသီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ အရိုးခါးပန်းသီးကိုလည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်း

ချက်ခါးပန်းသီးကိုလည်းကောင်း၊ ချည် ခါးပန်းသီးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၉။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပေါ့ပါးသော သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရုံ၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏၊ လေပွေကြောင့် သင်္ကန်းကြီးတို့သည် လွင့်တက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရန်းကြီးတကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ကမွတ်ကွင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေကမွတ်သီး ငွေကမွတ်သီးဟူသော အကောင်းအည့်ဖြစ်ကုန်သော ကမွတ်သီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အည့်ဖြစ်သော ကမွတ်သီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ အရိုးကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ဦးချိုကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျူကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ဝါးကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သားကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ချိတ်ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သီးကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက်ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ချည်ကမွတ် သီးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ကမွတ်ကွင်းကိုလည်းကောင်း သင်္ကန်း၌ တပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် ဆွေး၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမွတ်သီးအိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကမွတ်ကွင်းအိမ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ကမွတ်သီးကိုလည်းကောင်း၊ ကမွတ်ကွင်းကိုလည်းကောင်း အစွန်း၌ တပ်သဖြင့် အနားပတ်သည် ပွင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမွတ်သီးအိမ်ကို အစွန်း၌ တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏၊ ကမွတ်ကွင်းအိမ်ကို လက်ခုနစ်သစ် ရှစ်သစ်မျှ လျှော့၍ တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၀။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ လေးစ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ထ)။

၂၈၀ပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ အတွန့်များစွာ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်းဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟုကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ လေးစ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း အတွန့်များစွာ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်းဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်၊ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လူတို့ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို ရုံကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို မရုံအပ်၊ ရုံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခါးတောင်းကျိုက်၍ ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "မင်း၏ ဝန်ထမ်း လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကျိုက် ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်၊ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "မင်း၏ ဝန်ထမ်းလူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ တစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကိုလည်းကောင်း၊ အလယ်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းဝန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးဝန်ကိုလည်းကောင်း၊ ခါးဝန်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်ဆွဲဝန်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၈၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဒန်ပူကို မခဲမစားကုန်၊ ခံတွင်းသည် အနံ့မကောင်း။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၁။ အပဂတဂဇ္ဈာတိ အဝိဇာတပုတ္တာ (ဝိမတိ)

ဒန်ပူ မစားခြင်း အပြစ် ၅–မျိုး

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို မခဲမစားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း–

(၁) မျက်စိ မကြည်လင်။

(၂) ခံတွင်း အနံ့မကောင်း။

(၃) အရသာကြောတို့ မစင်ကြယ်ကုန်၊

(၄) သည်းခြေ သလိပ်တို့က ထမင်းကို မြှေးယှက်ကုန်၏။

(၅) ထိုသူသည် ထမင်း မမြိန်။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို မခဲ မစားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ဒန်ပူ စားခြင်း အကျိုး ၅-မျိုး

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း-

(၁) မျက်စိ ကြည်လင်၏။

(၂) ခံတွင်း အနံ့ကောင်း၏။

(၃) အရသာကြောတို့ စင်ကြယ်ကုန်၏။

(၄) သည်းခြေ သလိပ်တို့က ထမင်းကို မမြွေးယှက်ကုန်။

(၅) ထိုသူသည် ထမင်း မြိန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်လျားသော ဒန်ပူတို့ကို ခဲစားကုန်၏။ ထိုဒန်ပူတို့ဖြင့်ပင် သာမဏေကို ခေါက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှည်သောဒန်ပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ လက်ရှစ်သစ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုဒန်ပူဖြင့်လည်း သာမဏေကို မခေါက်အပ်၊ ခေါက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလွန်တိုသော ဒန်ပူကို ခဲစဉ် လည်ချောင်း၌ မျက်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အလွန်တိုသော ဒန်ပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အယုတ်ဆုံး လက်လေးသစ်ရှိသော ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် တောကို မီးတိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် "တောမီးတိုက် သမားတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တောကို မီးမတိုက်အပ်၊ မီးတိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြက်ချုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးကုန်၏၊ တောမီးလောင်လတ်သော် ကျောင်းတို့ကို လောင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မီးကြိုပေးရန်လည်းကောင်း၊ အရံအတားလုပ်ရန်လည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောမီးလောင်လတ်သော် မီးကြိုပေးရန်လည်းကောင်း၊ အရံအတားလုပ်ရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ကို တက်ကုန်၏။ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးပြောင်းကုန်၏။

လူတို့သည် "မျောက်တို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွဲတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သစ်ပင်ကို မတက်အပ်၊ တက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားစဉ် ကောသလတိုင်း ဧနပုဒ် လမ်းခရီးအကြား၌ ဆင်တို့သည် လိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သစ်ပင်ရင်းသို့ ပြေးကပ်ပြီးနောက် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိသည် ဖြစ်၍ သစ်ပင်သို့ မတက်၊ ထိုဆင်သည် အခြားတစ်ပါးသော လမ်းဖြင့် သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်း ကို ပြော၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကိစ္စရှိလတ်သော် သစ်ပင်ကို တသူမျှ ်တက်ခြင်းငှါ, ဘေးရန်ရှိလတ်သော် အလိုရှိတိုင်း တက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၅။ ထိုအခါ ယမေဠုကဏ္ဍာ၌ ကုဋ္ဌမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုး ရဟန်းညီနောင် နှစ်ဦးတို့ ရှိကုန်၏၊ အပြောအဆိုကောင်း အသံကောင်းသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရဟန်းညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကြကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမည်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏၊ အနွယ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏၊ ဇာတ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏၊ အမျိုးအသီးသီးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုပါကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဖျက်ဆီးပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် "အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့"ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ(သင်တို့ လျှောက်ဆိုသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ကို–

"ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို သက္ကတဘာသာဖြင့် မတင်အပ်၊ တင်သော ရဟန်း အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိမိတို့ ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သင်ယူ ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လောကာယတကျမ်းကို သင်ယူကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်း၌ အနှစ်ဟု ရှုလေ့ရှိသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွါးခြင်း စည်ပင်ခြင်း ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ရာသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မရောက်နိုင်ပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“တစ်နည်းဆိုအံ့၊ ဤသာသနာ၌မူလည်း အနှစ်ဟု ရှုလေ့ရှိသူသည် လောကာယတကျမ်းကို သင်ယူရာသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မသင်ယူရာပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်းကို မသင်ယူအပ်၊ သင်ယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လောကာယတကျမ်းကို ပို့ချကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်းကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်း အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အာတတ်ကို သင်ယူကုန်၏၊ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာ ဖြစ်သော အာတတ်ကို မသင်ယူအပ်၊ သင်ယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အာတတ်ကို ပို့ချကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အာတတ်ကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် ဝန်းရံလျက် တရားဟောနေစဉ် ချေဆတ်တော်မူ၏ ‘ဟတ်ချိုးဟု အသံပြု၏’။ “အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ပါစေသောဝ်၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ပါစေသောဝ်”ဟု ရဟန်းတို့သည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအသံဖြင့် တရားစကားသည် ခြားပြတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ အသက်ရှည်ပါစေသောဝ်ဟု ဆိုသော် ထိုဆိုခြင်းကြောင့် အသက်ရှည်မှုလည်း ရှည်ရာသလော၊ သေမှုလည်း သေရာသလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤအသက်ရှည်ခြင်း သေခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသက်ရှည်ပါစေသောဝ်”ဟု မဆိုအပ်၊ ဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်တော်မူကြပါစေကုန်သောဝ်”ဟု ဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ စကားတုံ့ မပြန်ကုန်။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်ဘုရား တို့ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သောဝ်”ဟုဆိုလျက် အတုံ့အပြန် အဘယ့်ကြောင့် မဆိုကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ် ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မင်္ဂလာကို အလိုရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (လူတို့က) “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သောဝ်”ဟုဆိုလျှင် “ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှည်ပါစေ”ဟု ဆိုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် ဝန်းရံ၍ တရားဟောလျက် ထိုင်နေ တော်မူ၏၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့၏၊ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါ စေလင့်”ဟု ထိုရဟန်းသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သနည်း”ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့ပါ၏၊ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေလင့်”ဟု ထိုရဟန်းသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပါ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကြင်အရာဝတ္ထုကို စားခဲ့မိ၍ ဤသို့သော တရားစကားမှ အပဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအရာ ဝတ္ထုကို စားသင့်မည်လော ‘တရားပွဲမှ ခွဲထွက်နေရလောက်သော အရာဝတ္ထုမျိုးကို စားရန်သင့်တော်မည် လော’ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မစားသင့်ပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ကြက်သွန် ဖြူကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား ဝမ်းလေနာ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်သာရိပုတြာ ရှေးအခါ၌ သင်၏ ဝမ်းလေနာသည် အဘယ် အရာဝတ္ထုဖြင့် ချမ်းသာပါသနည်း”ဟု မေး၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို “ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလာန် ရှေးအခါ၌ ငါ၏ ဝမ်းလေနာသည် ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ချမ်းသာ၏”ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အနာရောဂါဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြက်သွန်ဖြူကို စားရန် ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၉၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံအတွင်း ထိုထို နေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏၊ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံသည် မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်အိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန်လျက် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ရကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနင်းခုံတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လွင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သားအကာဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ်အိုးတို့သည် အပိတ်အဖုံးမရှိ၍ အနံ့မကောင်းကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ်အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်း ထိုထို နေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ကျင်ကြီးတွင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတွင်းနှုတ်ခမ်းသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတွင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် လုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အစွန်၌ ထိုင်လျက် ကျင်ကြီးစွန့်သူတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အလယ်၌ အပေါက်ဖောက်၍ ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန်လျက် ကျင်ကြီး စွန့်ရကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးစွန့်ရန် ခြေနင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်မြောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကနုတ် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ကနုတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကနုတ်ပုံး မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ကနုတ်ပုံးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ကြီးတွင်းသည် အပိတ်အဖုံးမရှိသည်ဖြစ်၍ အနံ့မကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ်အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လွင်တီးခေါင်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်သော ရဟန်းတို့သည် အအေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဝစ္စကုဋီ 'ကျင်ကြီးအိမ်'ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံ ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ငွေ့နီဖြင့် ခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းဝါးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၂။ ထိုအခါ အိုမင်းမစွမ်းသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးနောက် ထလတ်သော် လိမ့်ကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ဆွဲတန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီသည် အကာအရံ မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သားအကာဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၏ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ သံကွင်းမျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာအပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဖြူသော အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ငွေ့နီဖြင့် ခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်လှယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ်သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ်ကို ဖြန့်လောင်းရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။ မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေအိုး မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေအိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေခွက် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေ ခွက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်လျက် သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေဆေးရန် ခြေနင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေဆေးရန် ခြေနင်းခုံတို့သည် ထင်ရှားပေါ်လွင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် သန့်သက်ရေဆေးရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သား အကာဟူသော အကာသုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေအိုးသည် အပိတ်မရှိ၊ မြက်မှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေမှုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပြွမ်း၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ် အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့်ကြကုန်၏။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏၊ စိုက်စေကုန်၏။ ရေသွန်းလောင်းကုန်၏၊ ရေသွန်းလောင်းစေကုန်၏။ ဆွတ်ခူးကုန်၏၊ ဆွတ်ခူးစေကုန်၏။ သီကုံးကုန်၏၊ သီကုံးစေကုန်၏။ ပွင့်ညာတစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ ပွင့်ညာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။ ရင်လွှမ်းပန်းကို ပြုကုန်၏၊ ပြုစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညာတစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ပွင့်ညာနှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံး ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။ ရင်လွှမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဆောင်စေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့် အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏၊ သောက်ရေခွက် တစ်ခုတည်း၌လည်းသောက်ကုန်၏။ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခင်းတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခြံတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏၊ တစ်ခင်းတစ်ခြံတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏၊ သေကိုလည်းသောက်ကုန်၏၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏၊ ကလည်း ကကုန်၏၊ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်၏၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ မြူးထူးစံပယ်လည်း မြူးထူးစံပယ်ကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊

အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ အဆိုသည် မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏

အလိုက်လည်း ကကုန်၏၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏၊ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကုန်၏။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ကောင်းကင်ကျား ကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏၊ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျည်းသားရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စုတ်ခတ်ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ဂေါ်လီကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ပီပီမှုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ အကွာရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ စိတ်အကြိုဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏၊ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု ၍လည်း ကစားကုန်၏၊ ဆင်ကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ မြင်းကြန်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ ရထားအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ လေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ သန်လျက်အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏၊ ဆင်၏ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏၊ မြင်း၏ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏၊ ရထား၏ရှေးမှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလားကုန်၏၊ လေလည်း ချွန်ကုန်၏၊ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏၊ လက် ပန်းလည်း လုံးကုန်၏၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပွဲအလယ်၌လည်း ဒုကုဋ္ဌကို ဖြန့်ခင်း၍ ကခြေသည်မကို "နှမ ဤနေရာ၌ ကလော့"ဟု ဆိုကုန်၏၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နှမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏၊ 'နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်၏'။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးကို မကျင့်အပ်၊ ကျင့်သော ရဟန်းကို တရားအားလျော်စွာ ပြုလုပ် (ကျင့်ဆောင်) စေရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဥရုဝေလကဿပသည် ရဟန်းပြုသော် သံဃာအား များစွာသော သံကြေးဘဏ္ဍာသည်လည်းကောင်း သစ်သားဘဏ္ဍာသည်လည်းကောင်း မြေဘဏ္ဍာသည်လည်းကောင်း ဖြစ်လာ၏၊ ထို အခါ ထိုရဟန်းတို့အား–

"မြတ်စွာဘုရားသည် သံကြေးဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ သစ်သားဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ မြေဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ လက်နက်ကို ချန်ထား၍ သံကြေးဘဏ္ဍာအလုံးစုံကိုလည်းကောင်း၊ အခြေရှည်သော ညောင်စောင်း၊ အခြေခိုင် သားရဲရုပ်တပ်သော ပလ္လင်၊ သစ်သားသပိတ်၊ သစ်သားခြေနင်းကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာအလုံးစုံကိုလည်းကောင်း၊ ကြာချပ်သဏ္ဌာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေကုဋ္ဌိကိုလည်းကောင်း၊ ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာအလုံးစုံကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကွန်ကာ ပြီး၏။

ထိုခုဒ္ဒကဝတ္ထုကွန်ကဏ္ဍ အကျဉ်းချုပ်

သစ်ပင်၌လည်းကောင်း၊ တိုင်၌လည်းကောင်း၊ နံရံ၌လည်းကောင်း၊ ကျားကွက်ဖော် ထားသော ပျဉ်ပြား၌လည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ သစ်သားလက် ကျောက်မှန့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်အချင်းချင်းလည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ မကရုံးသွားချေးပွတ်လည်းကောင်း၊ ဝဲနာလည်းကောင်း၊ အိုသောရဟန်းလည်းကောင်း၊ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ကြေးပွတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

နားသန်သီးကိုလည်းကောင်း၊ စလွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခါးစည်းကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေကျင်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကြပ်လက်စွပ် ကိုလည်းကောင်း မဆောင်ရာ။

ဆံရှည်ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ဝက်မှင်ဘီးလည်းကောင်း၊ ဘီးလည်းကောင်း၊ လက် ဘီးလည်းကောင်း၊ ဖယောင်းနှင့်ရောသော ဆီလည်းကောင်း၊ ရေနှင့်ရောသော ဆီလည်းကောင်း၊ ကြေးမုံရေခွက်၌ မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ခြင်း အနာကို ကြည့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လိမ်းကျံခြင်း ဆုပ်နယ်ခြင်း နံ့သာမှုန့်ချယ်ခြင်းလည်းကောင်း။

မှန်ကူ အပြောက်အစက်ထိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ လက်သည်းခြေသည်းဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးနီဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်မျိုးကို အနီဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ မျက်စိနာလည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်ပွဲလည်းကောင်း၊ အသံရှည်ရွတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သားမွေးဝတ်လုံလည်းကောင်း။

သရက်သီး အခြမ်းအစိတ်လည်းကောင်း၊ မခြမ်းမစိတ်ရသေးသော အလုံးစုံ သရက်သီးလည်းကောင်း၊ မြွေခဲသော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်သော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ စန္ဒကူးသားသပိတ်လည်းကောင်း၊ သပိတ်အမျိုးမျိုးတို့လည်းကောင်း၊ သပိတ်အရင်း 'အောက်ဖက်' ပွန်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ရွှေသပိတ်ခြေလည်းကောင်း၊ သပိတ်နှီးလည်းကောင်း၊ လှူပ်ရှားသော သပိတ်နှီးလည်းကောင်း။

ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီးလည်းကောင်း၊ သိုးသောသပိတ်တို့လည်းကောင်း၊ အနံ့ မကောင်းသော သပိတ်လည်းကောင်း၊ သပိတ်ကို နေလှန်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ကွဲသော သပိတ်တို့လည်းကောင်း၊ နံရံတွင်းအကျည်၌ ထားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နံရံပအကျည်၌ ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ မြက်အခင်းလည်းကောင်း၊ ဖျင်ပိုင်းလည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖင်လည်းကောင်း ဖျဉ်းအိုးလည်းကောင်း။

သပိတ်အိတ်လည်းကောင်း၊ လွယ်ကြိုးလည်းကောင်း၊ ချုပ်ချည်လည်းကောင်း၊ ငုတ်လည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ရင်ခွင် ထီး၌ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ တံခါး တွန်းခြင်းလည်းကောင်း။

ဘူးတောင်းပဲ့လည်းကောင်း၊ အိုးပဲ့လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းခွံလည်းကောင်း၊ စားဖတ်လည်းကောင်း၊ လက်ဆေးခံလည်းကောင်း၊ ဆုတ်ဖြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အရိုးတပ်သော

ဓားငယ်လည်းကောင်း၊ ရွှေဓားငယ်ရိုးလည်းကောင်း၊ ကြက်တောင်ဖြင့် ချုပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အပ်ဖူးလည်းကောင်း။

တဆေးလည်းကောင်း၊ နန္ဒင်းရောသော ဆန်မှုန့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်မှုန့်လည်းကောင်း၊ ပျားဖယောင်းလည်းကောင်း၊ ကျောက်မှုန့်အိတ်လည်းကောင်း၊ အနားမညီခြင်းလည်းကောင်း၊ ကားပေါင်လည်းကောင်း၊ မညီသောနေရာလည်းကောင်း၊ မြေလည်းကောင်း၊ ဆွေးခြင်းလည်းကောင်း၊ မမှီခြင်းလည်းကောင်း။

တိုင်းတာခြင်းလည်းကောင်း၊ တမျဉ်းပစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မဆေးသောခြေ စိုသော ခြေလည်းကောင်း၊ ဖိနပ်လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်းလည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံလည်းကောင်း၊ အိတ်လည်းကောင်း၊ လွယ်အိတ်ကြိုးလည်းကောင်း။

လွင်တီးခေါင်လည်းကောင်း၊ နိမ့်သောမြေလည်းကောင်း၊ ဖို့မြေလည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းလည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့်ကျခြင်းလည်းကောင်း၊ အတွင်းအပြင် လိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း။

ဖြူသော အဆင်းလည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းလည်းကောင်း၊ ငွေ့နီခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ခြူးပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးခြင်းလည်းကောင်း။

သင်္ဘောတန်းဝါးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတန်း ကြိုးကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြတ်စွာ ဘုရား ခွင့်ပြု၊ စွန့် ၍ ဖယ်သွားခြင်းလည်းကောင်း၊ ကားပေါင်ပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း။

ဖြေခြင်းလည်းကောင်း၊ နံရံလည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖြင့် ယူထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆေးအိတ်လည်းကောင်း၊ ချုပ်ချည်လည်းကောင်း၊ ဖိနပ်တို့ကိုချည်ခြင်းလည်းကောင်း။

လမ်းခရီး၌မအပ်သော ရေလည်းကောင်း၊ ရေစစ်ပုဝါလည်းကောင်း၊ ဓမကရိဏ်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်းလည်းကောင်း။

ရေနှစ် ရေစစ်လည်းကောင်း၊ ထိုဝေသာလီပြည်၌ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းလည်းကောင်း၊ မှက် ခြင်လည်းကောင်း၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်လည်းကောင်း၊ အနာများသော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ ဇီဝကလည်းကောင်း။

စင်္ကြံဇရုံးအိမ်လည်းကောင်း၊ မညီသော နေရာလည်းကောင်း၊ နိမ့်သော မြေလည်းကောင်း၊ စီခင်းခြင်း သုံးမျိုးလည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းလည်းကောင်း၊ လှေကားလက် တန်းလည်းကောင်း။ လွင်တီးခေါင်လည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့်လည်းကောင်း၊ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖြူသောအဆင်းလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းလည်းကောင်း၊ ငွေ့နီခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း။

ခြူးပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော် ခြင်းလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတန်းဝါးလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတန်းကြိုးကြိမ်လည်းကောင်း၊ မြင့်သော မြေလည်းကောင်း၊ ဖို့မြေလည်းကောင်း ပြုရာ၏။

လှေကားလက်တန်းလည်းကောင်း၊ တံခါးရွက်လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ဆုံငယ် အထက်ကွင်းလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်လည်းကောင်း။

မင်းတုပ်ငယ်လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်လည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက်လည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုးလည်းကောင်း၊ နိမ့်သောနေရာလည်းကောင်း၊ မီးခိုးပေါက်လည်းကောင်း၊ အလယ်၌ မီးဖိုခြင်းလည်းကောင်း၊ မျက်နှာလိမ်းမြေညက်လည်းကောင်း။

မကောင်းသောအနံ့လည်းကောင်း၊ မီးလောင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေစစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေခွက်လည်းကောင်း၊ အမိုးလည်းကောင်း၊ ဗွက်ပေါက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေဆေးခြင်းလည်းကောင်း ရေထုတ်ပြွန်ကို တပ်ဆင်ရာ၏။

ခုံငယ်လည်းကောင်း၊ တံခါးမုခ်လည်းကောင်း၊ ပါကာရာဒိကမ္မန္တအနုညာတသတ္တကလည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပြားလည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်လည်းကောင်း၊ အဝတ်မဆည်းသော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ မြေလည်းကောင်း၊ မိုးရွာခြင်းလည်းကောင်း၊ ထိုရေချိုးရာ၌ ဖုံးလွှမ်းခြင်းသုံးမျိုးလည်းကောင်း။

ရေတွင်းလည်းကောင်း၊ ပြိုကျခြင်းလည်းကောင်း၊ နိမ့်သောမြေလည်းကောင်း၊ နွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း၊ မောင်းလက်လည်းကောင်း စက်သီးလည်းကောင်း၊ ရေစုပ်စက်လည်းကောင်၊ အိုးများစွာ ကွဲခြင်းလည်းကောင်း။

သံရေပုံး သစ်သားရေပုံး သားရေနွယ်ရေပုံးလည်းကောင်း၊ ရေတွင်းဇရပ်လည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့်ကျ ခြင်းလည်းကောင်း၊ အပိတ်အဖုံးလည်းကောင်း၊ ရေချိုးကန်လည်းကောင်း၊ ပျဉ်အခင်းလည်းကောင်း၊ တံတိုင်းလည်းကောင်း၊ ဗွက်ပေါက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်လည်းကောင်း။

အအေးနှိပ်စက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေကန်လည်းကောင်း၊ ရေဟောင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ စကြောခြင်ပိတ်တပ်သော ဇရုံးအိမ်လည်းကောင်း၊ လေးလလည်းကောင်း၊ အိပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မရက်သော သိုးမွေးအခင်းလည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်မတင်ခြင်းလည်းကောင်း။

အုတ်လည်းကောင်း၊ လှံတံသပိတ်ခြေလည်းကောင်း၊ တစ်ခွက်တည်းစားခြင်းလည်းကောင်း၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း အိပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဝမ္မလိစ္ဆဝီမင်းသားလည်းကောင်း၊ ဗောဓိမင်းသားလည်းကောင်း၊ နင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေချိုးအိုးလည်းကောင်း၊ ခြေပွတ်လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းလည်းကောင်း။

ကျောက်စရစ်အိုးခြမ်းလည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ်လည်းကောင်း၊ ခြေပွတ်လည်းကောင်း၊ လေးထောင့်ယပ်လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်လည်းကောင်း၊ ခြင်နှင်ယပ်လည်းကောင်း၊ စာမရီသားမြီးယပ်လည်းကောင်း။

ထီးလည်းကောင်း၊ ထီးကိုကြဉ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အရံလည်းကောင်း၊ ဆိုင်းနှင့်တကွ သမုတ်ခြင်းသုံးမျိုးလည်းကောင်း၊ စမြဲ့ပြန်သော ရဟန်းလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းလုံးကျခြင်းလည်းကောင်း၊ လက်သည်းရှည်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လက်ချောင်းနာခြင်းလည်းကောင်း။

သွေးထွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အသားနှင့်အညီဖြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း,ခြေသည်းပြုပြင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆံရှည်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သင်တုန်း

ကျောက်လည်းကောင်း၊ သင်တုန်းအိမ်လည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံ်လည်းကောင်း၊ သင်တုန်းအဆောက်အဦလည်းကောင်း။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မုတ်ဆိတ်ရှည်ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ လေးထောင့်မုတ်ဆိတ်ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ရင်မွေးရိတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရင်မွေးနှစ်ခုခွဲထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ကျင်စွယ်ထားခြင်းလည်းကောင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးရိတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

အနာကြောင့် ခွင့်ပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ကပ်ကျေးလည်းကောင်း၊ အနာလည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းမွေးရှည်လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ်ဖြင့် နုတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆံဖြူလည်းကောင်း၊ နားဖာချေးပိတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နားကော်အမျိုးမျိုးလည်းကောင်း၊ ကြေးသံအဆောက်အဦလည်းကောင်း၊ အဉ္ဇနီစတုက္ကလည်းကောင်း။

ဒုကုဋ္ဌဖွဲ့ခြင်းလည်းကောင်း၊ အာယောဂပတ်ဖွဲ့ခြင်းလည်းကောင်း၊ ချပ်လည်းကောင်း ဝါးတံရက်ကန်းဘဏ္ဍာအမျိုးမျိုးလည်းကောင်း၊ ကြိုးမျှင်များသော ခါးပန်းလည်းကောင်း၊ ရေမြွေဦးခေါင်းသဏ္ဌာန်ခါးပန်းလည်းကောင်း၊ မုရိုးစည်သဏ္ဌာန်ခါးပန်းလည်းကောင်း၊ စလွယ်သဏ္ဌာန် ခါးပန်းလည်းကောင်း။

ခါးပန်းပြားလည်းကောင်း၊ ဝက်အူသဏ္ဌာန်ခါးပန်းလည်းကောင်း၊ မုရိုးစည်သဏ္ဌာန် စလွယ်သဏ္ဌာန်အမြိတ်အဆာလည်းကောင်း၊ အမြိတ်အဆာစွန်းလည်းကောင်း၊ အနားလိပ်၍ချုပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖွတ်မြီးထိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းစွန်းဆွဲခြင်းလည်းကောင်း။

ကမ္ပတ်သီးလည်းကောင်း၊ ကမ္ပတ်သီးအမျိုးမျိုးလည်းကောင်း၊ ကမ္ပတ်သီးအိမ်လည်းကောင်း၊ အစွန်း၌ တပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လျော့၍ တပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လူတို့ ကဲ့သို့ ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆင်နှာမောင်းချ ၍ ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ငါးမြီးချ၍ ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လေးထောင့်ချ၍ ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ချ၍ ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အတွန့်အကြောင်းပေါ်အောင် ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လူတို့ကဲ့သို့ခြုံရုံခြင်းလည်းကောင်း၊ ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နှစ်ဖက်ဝန်ထမ်းပိုးကို ထမ်းခြင်းလည်းကောင်း၊ တံပူလည်းကောင်း၊ တံပူဖြင့် ရိုက်ခြင်းလည်းကောင်း။

လည်ပင်း၌ ကပ်ငြိခြင်းလည်းကောင်း၊ တောမီးရှို့ခြင်းလည်းကောင်း၊ မီးကြိုလုပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တက်ခြင်း ဆင်လိုက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ယမေဋ္ဌကရွာသား ရဟန်းညီနောင်နှစ်ပါးလည်းကောင်း၊ လောကာယတကျမ်းကို သင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ပို့ချခြင်းလည်းကောင်း။

တိရ စ္ဆာနကထာကို သင်ခြင်းပို့ချခြင်းလည်းကောင်း၊ ချေဆတ်တော်မူခြင်းလည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာကို အလိုရှိခြင်းလည်းကောင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ခဲခြင်းလည်းကောင်း၊ လေနာလည်းကောင်း၊ အရံပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း၊ အနံ့မကောင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ၌ ဆင်းရဲခြင်း ခြေနင်းခုံလည်းကောင်း။

ရုက်၍ အကာအဆီးလုပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အပိတ်မရှိခြင်းလည်းကောင်း၊ အနှံ့မကောင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ထိုထိုနေရာ၌ ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အနှံ့မကောင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးတွင်းနှုတ်ခမ်းပြိုကျခြင်းလည်းကောင်း၊ မြင့်သောမြေလည်းကောင်း၊ အခင်းစီခြင်း သုံးမျိုးလည်းကောင်း။

လှေကားလည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်တန်းလည်းကောင်း၊ အစွန်အဖျားနေခြင်းလည်းကောင်း၊ (ကျင်ကြီးစွန့်ရာ၌) ဆင်းရဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ခြေနင်းခုံလည်းကောင်း၊ အပေါ်ကျင်ယဉ်စွန့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်တံလျှောက်လည်းကောင်း၊ ကနုတံလည်းကောင်း၊ ခြင်းတောင်းလည်းကောင်း၊ မပိတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

ကျင်ကြီးအိမ်လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက်လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်အထက်ကွင်းလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်လည်းကောင်း။

မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီး သံကောက်ပေါက်လည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက်လည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုးအတွင်းအပလိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖြူသောအဆင်းလည်းကောင်း၊ မည်းသောအဆင်းလည်းကောင်း။

ခြူးပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိုးကြိမ်လည်းကောင်း၊ အိုး၍ အားနည်းသောရဟန်း အကာအရံလည်းကောင်း။

တံခါးမုခ်လည်းကောင်း၊ နည်းတူ (ကဝါဋ္ဌာဒိပဉ္စပဋိကပရိယန္တဟူသော အနုညာတဒုက)လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ်လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပြားလည်းကောင်း၊ ရေဝပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်လည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေခွက်လည်းကောင်း။

သန့်သက်ရေသုံးရာ၌ ဆင်းရဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ရုက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အပိတ်အဖုံးလည်းကောင်း၊ မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လက်နက်ကို ချန်ထား၍ ကြေးသံဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း။

အခြေရှည်သော ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အခြေခိုင် သားရဲရုပ်တပ်သော ပလ္လင်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သားအပိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သားခြေနင်းကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာအလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ခြေပွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေကုဋီကိုလည်းကောင်း၊ ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာအလုံး စုံကို သနားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

အကြင်ဝတ္ထု၏ အကျယ်သည် ရှေးဝတ္ထုနှင့်တူမူ ထိုဝတ္ထုကို ဥဒါန်း၌ ချုံး၏၊ ထို ချုံးခြင်းကို ရှေးဝတ္ထုနည်းအတိုင်း သိရာ၏။

ဤသို့ ခုဒ္ဒကဝတ္ထုဝိနည်း၌ ဝတ္ထုတို့သည် တစ်ရာ့တစ်ဆယ်တို့တည်း၊ သူတော်ကောင်းတရားကို တည်မြဲစေတတ်သော သီလချစ်သူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော ဝိနည်းဓိုရ်ပညာရှိသည် ကောင်းစွာ သင်ယူတော်မူတတ်၏၊ အစီးအပွါးကို လိုလားသော စိတ်ရှိတော်မူ၏၊

သီလကို ချစ်တော်မူ၏၊ ပညာဆီမီးကို ပြုတော်မူတတ်၏၊ ပူဇော်ထိုက်၏၊ အကြားအမြင်များတော်မူ၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကွန္ဓက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကွန္ဓက ပြီးပြီ။

၁။ တသူ= လက်ခုပ်တစ်ဖေါင်။
၂။ နမတကန္တိ သတ္ထကဝေဠနကံ ပိလောတိကာခဏ္ဍံ (ဝိ-စူ-၌-၄၇)

♣

၆-သေနာသနက္ခန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ကျောင်းကို ပညတ်တော်မမူရသေး။

ရဟန်းတို့သည်လည်း တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်းချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံဟူသော ထိုထို အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နံနက် စောစောကပင်လျှင် ထိုထို နေထိုင်ရာ အရပ်တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ရှေးသို့တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ကျရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ထွက်လာကြကုန်၏။

ထိုအခါ နံနက်စောစောကပင် ဥယျာဉ်သို့ သွားသော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်းချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံဟူသော ထိုထို အရပ်တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ရှေးသို့တက်ခြင်း နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်း ကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ကျရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ နံနက်စောစောကပင် ထွက်လာသော ရဟန်းတို့ကိုမြင်၍ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ စိတ်သည် ကြည်လင်၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသည် ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား-

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတို့ကို အကယ်၍ ဆောက်လုပ်စေမူ အကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းတို့၌ နေကုန်အံ့လော"ဟု လျှောက်၏။

"ဒါယကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မမူရသေး"ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ အကျွန်ုပ်အား ပြောကြပါဟု (လျှောက်၏)။

"ဒါယကာ ကောင်းပြီ"ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်လျက် "အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေလိုပါ၏၊ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း အသျှင်ဘုရား"ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ကို–

"ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်မိုးကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်မိုးကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ် ရှည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂူကိုလည်းကောင်း (ဤ) ငါးပါးသော နေရာကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအား "ဒါယကာ့မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါပြီ၊ ယခု ကျောင်းဆောက်ရန် အခါကို သိလော့"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တစ်ရက်တည်း၌ပင် ခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို တည်စေ၏။ ထိုနောက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်ကို ပြီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်–

"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားလက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမှုကို လိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်ကို လိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဤခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေအပ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်၏။

“ဒါယကာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ် လေးမျက်နှာ၌ရှိသော သံဃာအား လှူလော့”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ”ဟု ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ထို ကျောင်းခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအားလှူ၏။

၂၉၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

“(ကျောင်းသည်) အအေးကိုလည်းကောင်း၊ အပူကိုလည်းကောင်း၊ ထိမှတစ်ပါး သားရဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြွေကင်းသန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေအေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိုးပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသောလေ ပြင်းသော အပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏၊ ကိန်း အောင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ စျာန်ဝင်စားခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာရှုခြင်းငှါလည်းကောင်း သံဃာအား ကျောင်းလှူရခြင်းကို မြတ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသူသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်စေရာ၏၊ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏၊ ထို ဖြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သောက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကိုလည်းကောင်း ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲအလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏၊ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရားကို သိ၍ အာသဝေါ တရားမရှိဘဲ ငြိမ်းအေးရလေ၏”ဟု (အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူပြီးနောက် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

၂၉၆။ “မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသတတ်”ဟု ကြားသဖြင့် လူတို့သည် ကျောင်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်စေကုန်၏။ ထိုကျောင်းတို့သည် တံခါးရွက်မရှိကြသဖြင့် မြွေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများတို့သည် ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နံရံ၌ အပေါက်ပြုလုပ်၍ နွယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက်ကို ချည်သဖြင့် ကြွက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြတို့သည်လည်းကောင်း ချည်ထားသော ကြိုးတို့ကို ကိုက်သောကြောင့် တံခါးရွက်တို့သည် ပြုတ်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့သည် မစေ့စပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ ဆွေငင်စရာ အပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေငင်စရာ ကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့ကို မပိတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း မင်းတုပ် ကြီးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တံခါးရွက်ကို မဖွင့်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြေးသံကောက်၊ သစ်သားသံကောက်၊ သားချိုသံကောက်ဟူသော သံကောက် သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ယင်းသံကောက်တို့ဖြင့် ထိုတံခါးရွက်တို့ကို ဖွင့်၍ ဝင်ရကုန်၏။

ကျောင်းတို့သည် မလုံခြုံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (ယန္တရားဖွင့်) ကျည်ရှင် ကျည်ငယ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့ကို မြက်ဖြင့် မိုးထားသောကြောင့် ချမ်းအေးသော ကာလ၌ ချမ်းအေးကုန်၏၊ ပူအိုက်သော ကာလ၌ ပူအိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် လေသာပြူတင်း မရှိသဖြင့် မျက်စိတို့ကို မကြည်လင်စေကုန်၊ အနံ့မ ကောင်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်တိုင်လေသာ ပြူတင်း၊ ကွန်ရက်လေသာပြူတင်း၊ ဝါးခြမ်းလေသာပြူတင်းဟူသော လေသာပြူတင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လေသာပြူတင်းကြားဖြင့် ရှုံ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ လင်းနို့တို့သည်လည်းကောင်း ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာပြူတင်းကို ခြေသုတ် ပုဆိုးဖြင့် ချည်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခြေသုတ်ပုဆိုးကြားဖြင့်လည်း ရှုံ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ လင်းနို့တို့သည်လည်းကောင်း ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာပြူတင်း တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ လေသာပြူတင်းနှင့်အမျှ ပြုထားသော ဘုံလျှိုကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြေ၌ အိပ်သဖြင့် ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းတို့သည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်အခင်းကို ကြွက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြတို့သည်လည်းကောင်း ကိုက်ခဲကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေသရွတ်လိမ်းကျံခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသရွတ်လိမ်းကျံခြင်းကြောင့် ကိုယ်တို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြိမ်ခက်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၇။ ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော အခြေခ္ခ အပေါင်တပ်သော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ် ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြေခ္ခ အပေါင်တပ်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အခြေခ္ခ အပေါင်တပ်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြေခ္ခ အပေါင်တပ်သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော အပေါင်နှင့် အခြေတစ်စပ်တည်းတည်သော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပေါင်နှင့် အခြေတစ်စပ်တည်းတည်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပေါင်နှင့် အခြေ တစ်စပ် တည်းတည်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပေါင်နှင့် အခြေတစ်စပ်တည်းတည်သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှ ရသော ပုဇွန်ခြေသဏ္ဌာန်ခြေရှိသော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဇွန်ခြေသဏ္ဌာန်ခြေရှိသော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဇွန်ခြေသဏ္ဌာန်ရှိသော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဇွန်ခြေသဏ္ဌာန်ခြေရှိသော အင်းပျဉ် ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သုသာန်မှရသော အပေါင်၌ အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပေါင်၌ အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပေါင်၌ အခြေတပ်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပေါင်၌ အခြေတပ်သော အင်းပျဉ် ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား လေးထောင့် အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေးထောင့် အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြင့်သော လေးထောင့် အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော လေးထောင့် အင်းပျဉ်ကိုလည်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အင်္ဂါခုနှစ်ပါးရှိသော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခုနှစ်ပါးရှိသော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အင်္ဂါခုနှစ်ပါးရှိသော မြင့်သော ညောင်စောင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါခုနှစ်ပါးရှိသော မြင့်သော ညောင်စောင်းကိုလည်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကြိမ်ခက်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြိမ်ခက်သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် ဖွဲ့အပ်သော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် ဖွဲ့အပ်သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆိတ်ခြေကဲ့သို့ ကောက်သော အခြေရှိသော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆိတ်ခြေကဲ့သို့ကောက်သော အခြေရှိသော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရှစ်သျှားသီးသဏ္ဌာန်အခြေများသော အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှစ်သျှားသီးသဏ္ဌာန်အခြေများသော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပျဉ်ချပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပျဉ်ချပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကပ်အခင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကပ်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကောက်ရိုး အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကောက်ရိုး အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်ကုန်၏၊ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင် စောင်း၌ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်လတ်သော် မြွေကိုက်ခံရ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်းခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်းခြေအခုတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ညောင်စောင်း ခြေအခုတို့နှင့်တကွ လှုပ်ကုန်၏၊ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင်စောင်းခြေအခုတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ လက်ရှစ်သစ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ညောင်စောင်း ခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ချည်မျှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချည်မျှင်ကို ညောင်စောင်း၌ ရစ်ပတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(ညောင်စောင်း၏) အစိတ်အပိုင်းတို့သည် ချည်များစွာကို ကုန်စေ၏။ ရဟန်းတို့ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ထွင်း၍ ရှုစ်ကွက်ရေး ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဆိုးကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေအခင်း ပုဆိုးကြမ်းကို ပြုလုပ် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လဲမွေ့ယာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖြေ၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သစ်ပင်လဲ၊ နွယ်လဲ၊ မြက်လဲဟူသော လဲသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ "ရဟန်းတို့ ဦးခေါင်းအတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပွဲသည် ဖြစ်၏၊ လူတို့သည် အမတ်ကြီးများအတွက် သားမွေး အဆာ သွတ်မွေ့ရာ၊ ပုဆိုးအဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ လျှော်အဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ မြက်အဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ သစ်ရွက် အဆာသွတ်မွေ့ရာ တို့ကို စီရင်ကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် ပွဲပြီးလတ်သော် မွေ့ရာခွံကို ခွါ၍ ဆောင်သွားကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပွဲနေရာ၌ စွန့်ပစ်ခဲ့သော များစွာသော သားမွေးအထည်ကြမ်း၊ အထည်ဟောင်း၊ လျှော်၊ မြက်၊ သစ်ရွက်တို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သားမွေးအဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ အထည်ကြမ်း အထည်ဟောင်း အဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ လျှော် အဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ မြက်အဆာသွတ်မွေ့ရာ၊ သစ်ရွက်အဆာသွတ်မွေ့ရာဟူသော မွေ့ရာငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအသုံးအဆောင် ပုဆိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းခင်း မွေ့ရာကို အင်းပျဉ်၌ ခင်းကုန်၏၊ အင်းပျဉ်ခင်း မွေ့ရာ ကို ညောင်စောင်း၌ ခင်းကုန်၏၊ မွေ့ရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရစ်ပတ်အပ်သော ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရစ်ပတ်အပ်သော အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အောက်ခံဖျင်မပါဘဲ ခင်းသဖြင့် အောက်ဘက်မှ ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အောက်ခံဖျင်ခင်း၍ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မွေ့ရာခွံကို ခွါ၍ ခိုးယူကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရွေဖြန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် အမှတ်အသား လုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည်သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်ငါးချောင်းဖြင့် ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း စသည်ကို ခွင့်ပြု ခြင်း

၂၉၈။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်းတို့သည် ဖြူသော အဆင်းရှိ၍ မြေကို မည်းသော အဆင်းဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် နံရံကိုကား ဂွေ့နီဖြင့် ခြယ်ထား၏၊ များစွာသော လူတို့သည် ကျောင်းကြည့်ရှုလိုကုန်၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတို့ကို ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း ဆေးမည်းသုတ်ခြင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော နံရံ၌ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြို။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲမြေ သရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြို။ပ။ မြေနုသရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက် ဖနောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြို။ပ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းရေဖြင့် မွေနှောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော နံရံ၌ ဂွေ့နီသည် မစွဲငြို၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲမြေသရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဂွေ့နီကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဂွေ့နီသည် မစွဲငြို။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆန်ကွဲမြေညက်ကို လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနောင့်ဖြင့်ပွတ်လျက် ဂွေ့နီကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဂွေ့နီသည် မစွဲငြို။ပ။ ရဟန်းတို့ မုန်ညင်းမှုန့် ကိုလည်းကောင်း၊ ဖယောင်းဆီကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကွက်အကွက်ပေါ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသောမြေ၌ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြို။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲသရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းနက်သော အဆင်း ကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြို။ပ။ ရဟန်းတို့ တီကျစ်မြေ သရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ မည်းသော အဆင်းသည်

မစွဲငြိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကိုလည်းကောင်း၊ ဖန်ရေကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပန်းချီဆေးရေးရုပ်ကို ပယ်ခြင်း

၂၉၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကျောင်း၌ မိန်းမရုပ် ယောကျ်ားရုပ်ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ "ကာမ ဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယောကျ်ားရုပ် မိန်းမရုပ်ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို မပြုလုပ်စေအပ်၊ ပြုလုပ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခြူးပန်းကိုလည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းကိုလည်းကောင်း၊ မကရ်းသွားကိုလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အုတ်စီမှု စသည်ကို ခွင့်ပြု ခြင်း

၃၀၀။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခံရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင်ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ် လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် တစ်ပြင်တည်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရန် ရုက်နိုးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကန့်လန့်ကာကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ကန့်လန့်ကာကို မချ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထက်ဝက်သော နံရံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ ထက်ဝက်သော နံရံပေါ်မှ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ခန်း၊ ခန်းမရှည်၊ အခန်းဦး ပြည်းဟူသော အခန်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ကျောင်းအလယ်၌ အခန်းပြုလုပ်ကုန်၏၊ ဥပစာမရှိဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငယ်သော ကျောင်းတွင် တစ်ခုသော နေရာ၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ကြီးသော ကျောင်းတွင် အလယ်၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်း၏ နံရံအခြေသည် ဆွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံခြေ အစားထိုးခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းနံရံသည် မိုးစို၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မိုးကာကွယ်လားကိုလည်းကောင်း၊ သုံးမျိုးစပ် မြေသရွတ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ပခုံးပေါ်၌ မြက်အမိုးမှ မြွေကျလာသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ အော်ဟစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာကုန်၍ ထိုရဟန်းကို "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အော်ဟစ် သနည်း"ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်နှာကြက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းခြေ၌လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ခြေ၌လည်းကောင်း အိတ်တို့ကို ဆွဲချိတ်ကုန်၏၊ ကြွက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြတို့သည်လည်းကောင်း ကိုက်ခဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံငုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်ကောက်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ပေါ်၌လည်းကောင်း သင်္ကန်း ထားသဖြင့် သင်္ကန်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် ကျောင်းဦးဆင်ဝင်မရှိသဖြင့် မှိုခိုရာ ကျဉ်းမြောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်ကိုလည်းကောင်း၊ ခွေးကတက် ကိုလည်းကောင်း၊ ကြောင်လည်ခန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြေ့ဆောင် 'အဖီ'ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းဦးဆင်ဝင်တို့သည် အကာမရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရန် ရုက်နိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဘီးတပ်ကဲလားကိုလည်းကောင်း၊ ထောက်ကဲလားကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ခွင့်ပြု ခြင်း

၃၀၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ဆွမ်းစားသဖြင့် အအေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပူဖြင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားဇရပ်ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆွမ်းစားဇရပ်ကျောင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်း မိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်းဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော

ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားကျောင်း၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပလိမ်းကျံခြင်းငှါလည်းကောင်း ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရံး သွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိမ် သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို တပ်ရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်မြေ၌ သင်္ကန်းကို ဖြန့်ခင်းကုန်၏၊ သင်္ကန်းသည် မြေအလိမ်း လိမ်း ဖြစ်၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လွင်တီးခေါင်၌သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သောက်ရေသည် ပူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့သောက်ရေအိုးစင်ကိုလည်းကောင်း၊ သောက်ရေအိုး မဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခဲင်း၊ ကျောက်အခဲင်း၊ သစ်သားအခဲင်းဟူသော အခဲင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေ ကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံး မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရံးသွားဖော် ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိမ် သင်္ကန်းတန်းကြိုးကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သောက်ရေခွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ ခရုသင်းသောက်ရေခွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ငယ်သောသောက်ရေခွက်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံတိုင်း စသည်ကို ခွင့်ပြု ခြင်း

၃၀၂။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် အရံမရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သားတံတိုင်းဟူသော တံတိုင်းသုံးမျိုးတို့ကို ကာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါး မုခ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ် ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊

မင်းတုပ်လျှို့တိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာအပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရုံးသွားဖော် ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ပရိဝုဏ်သည် ဗွက်ပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြဲဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံ လောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝုဏ်အတွင်း ထိုထိုနေရာ၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်သဖြင့် ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှုပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မီးဖိုဆောင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုးခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်းဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည့်ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာလက်တန်း ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မီးဖိုဆောင်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှို့ တိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာအပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မီးဖိုဆောင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်း အပ လိမ်းကျံခြင်းငှာ ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်း ခြယ်ခြင်း မကရုံးသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်းဝါးကြိမ် သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို ပြုလုပ်ရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံကို ကာရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၃။ အရံသည် အကာအရံမရှိသဖြင့် ဆိတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့သည်လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါးအရံ၊ ဆူးအရံ၊ ကျုံးဟူသော အကာအရံသုံးမျိုးတို့ကို ကာရန်ခြင်းငှာ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်သည် မရှိသဖြင့် ထို့အတူပင် ဆိတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့သည်လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆူးတံခါးကိုလည်းကောင်း၊ ရင်စေ့တံခါးကိုလည်းကောင်း၊ တုရိဏ်တိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ငွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရဲးသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြဲဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သောဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှာ အင်္ဂတေမြေညက် လိမ်းကျံသော ပြာသာဒ်ကို ဆောက်စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အမိုး ကို ခွင့်ပြုအပ်သနည်း၊ အဘယ်အမိုးကို ခွင့်မပြုအပ်သနည်း"ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ အုတ်အမိုး၊ ကျောက်အမိုး၊ အင်္ဂတေအမိုး၊ မြက်အမိုး၊ သစ်ရွက်အမိုးဟူသော အမိုးငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်းပြီး၏။

၂-ဒုတိယအအခန်း

အနာထပိဏ်ဝတ္ထု

၃၀၄။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးနှမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ သွားသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးက နက်ဖြန်အတွက် ဘုရာအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်ထား သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ကျွန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့ကိုလည်းကောင်း "အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက်ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေ့ကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့"ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား–

"ဤသူဌေးသည် ရှေးက ငါလာသော် ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ဖယ်ထား၍ ငါနှင့် အတူပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ယခုမူ ထိုသူဌေးသည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမှု လုပ်သမားတို့ကိုလည်းကောင်း "အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြကုန်လော့၊

စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက်ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့”ဟု စေခိုင်း ဘိ၏။

အသို့နည်း သူဌေးအား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့် မည်လော၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည်သလော၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုပင် စစ်သည်အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထားလေသလော”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့ကိုလည်းကောင်း စေခိုင်းပြီးမှ အနာထပိဏ် သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို အနာထပိဏ်သူဌေးက–

“သူဌေး သင်သည် ရှေးက အကျွန်ုပ်လာသော် ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ပစ်ထား၍ အကျွန်ုပ်နှင့်အတူပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏၊ ယခုမူ သင်သည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့ကိုလည်းကောင်း “အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက်ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်လော့”ဟု စေခိုင်း၏။ သူဌေး သင့်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့် မည်လော၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည်သလော၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုပင် စစ်သည် အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထားသလော”ဟု ပြောဆို၏။

သူဌေး အကျွန်ုပ်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း စစ်သည်အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်မထားပါ၊ စင်စစ်မူကား အကျွန်ုပ်သည် ယဇ်ကြီးကို ဆောက်တည်ပါ၏၊ ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာကို နက်ဖြန်အတွက် ပင့်ဖိတ်ထားပါ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား”ဟု ပြောသလောဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား”ဟု ပြော၏ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား”ဟု ပြောသလောဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား”ဟု ပြော၏ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား”ဟု ပြောသလောဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား”ဟု ပြောဟု (ဆို၏)။

သူဌေး လောကဋ္ဌ “ဘုရား ဘုရား”ဟူသော အသံပင် ကြားရခဲ့၏။ သူဌေး ဤအချိန်၌ ဘုန်းတော် ကြီးသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ တတ် ကောင်း၏လောဟု (မေး၏)။

သူဌေး ဤအချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ အခါမဟုတ်သေး၊ နက်ဖြန် လျောက်ပတ်သောအချိန်၌ သင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို

ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ် ရအံ့ဟုဆို၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါသည် လျောက်ပတ်သော အချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီး တော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရအံ့ဟု ဘုရား သို့ရောက်သော အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် အိပ်လေရာ လင်းပြီဟု ထင်မှတ်လျက် ညဉ့်၌ သုံးကြိမ်ထ၏။

၃၀၅။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သိဝကတံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လေသော် နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ ထို့အခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြို့မှထွက်စဉ် အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မှောင် ထင်ရှား ဖြစ်လာ၏၊ ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း ဖြစ် သဖြင့် ထိုနေရာမှပင်လျှင် နောက်သို့ ပြန်လို၏၊ ထိုအခါ သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်–

“ဆင်အသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ မြင်းအသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အဿတိရ်မြင်း ကသော ရထားအသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားနားတောင်းပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီးအသိန်းသည်လည်းကောင်း (ဘုရားဖူးရန်သွားသော) ခြေတစ်လှမ်း၏ (အကျိုးကို) တစ်ဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံ၍ တစ်ပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရှေးသို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏၊ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ”ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမှောင်ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင်ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းသည်လည်း ငြိမ်း၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေးအား အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မှောင်သည် ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ထိုနေရာမှပင် နောက်သို့ ပြန်လို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်–

“ဆင်အသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ မြင်းအသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အဿတိရ် မြင်းကသော ရထားအသိန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားနားတောင်းပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီးအသိန်းသည်လည်းကောင်း (ဘုရားဖူးရန်သွားသော) ခြေတစ်လှမ်း၏ (အကျိုးကို) တစ်ဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံ၍ တစ်ပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရှေးသို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏၊ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ”ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမိုက်မှောင်ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင်ထင်ရှား ပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက်တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းသည် ငြိမ်း၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်းတိုက်တော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထ၍ လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံ် ကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို အဝေးမှပင် လာနေသည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် စင်္ကြံ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ လျက် “သုဒတ္တလာလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “နာမည်ဖြင့် ငါကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏”ဟု ရွှင်လန်းအားတက်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်၍ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာစွာ အိပ်တော်မူရ ပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

ကာမတို့၌ မလိမ်းကျံ၍ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်သော၊ ဥပမိ (ကိလေသာ) မရှိသော ရဟန္တာသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ငြိမ်းပြီးသည် ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။

တောင့်တမှုအားလုံးတို့ကို ဖြတ်၍ စိတ်၌ ပူပန်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှုသို့ ရောက်၍ အေးငြိမ်းနေသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟော တော်မူ၏၊ ဤအစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ သီလနှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ညစ်ညူးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေး၌ သင့်လျော်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဖော်သိမြင်ပြီးသော ‘သာမုက္ကံသိက’ တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ ‘ဒုက္ခ သစ္စာ’ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယသစ္စာ’ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ ‘နိရောဓသစ္စာ’ ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂသစ္စာ’ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်းကင်းသော ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထို့အတူ အနာထပိဏ်သူဌေးအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏”ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို အားထားယုံကြည်သည် မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ‘မျက်စိအမြင်ရှိသောသူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင်ဘုရား

ဤအတူသာ လျှင် အသျှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံးကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိသဖြင့် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုကာ ဖဲခွာသွားလေ၏။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် "အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။

၃၀၆။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား–

"သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သောဟူ၏၊ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည် ဖြစ်၏၊ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရာ၏"ဟု (ပြော၏)။

"သူဌေး အလိုမရှိပါ၊ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရှိ၏၊ ယင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့"ဟု (ဆို၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် "အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေး အား–

"သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သောဟူ၏၊ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည် ဖြစ်၏၊ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရာ၏"ဟု ပြော၏။

"သူဌေး အလိုမရှိပါ၊ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရှိပါ၏၊ ယင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့"ဟု (ဆို၏)။

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် "အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်"ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား–

"သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သောဟူ၏၊ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည်ဖြစ်၏၊ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုနိုင်ရာ၏"ဟု ပြော၏။

မင်းကြီး အလိုမရှိပါ၊ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရှိပါ၏၊ ယင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့ဟု (ဆို၏)။

ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၍ "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရား အား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှလက်ကို ဖယ်ပြီးလတ်သော် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရား အား–

"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

"သူဌေး မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ကုန်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ"ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူ၏။

၃၀၇။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မိတ်ဆွေများသူ၊ အပေါင်းအသင်းများသူ၊ သြဇာညောင်းသူ ဖြစ်၏၊ သူ၏စကားကို နာယူသူ ပေါများ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထိုပြဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွား၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လူတို့ကို "အမောင်တို့ အသင်တို့သည် အရံတို့ကို ပြုလုပ်ကုန်လော့၊ ကျောင်းတို့ကို တည်စေကုန်လော့၊ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေကုန်လော့၊ လောကဋ္ဌ ဘုရားပွင့်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့၏၊ ဤလမ်းဖြင့် လာတော်မူလိမ့်မည်"ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုအခါလူတို့သည် အနာထပိဏ်သူဌေး တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ အရံတို့ကို ပြုလုပ်စေကုန်၏၊ ကျောင်းတို့ကို တည်စေကုန်၏၊ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ သွား၍ သာဝတ္ထိပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏။

"အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူသင့်သနည်း၊ ထိုအရပ်သည် ရွာမမဝေးလွန်း၊ မနီးလွန်း၊ အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံရမည်၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူတို့အား သွားရောက်ရန် လွယ်ကူရမည်၊ နေ့အခါ လူမပြွမ်း၊ ညချမ်းအခါလည်း အသံနည်းရမည်၊ ပြည်ရွာ

တွန်သံ 'အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံ' မရှိရ၊ လူစော်မနံရ၊ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းရမည်၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှာထိုက်သော ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှာ လျောက်ပတ်သော အရပ်မျိုး ဖြစ်ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ရွှာနှင့် မဝေးလွန်း မနီးလွန်းသော အသွားအလာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရားနာလိုသူတို့အား ရောက်ရန်လွယ်ကူသော၊ နေ့အခါလူမပြွမ်း ညချမ်းအခါလည်း အသံနည်းသော၊ ပြည်ရွာတွန်သံမရှိသော၊ လူစော်မနံ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှကင်းသော၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှာ ထိုက်သော၊ ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှာ လျောက်ပတ်သော ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို မြင်ပြီးနောက် ဇေတမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အရှင့်သား သင်၏ ဥယျာဉ်ကို အရံပြုလုပ်ရန် အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့"ဟု ဇေတမင်းသားကို ပြော၏။ ။

"သူဌေး အသပြာစွန်းချင်းထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့်သာလျှင် အရံကို ပေးထိုက်၏"ဟု (ပြော၏)။

"အရှင့်သား အရံကို ယူပြီးပြီ"ဟု (ပြော၏)။

"သူဌေး အရံကို မယူရသေး"ဟု (ပြော၏)။

"ယူအပ်သလော၊ မယူအပ်သလော"ဟု တရားဆုံးဖြတ်သူ အမတ်ကြီးတို့ကို မေးကုန်၏။

အမတ်ကြီးတို့သည် "အသျှင့်သား သင်သည် အဖိုးဖြတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အရံကို ယူအပ်၏"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လှည်းတို့ဖြင့် ငွေကို ထုတ်စေ၍ ဇေတမင်းသား၏ ခြံမြေကို အသပြာအစွန်းချင်းထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့် ခင်းစေ၏၊ တစ်ကြိမ်ထုတ်ငွေသည် တံခါးမုခ်ဝန်းကျင်နေရာ အနည်းငယ်အား မလောက်။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် "အချင်းတို့ သွားကုန်လော့၊ ငွေကို ဆောင်ကုန်လော့၊ ဤနေရာကို ခင်းအံ့"ဟု ပြောလျက် လူတို့ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းသားအား "ဤသူဌေးသည် ထိုမျှ များပြားသော ငွေကို စွန့်လွှတ်၏၊ ဤကိစ္စသည် ယုတ်ညံ့လိမ့်မည် မဟုတ်"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ်သူဌေးကို "သူဌေး မလိုတော့ပါ၊ ထိုနေရာ (တစ်ကွက်) ကို မခင်းပါစေလင့်၊ ဤနေရာ (တစ်ကွက်) ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့၊ ဤအလှူသည် အကျွန်ုပ်၏ အလှူဖြစ် လတ္တံ့"ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် "ဤဇေတမင်းသားသည် ထင်ရှား၏၊ ထင်ရှားသော လူပေတည်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ဤကဲ့သို့ ထင်ရှားသော လူတို့၏ ကြည်ညိုမှုသည် များစွာ ကျေးဇူးရှိ၏"ဟု နှလုံး ပိုက်လျက် ထိုနေရာ (တစ်ကွက်) ကို ဇေတမင်းသားအား ပေး၏။ ထိုအခါ ဇေတမင်းသားသည် ထိုနေရာ၌ တံခါးမုခ်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတမင်းသားဥယျာဉ်၌ ကျောင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ပရိဝုဏ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စည်းဝေးရာ ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုတ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋိတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကျင်ကြီးအိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စင်္ကြံတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စင်္ကြံဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်းဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံးအိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံးအိမ်ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေကန်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မဏ္ဍပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

အမှုသစ်ကိုပေးခြင်း

၃၀၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏၊ အမှုသစ်ကို ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်ဦးသော အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲအား "ဤလူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ဤကိစ္စသည် ယုတ်ညံ့လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ငါသည်လည်း အမှုသစ်ကို လုပ်ကိုင်ရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ်တိုင် ရွှံ့ကို နယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏၊ မကျွမ်းကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စီထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ် တိုင် ရွှံ့ကိုနယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏၊ မကျွမ်းကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စီထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ ထိုအခါ ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် "သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့ အား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို လှူသောသူတို့ကို ဤရဟန်းတို့သည် သွန်သင်ကုန်၏၊ ဆုံးမကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ အမှုသစ်ကိုသာလျှင် စီရင်ကုန်၏၊ ကျွန်ုပ်ကား သူဆင်းရဲဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသွန်သင် မဆုံးမ၊ အမှုသစ်ကိုလည်း မစီရင်"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထို အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ရွက်ဆောင်သော ရဟန်းသည် ကျောင်းသည် အဘယ်သို့ လျင်စွာပြီးခြင်းသို့ ရောက်ရာသနည်း"ဟုကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ကျိုးရာ ပျက်ရာ နေရာကို ပြုပြင်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

၃၀၉။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သောရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေး၏၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း

ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏၊

သံဃာသည် ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သီမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာဦး စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၁၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အနီးနေတပည့် ရဟန်းတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ သွား၍ "ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်းထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မရရကား တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ည၌၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထတော်မူ၍ ချောင်းဟန့် တော်မူ၏။ အသျှင်သာရိ ပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန့်၏။ "ဤနေရာ၌ မည်သူနည်း"ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်း သံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အနီးနေတပည့်တို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ သွား၍ "ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကျောင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော် မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ သွားကုန်၍ "ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကျောင်းနေရာတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သိမ်းဆည်းကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို –

“ရဟန်းတို့ နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြုသူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သုတ္တန်ဆောင်ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိနည်းဆောင်ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပဌမဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဒုတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား တတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား စတုတ္ထဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရားသောတာပန် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သကဒါဂါမ်ရဟန်းသည်။ပ။ အနာဂါမ်ရဟန်းသည်။ပ။ မြတ်စွာဘုရား ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟုလျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရသော ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးရ ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

၃၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ရှေးဦး ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်ကြီးကို မှီခိုပြီး ခါ, မျောက်, ဆင်ဟူသော အဆွေ ခင်ပွန်းသုံးဦးတို့သည် နေကြကုန်၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် အချင်းချင်း မရိုသေကုန်ဘဲ မကိုင်းညွတ်ကုန်ဘဲ အသက်မွေးခြင်းသဘော မတူကုန်ဘဲ နေကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့အား –

"ငါတို့တွင် အသက်အကြီးဆုံးသူကို သိရမူ ကောင်းပေရာ၏၊ ထိုသူကို ငါတို့သည် ရိုသေကုန်ရာ၏၊ လေးစားကုန်ရာ၏၊ မြတ်နိုးကုန်ရာ၏၊ ပူဇော်ကုန်ရာ၏၊ ထိုသူ၏ အဆုံးအမ၌လည်း တည်ကုန်ရာ၏"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့်မျောက်တို့က ဆင်ကို "အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရွေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

"အဆွေတို့ အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်အခါ၌ ဤပညောင်ပင်ကို ပေါင်တို့၏ အကြားခံ ထား၍ ကျော်သွား၏၊ အညွှန့်ဖျားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းပိုက်ကို ထိ၏၊ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်"ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့်ဆင်တို့က မျောက်ကို "အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရွေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

"အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်အခါ မြေ၌ ထိုင်၍ ပညောင်ပင်၏ အညွှန့်ဖျားကို စား၏၊ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်"ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့်ဆင်တို့က ခါကို "အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရွေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိသနည်း"ဟု မေးကုန်၏။

"အဆွေတို့ ဤမည်သော အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်မှ အသီးကို စား၍ ဤအရပ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်၏၊ ထိုအသီး၏ မျိုးစေ့ကြောင့် ဤပညောင်ပင်သည် ဖြစ်၏၊ အဆွေတို့ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အသက်အကြီးဆုံးတည်း"ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့်ဆင်တို့က ခါကို "အဆွေ သင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက်ကြီးသူ ဖြစ်၏၊ သင့်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုသေပါကုန်အံ့၊ လေးစားပါကုန်အံ့၊ မြတ်နိုးပါကုန်အံ့၊ ပူဇော်ပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ အဆုံးအမ၌ တည်ပါကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါသည် မျောက်နှင့်ဆင်တို့ကို ငါးပါးသီလတို့၌ တည်စေ၏၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ငါးပါးသီလတို့၌ တည်၍ ကျင့်၏၊ ထိုသူတို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း၊ ကိုင်းညွတ်ခြင်း၊ သဘောတူ အသက် မွေးခြင်းရှိကာ နေထိုင်ကြလျက်ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေဆုံးပြီးနောက် ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ တရား၌ လိမ္မာ၍ ကြီးသူကို ရိုသေသော လူတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း ချီးမွမ်းခံရကုန်၏၊ နောင်တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်းသော လားရာဂတိ ရှိကုန်၏"ဟူသော ဤခါတို့ အကျင့်မည်သော အကျင့်မြတ်သည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်ပင်လျှင် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း ကိုင်းညွှတ်ခြင်း သဘောတူ အသက်မွေးခြင်းရှိလျက် နေကုန်သေး၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဓမ္မဝိနယ၌ ရဟန်းပြုကုန်လျက် အချင်းချင်း မရိုသေ မကိုင်းညွှတ် သဘောတူအသက်မမွေးဘဲ နေကြခြင်းသည် တင့်တယ်ပါမည်လော။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို –

“ရဟန်းတို့ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ သံဃာ့ပစ္စည်းကို သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း မတား မြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် စသည်

၃၁၂။ ရဟန်းတို့ ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဆယ်ယောက်တို့တည်း။ ရှေးဦးပဉ္စင်း ဖြစ်သူသည် နောက်မှ ပဉ္စင်းဖြစ်သူကို ရှိမခိုးအပ်၊ လူ သာမဏေကို ရှိမခိုးအပ်၊ နာနာသံဝါသက အဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာတုဂါမကို ရှိမခိုးအပ်၊ ပဏ္ဍာက်ကို ရှိမခိုးအပ်၊ ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာနတ်ပေးခြင်းငှာထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ အဇ္ဈာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို ရှိမခိုးအပ်၊ ရဟန်းတို့ ရှိမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤဆယ်ဦးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှိခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသုံးဦးတို့တည်း။ နောက်မှ ပဉ္စင်းဖြစ်သော သူသည် ရှေးဦးပဉ္စင်းဖြစ်သောသူကို ရှိခိုးထိုက်၏၊ နာနာသံဝါသက ဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရှိခိုးထိုက်၏၊ ရဟန်းတို့ နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤလူ့လောက၌ ရှေးဘုရားတို့အတူ လာတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးထိုက်၏၊ ရဟန်းတို့ ရှိခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤသုံးဦးတို့တည်းဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

နေရာတားမြစ်မှုကို ပယ်တော်မူခြင်း

၃၁၃။ ထိုအခါ လူတို့သည် သံဃာကို ရည်မှတ်၍ မဏ္ဍပ်တို့ကို စီရင်ကုန်၏၊ အခင်းတို့ကို စီရင်ကုန်၏၊ နေရာတို့ကို စီရင်ကုန်၏၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုတော် မမူ”ဟု မြတ်စွာဘုရား အမျူးရှိသော်သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ “ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏

ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မဏ္ဍပ်အခင်းနေရာတို့ကိုလည်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွားသော် မဏ္ဍပ်အခင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် နေရာမရရကား တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထ၍ ချောင်းဟန့်တော်မူ၏၊ အသျှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန့်၏။ ဤနေရာ၌ အဘယ်သူနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်ရဟန်းတို့သည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ခွဲပြုတော်မူ၏၊ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွဲပြုတော်မမူ’ဟု ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဆရာတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မဏ္ဍပ် အခင်း နေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ “ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကိုလည်း သီတင်းကြီးအစဉ် အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လူတို့၏ ဥစ္စာကို ခွဲပြုတော်မူခြင်း

၃၁၄။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်းဆွမ်းစားကျောင်း၌ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့ကို ခင်းကုန်၏၊ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း။ မြင့်လွန်းသောနေရာ၊ ပလ္လင်၊ မွေးရှည်ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်း ကြယ်သော သားမွေးအခင်း၊ ဖြူသောသားမွေးအခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ်သားမွေးအခင်း၊ လဲသွတ်အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ်သားမွေးအခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိသောအခင်း၊ တစ်ဖက်မွေးရှိသောအခင်း၊ ရွှေချည်ထိုးအခင်း၊ ပိုးချည် အခင်း၊ သားမွေးခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနီး၊ မြင်းကုန်းနီး၊ ရထားခင်းနီး၊ သစ်နက်ရေအခင်း၊ ဝံပိုင့်ရေအခင်း မြတ်၊ ‘နီသော’ မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီနှစ်ဖက်ရှိနေရာတို့တည်း။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အခြေရှည်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပလ္လင်ကိုလည်းကောင်း၊ လဲသွတ် အခင်းကိုလည်းကောင်း (ဤ) သုံးမျိုးတို့ကို ချန်ထား၍ လူတို့ ဥစ္စာဖြစ်သော အခင်းကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏၊ အိပ်ရန်သော်ကား ခွင့်မပြုဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်းဆွမ်းစားကျောင်း၌ လဲဖြင့် မြွေးယှက်သော ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ခင်းကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏၊ အိပ်ရန်သော်ကား ခွင့်မပြုဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇေတဝန်ကျောင်းလွှတ် အနုမောဒနာ

၃၁၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောကတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွား၏။

ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံ၍ "မြတ်စွာဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို

"မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း"ဟု လျှောက်၏။

"သူကြွယ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

“(ကျောင်းသည်) အအေးကိုလည်ကောင်း၊ အပူကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး သားရဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြွေကင်းသန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လေအေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိုးပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသောလေ ပြင်းသောအပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏၊ ကိန်းအောင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ စျာန်ဝင်စားခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာရှု ခြင်းငှါလည်းကောင်း သံဃာအား ကျောင်းလှူခြင်းကို မြတ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသော သူသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်စေရာ၏၊ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏၊ ထိုဖြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သောက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်းကောင်း ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲအလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏၊ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရား ကို သိ၍ အာသဝေါတရားမရှိဘဲ ငြိမ်းအေးရလေ၏”ဟု (အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူပြီးနောက် နေရာ မှထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

နေရာကို တားမြစ်ခြင်း စသည်

၃၁ဖ။ ထိုအခါ တစ်ဦးသော အာဇီဝက၏ တပည့်ဖြစ်သော အမတ်ကြီးသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏။ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် နောက်မှလာ၍ ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို ထစေ၏။ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နောက်မှလာကြပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေကုန် ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၏၊ အခြားနေရာ၌ ထိုင်သဖြင့်လည်း အလိုရှိတိုင်း စားခွင့်ရသည်ပင် မဟုတ်လော”ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုအမတ်ကြီး၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် နောက်မှလာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် နောက်မှလာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌နေသော ရဟန်းကို ထစေဘိ၏၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် နောက်မှလာပြီးလျှင် ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ဘိ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုဩသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားမပြီးသေးသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ထစေသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကယ် ၍ ထစေမူ ပဝါရိတ်လည်း သင့်၏၊ 'သွားလော့ ရေကို ဆောင်ယူချေလော့'ဟု ပြောရမည်။ ဤသို့ ဆောင် ယူခြင်းကိုရသော် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မရသော် ဆွမ်းလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ မျိုချပြီး၍ သီတင်းကြီးအား နေရာပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ငါသည် 'အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် သီတင်းကြီးရဟန်း၏ နေရာကို တားမြစ်အပ်၏'ဟု မဟော၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်၏။ "ငါ့ရှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် မထနိုင်ကုန်၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏"ဟု နာဖျားသော ရဟန်းတို့က ပြောကုန်၏။ "အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်တို့ကို ထစေကုန်အံ့"ဟု ချီမလျက် ထစေ၍ ရပ်မိသည်ရှိသော် လွတ် လိုက်ကုန်၏။ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် မိန်းမောကုန်လျက် လဲကျကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအ ကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ထစေသော ရဟန်းအားဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "အကျွန်ုပ်တို့သည် နာဖျားသော မထစေအပ်သော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏"ဟု မြတ်သော အိပ်ရာတို့ကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏၊ "ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား လျောက်ပတ်သော အိပ်ရာကို ပေးစေရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမြွက်ထောင်သဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ "ရဟန်းတို့ အမြွက်ထောင်သဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် "ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ ဝါဆိုနေကုန်အံ့"ဟု အစွန်ကျသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျောင်းပြုပြင်ကုန်သော သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ "ငါ့ရှင်တို့ ဤသတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည် တစ်ခုသော ကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်၏၊ ယခု ထိုရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ရဟန်းတို့သည် "ငါ့ရှင်တို့ ပြုပြင်မပြီးမီ ဆိုင်းငံ့ ကုန်ဦးလော့၊ ပြုပြင်ပြီးသော် ထစေကုန်အံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို–

"ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏"ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ စောစောပင်လျှင် ပြောထိုက်သည်မဟုတ်လော၊ ငါတို့သည်လည်း အခြားကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် သံဃာ့ပစ္စည်း မဟုတ်လော”ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ကျောင်းသည် သံဃာ့ပစ္စည်းတည်း”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏”ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် ကြီး၏၊ သင်တို့သည်လည်း နေကုန်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း နေကုန်အံ့”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏”ဟု အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာ ကုန်၍ လည်၌ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်ခံရသောကြောင့် ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကုန်သနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ “ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာကုန်၍ ငါတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏ဟု (ပြောကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံး မသာကုန်၍ ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာကုန်၍ သံဃိကကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အမျက်ထွက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှလုံးမသာသဖြင့်လည်းကောင်း ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ မနှင်ထုတ်အပ်၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းကို အာပတ်အားလျော်စွာ ပြုစေရမည်။

“ရဟန်းတို့ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ခံယူစေရန် ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းယူစေသူဟု သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၁၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်သူသည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခံယူစေထိုက်သနည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ မောဟာ ဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ယူပြီး မယူသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါ ရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံ ယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သောရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်း ခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထို အသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၁၈။ ထိုအခါ ကျောင်းခံယူစေကုန်သော ရဟန်းတို့အား “ကျောင်းကို အဘယ်သို့ ခံယူစေသင့် သနည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှေးဦး စွာ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ၊ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ၊ အိပ်ရာတို့ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာအပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အိပ်ရာ အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေအပ်ကုန်သော် အိပ်ရာတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းအပိုင်း အခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းအပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေကုန်သော် ကျောင်းတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေကုန်သော် ပရိဝုဏ်တို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နောက် ထပ်ဝေစုကိုလည်း ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

နောက်ထပ်ဝေစု ယူပြီးသော် အခြားရဟန်း ရောက်လာအံ့၊ မပေးလိုမူ မပေးရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပစာသိမ်ပဋ္ဌေ တည်သော ရဟန်းကို ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပစာသိမ်ပဋ္ဌေ တည်နေသော ရဟန်းကို ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မယူစေအပ်၊ ယူစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလပတ်လုံး တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ဆောင်းဥတု နွေဥတုခွင်ကား မတားမြစ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှတို့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် ပုရိမဝါခွင် ကျောင်းခံယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမဝါခွင် ကျောင်းခံယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဝါပခွင် ကျောင်းခံယူခြင်းလည်းကောင်း ဤသုံးမျိုးတို့တည်း။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ခွင် ပုရိမဝါ ကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ခွင် ပစ္ဆိမဝါ ကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ကျော် တစ်ရက်နေ့ခွင် နောက်မိုးလပတ်လုံးနေရန် ဝါပ ကျောင်းခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏၊ ရဟန်းတို့ ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်း"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၃–တတိယအခန်း

၃၁၉။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြီးလျှင် တစ်ခုသော ရွာငယ်ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ထိုရွာငယ်ကျောင်း၌လည်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက်ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံဃာ၌လည်း အဓိကရဏ်းကို ပြုတတ်၏၊ ဤဥပနန္ဒသည် ဤကျောင်း၌ ဝါဆိုငြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည် မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ယခု ထိုဥပနန္ဒကို မေးကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား

အသျှင်ဥပနန္ဒကို–

"ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြီး မဟုတ်လော"ဟု မေးကြကုန်၏။

"မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့"ဟု (ဆို၏)။

"ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် တစ်ပါးတည်းဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်သလော"ဟု (မေးကြကုန်၏)။

"ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ ဤရွာက (ကျောင်းကို) လွှတ်၍၊ ထိုသာဝတ္ထိပြည် ကျောင်းကို ခံယူ၏"ဟု (ဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် တစ်ပါးတည်းဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် တားမြစ်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် ထိုရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ဤရွာ၌ (ကျောင်းကို) လွှတ်၏၊

သင်သည် ဤရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ထိုရွာ၌ (ကျောင်းကို) လွှတ်၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောကျ်ား သင်သည် ဤနည်းဖြင့် နှစ်နေရာလုံးမှ အပဖြစ်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောကျ်ား ဤ(သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ တစ်ဦးတည်းသော ရဟန်းသည် နှစ်ကျောင်းတို့ကို မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၂၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်းစကားကို

ဟောတော်မူ၏၊ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ ရည်စူး၍ ရည်စူး၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်းစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ ရည်စူး၍ ရည်စူး၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ များစွာကုန်သော သီတင်းကြီး သီတင်းငယ် သီတင်းလတ် ဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ယူကုန်၏၊

အသျှင်ဥပါလိသည် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့အား ရိုသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ပေး၏။

သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့သည်လည်း တရားကို ရိုသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ယူကုန်၏။ ထိုသို့ သင်ရာ၌ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်၏၊ အသျှင်ဥပါလိသည်လည်း ပင်ပန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်ပြပေးသော သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် တရားကို ရိုသေသဖြင့် တူသော နေရာ၌လည်းကောင်း၊ မြင့်သော နေရာ၌လည်းကောင်း ထိုင်နိုင်၏၊ ထိုင်နိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ သင်ယူသော သီတင်းကြီးရဟန်းသည် တရားကို ရိုသေသဖြင့် တူသောနေရာ၌လည်းကောင်း၊ နိမ့်သောနေရာ၌လည်းကောင်း ထိုင်နိုင်၏၊ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ရပ်ကုန်လျက် သင်ပြပေးခြင်းကို စောင့်မျှော်ကြရသောကြောင့် ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နေရာတူ ရဟန်းတို့အတွက် အတူထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်မျှဖြင့် နေရာတူသော ရဟန်းဖြစ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မိမိမှအထက်အောက်) သုံးဝါအတွင်းရှိ (နှစ်ဝါကြီး နှစ်ဝါငယ်) ရဟန်းနှင့် အတူထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အင်းပျဉ်၌ ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သုံးပါးစု ရဟန်းအား ညောင်းစောင်းကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးပါးစု ရဟန်းသည်လည်း ညောင်စောင်း၌ ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီး၏၊ အင်းပျဉ်၌ ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးစု ရဟန်းအား ညောင်းစောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေရာမတူ (အတူထိုင်ခွင့်မရှိ) သော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူထိုင်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍုက်ကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ ဥဘတောဗျည်းကိုလည်းကောင်း ချန်ထား၍ နေရာတူ ထိုင်ခွင့်မရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "အဘယ်မျှလောက်သည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်လေသနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သုံးယောက် ထိုင်လောက်သော နေရာသည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်၏ဟု ခွင့်ပြု၏"ဟူ၍ (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓရာဇ္ဇဝေး၏ အမိသဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်နှင့်တကွ အုတ်ခုံရှိသော ပြာသာဒ်ကို ပြုလုပ်စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် ပြာသာဒ်အသုံးအဆောင်ကို ခွင့်ပြုအပ်လေသလော ခွင့်မပြုအပ်လေသလော"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြာသာဒ် အသုံးအဆောင်အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်း၏ အဖွားသေဆုံးခြင်းကြောင့် သံဃာအား အကပ္ပိယဘဏ္ဍာ များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ဤအကပ္ပိယဘဏ္ဍာကား အဘယ်နည်း၊ မြင့်လွန်းသောနေရာ၊ ပလ္လင်၊ မွေးရှည် ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်းကြယ်သော သားမွေးအခင်း၊ ဖြူသော သားမွေးအခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ်သား မွေးအခင်း၊ လဲသွတ်အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ်သားမွေးအခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ တစ်ဖက်မွေးရှိအခင်း၊ ရွှေချည်ထိုးအခင်း၊ ပိုးချည်အခင်း၊ သားမွေးခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနှီး၊

မြင်းကုန်းနှီး၊ ရထားခင်းနှီး၊ သစ်နက်ရေအခင်း၊ ဝံပိုင့်ရေအခင်းမြတ်၊ (နီသော) မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီနှစ်ဖက်ရှိ နေရာတို့တည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၏ ခြေတို့ကို ဖြတ်၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ပလ္လင်၏ သားရဲရုပ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လဲသွတ်အခင်းကို ဖြေ၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော အခင်းကို မြေအခင်းပြုလုပ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မစွန့်ထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၁။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီးတစ်ခုသော ရွာငယ်ကျောင်း၌ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုရဟန်း ခရီးသွားရဟန်းတို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရ၍ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် အာဂန္တုရဟန်း ခရီးသွားရဟန်းတို့၏ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရသဖြင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်း၏ ပစ္စည်းကို သုံးဆောင်ကုန်အံ့"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်၏၊ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့"ဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတစ်ပါး အား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အလုံးစုံ ပေးပြီးပြီဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံဃိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြသလောဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြကုန်ဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ (မင်္ဂဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ့်ကြောင့် စွန့်ကြကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသော ဤအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤမစွန့်ထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်း ငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်ရာမရောက်ကုန်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဲဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

၁–'အရံ အရံရာ' ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည်မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၂–'ကျောင်း ကျောင်းရာ' ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ဒုတိယဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၃–'ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှိုဖုံ' ခေါင်းအုံး' ဤကား မစွန့်ထိုက်သော တတိယဘဏ္ဍာအစု တည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၄–'ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုးစရည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခွပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက်' ဤကား မစွန့်ထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၅–'နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ' ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပဉ္စမဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည်မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကို မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်း အား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မခွဲဝေထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် ကီဋာဂိရိဇနပုဒ်သို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာနှင့်လည်းကောင်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်လည်းကောင်းအတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ အသဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ကီဋာဂိရိသို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာနှင့်လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်လည်းကောင်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏ဟု ကြားကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခု သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်အံ့၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုဆန္ဒရှိကုန်၏၊ ယုတ်ညံ့သော ဣစ္ဆာတရားတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏၊ ငါတို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်အံ့"ဟု ပြောကုန်လျက် ထိုအသဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော ဒေသစာရီ လှည့်တော်မူ၍ ကီဋ္ဌာဂိရိဇနပုဒ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သွားကုန်လော့၊ အသဒ္ဓီ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ချဉ်းကပ်၍ "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်လည်းကောင်၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်လည်းကောင်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားအတွက်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာအတွက်လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက်လည်းကောင်း ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရမည်ဟု ပြောကုန်လော့"ဟူ၍ ရဟန်းများအား မိန့်တော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား"ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် အသဒ္ဓီ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ အသဒ္ဓီပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည့်များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင် မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်လည်းကောင်း အတူကြွလာတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအတွက်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာ အတွက်လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက်လည်းကောင်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့"ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မရှိ၊ အလုံးစုံကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ခွဲဝေအပ်ပြီ၊ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်းတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိရာ ကျောင်းမှာနေတော်မူလတ္တံ့၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုရှိကုန်၏၊ ယုတ်ညံ့သော ဣစ္ဆာတရား၏ အလိုသို့လိုက်ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာနေရာတို့ကို မခင်းနိုင်ပါကုန်ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန်သလောဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် အသဒ္ဓီ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ့်ကြောင့် ခွဲဝေကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤမခွဲဝေထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်းငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်ကုန်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်ကုန်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

၁–'အရံ အရံရာ' ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည်မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၂–'ကျောင်း ကျောင်းရာ' ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ဒုတိယဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၃–'ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှို'ဖုံ' ခေါင်းအုံး' ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော တတိယဘဏ္ဍာအစု တည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၄–'ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုး စရည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခွပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက်' ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၅–'နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ' ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ပဉ္စမဘဏ္ဍာအစုတည်း။ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည့်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား မခွဲဝေထိုက်သော ဘဏ္ဍာတို့တည်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည်မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အမှုသစ် ပေးရမည်ကို ပြခြင်း

၃၂၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကီဋာဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေး သီတင်းသုံးတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီလှည့်လည်သော် အာဠဝီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုအာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝနတ်ကွန်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုသစ်တို့ကို ပေးကုန်၏၊ အင်္ဂတေကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ နံရံကို လိမ်းကျံ ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ တံခါးကို ထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ လေသာပြူတင်း လုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ ဆေးဖြူသုတ် ကာမျှ ဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ ဂွေ့နီခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ မိုးကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ ခိုနန်းထားကာမျှ ဖြင့်လည်း အမှုသစ် ကို ပေးကုန်၏၊ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း

အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏၊ မီးခိုးဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်–

"အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သော အမှုသစ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ အင်္ဂတေကွက် ဖော်ကာမျှ ဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ နံရံကို လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ တံခါးထားကာမျှ ဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ လေသာပြူတင်းလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ ဆေးဖြူသုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကိုအဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ ဂွေ့နီခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ မိုးကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန် ဘိသနည်း၊ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း။ ခိုနန်းထားကာမျှဖြင့်လည်း။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း။ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိုင်အောင်လည်း။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် တိုင်အောင်လည်း။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း။ မီးခိုးဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ အင်္ဂတေအကွက် ဖော်ကာမျှ ဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ပ။ နံရံကို လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ တံခါးထားကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ လေသာပြူတင်းပြုလုပ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးဖြူသုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးနက်သုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဂွေ့နီခြယ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မိုးကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ခိုနန်းထားကာ မျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နွားချေးဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကို မပေး အပ်။ မီးခိုးဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မပြုအပ်သေးသော အမှုသစ်ကိုလည်းကောင်း ပြု၍မပြီးသေးသော အမှုသစ်ကိုလည်းကောင်း ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ငယ်သော ကျောင်း၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ရပ်ကျောင်း၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကျောင်းကြီး၌လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်၌လည်းကောင်း၊ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ဆယ်နှစ်တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးတည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတစ်ပါးတည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နေစေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို မနေစေအပ်၊ နေစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းတို့ မြတ်သော အိပ်ရာ နေရာကို ယူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို မပေးအပ်၊ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလတို့ပတ်လုံး တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတုကာလ၌ကား တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်မပြုဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲလည်း ဖဲသွားကုန်၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏၊ သေလည်း သေကုန်၏၊ သာမဏေတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သိက္ခာချသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ပါရာဇိကသို့ ရောက်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ရူးသွပ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ စိတ်ပျံလွင့်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အာပတ်ကိုမကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်

နှင်ထုတ်ခံရသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ပဏ္ဏာကိုတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ တိရစ္ဆာန်တို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အမိကို သတ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ အဖကို သတ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ရဟန္တာကို သတ်သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သိက္ခာနိမကို ဖျက်ဆီးသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ သံဃာကို သင်းခွဲသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊ ဥဘတောဗျည်းတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏၊

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲသွားမူ "သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ် ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် လူထွက်မူ။ပ။ သေမူ။ သာမဏေဟု ဝန်ခံမူ။ သိက္ခာချသူဟု ဝန်ခံမူ။ ပါရာဇိကကျသူဟု ဝန်ခံမူ။ ရူးသူဟု ဝန်ခံမူ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံမူ။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံမူ။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံ မူ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံမူ။ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံမူ။ ပဏ္ဏာကိုဟု ဝန်ခံမူ။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံမူ။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူဟု ဝန်ခံမူ။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံမူ။ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ။ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ။ သိက္ခာနိမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံမူ။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံမူ။ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူဟု ဝန်ခံမူ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမူ "သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု၍ မပြီးမီ ဖဲသွားမူ "သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု ၍ မပြီးမီ လူထွက်မူ။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမူ။ "သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ဖဲသွားမူ ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် လူထွက်မူ၊ သေမူ၊ သာမဏေဟု ဝန်ခံမူ၊ သိက္ခာကို ချသူဟု ဝန်ခံမူ၊ ပါရာဇိကကျသူဟု ဝန်ခံမူ၊ သံဃာသည် ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ရူးသူဟု ဝန်ခံမူ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံမူ၊ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံမူ၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံမူ၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံမူ၊ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခံရသူဟု ဝန်ခံမူ ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ပဏ္ဏုက်ဟု ဝန်ခံမူ၊ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံမူ၊ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူဟု ဝန်ခံမူ၊ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံမူ၊ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ၊ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ၊ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမူ၊ သိက္ခာနိမကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံမူ၊ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံမူ၊ (မြတ်စွာဘုရားအား) သွေးစိမ်း တည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံမူ၊ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမူ သံဃာသည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

အခြားနေရာ၌ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပယ်မြစ်ခြင်း စသည်

၃၂၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တစ်ဦးသော ဥပါသကာ၏ ကျောင်းအသုံးအဆောင်ဖြစ်သော အိပ်ရာနေရာကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်အိမ်သို့လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာသို့လည်းကောင်း၊ ဆောင်ယူခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌ ထိုင်ကုန်၏။ ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းတို့သည် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုက်အတန့်မျှ ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာ၏ ကျောင်းကြီးသည် ပြိုကျ၏၊ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မဆောင်ယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လုံခြုံရန်အတွက် ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံးပရိက္ခရာဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော ကမ္မလာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွါးမှုအတွက် လဲလှယ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံးပရိက္ခရာဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော အဝတ်အထည်သည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွါးမှုအတွက် လဲလှယ် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ဝံရေသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား (ကမ္မလာဖုံး) ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အထည်ကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ်ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော့်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေးထွေးသဖြင့် အဆင်းပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေးမထွေးအပ်၊ ထွေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထွေးခံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ညောင်စောင်းခြေတို့သည်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ခြေတို့သည်လည်းကောင်း အပြေအပြစ်ပြု ထားသော မြေကို ရှောင်ခြစ်မိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံကို မှီသဖြင့် အဆင်း ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံကို မမှီအပ်၊ မှီသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အမှီတဲကဲ့ပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမှီတဲကဲ့ပျဉ်သည် အောက်မှ မြေကိုလည်းကောင်း၊ အထက်မှ နံရံကိုလည်းကောင်း ရှောင်ခြစ်မိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်မှလည်းကောင်း၊ အထက်မှလည်းကောင်း အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီးဖြစ်၍ အိပ်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အိပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃဘတ် စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၂၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး လျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီကြွတော်မူသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သည် အစာရှားပါး၏၊ လူတို့သည် သံဃဘတ်ကို မပြုလုပ်နိုင်ကုန်၊ ဥဒ္ဒေသဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ နိမန္တနဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သလာက ဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပက္ခိက ဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပေါသထိကဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဋိပဒိက ဘတ်ကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်လိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ သံဃဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဒေသဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ နိမန္တနဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သလာကဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပက္ခိကဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပေါသထိကဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဋိပဒိကဘတ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မိမိတို့အတွက် မွန်မြတ်သော ဘတ်တို့ကို ယူကြပြီးလျှင် ယုတ်ညံ့သော ဘတ်တို့ကို ရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္နာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ညွှန်းပြီး မညွှန်းရသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို

ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြောင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းတို့အား "ဆွမ်းကို အဘယ်သို့ ညွှန်းအပ်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဝါးခြမ်း၌လည်းကောင်း၊ (ထန်းရွက် စသော) အပြား၌လည်းကောင်း ရေး၍ မွေနှောက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းကို ညွှန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

နေရာခင်းသူ စသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၇။ ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအိပ်ရာနေရာခင်းသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ ဘဏ္ဍာထိန်းရဟန်း မရှိ။ပ။ သင်္ကန်းကို ခံယူသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သင်္ကန်းကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ ယာဂုကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ပ။ သစ်သီးကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ ခဲဖွယ်ကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ၊ ခဲဖွယ်သည် မခွဲဝေဘဲ ထားသဖြင့် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ခွဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဝေဖြီး မဝေသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ်ဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ခဲဖွယ်ခွဲ ဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြောင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ်ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအားနှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်ကို စွန့်သူအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၈။ ထိုအခါ သံဃာ၏ ဘဏ္ဍာအိမ်၌ ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာအနည်း ငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

စွန့်ပြီး မစွန့်သေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ထိုရဟန်းသည် အပ်တစ်ချောင်းကို ပေးရမည်၊ ထီးငယ်ကို ပေးရမည်၊ ဖိနပ်ကို ပေးရမည်၊ ခါးပန်ကြိုးကို ပေးရမည်၊ ပခုံးလွယ်ကို ပေးရမည်၊ ရေစစ်ပဝါကို ပေးရ မည်၊ ဓမကရိဏ် ရေစစ်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်ရှည်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်တိုကို ပေးရမည်၊ အိမ်ဝန်းကြီးကို ပေးရမည်၊ ထက်ဝက်သော အိမ်ကို ပေးရမည်၊ အလျားအနားပတ်ကို ပေးရမည်၊ အနံ အနားပတ်ကို ပေးရမည်။

သံဃာ၏ ထောပတ် ပျားရည် တင်လဲတို့ရှိမူ တစ်ကြိမ်လျက်ရန် ပေးရမည်၊ တစ်ဖန်လည်း လျက်လိုမူ တစ်ဖန်လည်း ပေးရမည်။

၁။ ပါဠိတော်၌ ဥပ္ပန္နော ဟောတိ–ပါ၌ ရှိ၏။ နိဿဋ္ဌ ဥဿန္နော ဟောတိ–များသည်ဖြစ်၏ဟု အနက်ပေး၏။

♣

မိုးရေခံသင်္ကန်းပေးသူ စသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၉။ ထိုအခါ သံဃာအား မိုးရေခံသင်္ကန်းပေးသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သပိတ်ပေးသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ အရံစောင့်ကို ခိုင်းစေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သာမဏေတို့သည် မခိုင်းစေသောကြောင့် အမှုကို မပြုလုပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ခိုင်းစေပြီး မခိုင်းစေသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ် သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

ဆဋ္ဌ သေနာသနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ထိုသေနာသနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းကို ပညတ်တော်မမူသေး၊ ထိုထိုနေရာ၌ နေကုန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား တပည့်သားတော်တို့သည် ထိုထိုနေရာမှ ထွက်လာကုန်၏။

သူဌေးသည် မြင်၍ ပြုလုပ်စေပါမူ နေကြကုန်အံ့လောဟူသော ဤစကားကို ရဟန်းတို့အား လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ဖန် မေးလျှောက်ကုန်၏။

နှစ်ဖက်မိုးကျောင်း၊ တစ်ဖက်မိုးကျောင်း၊ ပြာသာဒ်ရှည်၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်း၊ ဂူ၊ ဤကျောင်းငါးမျိုးကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သူဌေးသည် ကျောင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

လူများအပေါင်းသည် တံခါးမရှိ အပိတ်မရှိသောကျောင်းကို ပြုလုပ်စေ၏၊ တံခါးရွက် တံခါးပေါင် ဆုံငယ် အထက်ကွင်းကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ဆွေငင်စရာအပေါက် ဆွေငင်စရာကြိုး မင်းတုပ်လျှိုတိုင် မျောက်လက် မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီး သံကောက်ပေါက် ကြေးသံကောက် သစ်သားသံကောက် ဦးချိုသံကောက်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ယန္တရားကျည်ငယ် အမိုး အတွင်းအပလိမ်းကျံခြင်း ပွတ်တိုင် ပြူတင်း ကွန်ရက် ပြူတင်း ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်း မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မြေဖြင့်လိမ်းကျံခြင်း (မြေနီမှ်ကိုဖို့ခြင်း) ကြိမ်ခက်ညောင်စောင်း သုသာန်သုံး ခြေ၌ အပေါင်စွပ် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ပုဇွန်ခြေပုံရှိသော အင်းပျဉ် အပေါင်၌ခြေစွပ် အင်းပျဉ် လေးထောင့် အင်းပျဉ် မြင့်သော အင်းပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

အင်္ဂါခုနစ်ပါးရှိ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် ကြိမ်ခက်ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် အထည်ကြမ်း လွှမ်းအင်းပျဉ် ဆိတ်ခြေပုံအင်းပျဉ် သျှိသျှားသီးပုံ အခြေများသောအခင်း ကပ်အခင်း ကောက်ရိုးအင်း ပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

မြင့်သောညောင်စောင်း မြွေကိုက်ခြင်း လွန်သောညောင်စောင်း အခြေလက်ရုစ်သစ် ရှိညောင်စောင်းအခြေခံ ချည် ရုစ်ကွက်ကျား အထည်ကြမ်း လဲသွတ်အခင်းကိုယ်ထက် ဝက်ရှိခေါင်းအုံးလည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်ပွဲ ဘုံလျှို'ဖုံ' ကျောင်းသုံးအထည် မြွေးယှက် ခြင်း အောက်သို့ကျခြင်း ခွါ၍ ခိုးယူခြင်း။

ဆေးဆိုးခြင်း လက်ငါးချောင်းပုံ ဆိုးခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ တိတ္ထိကျောင်း ရဟန်းကျောင်း ဖွဲရောမြေ မြေညက်။

သစ်စေး သစ်မျောက်လက် ဆန်ကွဲရောမြေ မုန်ညင်းမှုန့်ရောမြေ ဖယောင်းဆီများ လတ်သော် တစ်ဖန် ထုတ်ပစ်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ မြေကြိမ်း တီကျစ်မြေ။

သစ်စေး ပန်းချီဆေးရေး ကုန်းနှီးအခင်း တက်သူရဟန်း လိမ့်ကျကုန်၏၊ လူပြည့် ကြပ်ခြင်း (ဟင်းလင်းပြင်) နံရံဝက် နောက်နေရာသုံးမျိုး။

ကျောင်းငယ် နံရံခြေ မိုးစိုစ်၏၊ ဟစ်အော်ခြင်း နံရံငုတ် သင်္ကန်းတန်းကြိမ်ဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုး ဧည့်ခံကဲလား။

လက်ကိုင်တန်း မြက်မှုန့် အောက်က ဆိုပြီးအစဉ်၌ နည်းကို ပြုလုပ်ရာ၏၊ လွင်တီးခေါင်၌ ပူ၏၊ ရေအိုးစင် အောက်ကဆိုပြီး အစီအရင် ခွက်။

ကျောင်းတံခါးမုခ် ပရိဝုဏ် မီးတင်းကုပ် အရံ နောက်တစ်ဖန် တံခါးမုခ် အောက် ဆိုပြီး နည်းကို ပြုလုပ်ရာ၏။

အင်္ဂတေမိုးပြာသာဒ် သဒ္ဓါ 'ယုံကြည်ခြင်း' ရှိသော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်းတိုက်တောသို့ သွား၏၊ သစ္စာကို သိမြင်သော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သံဃာတော်နှင့် အတူ ပင့်ဖိတ်၏။

လမ်းခရီးအကြား၌ စေလွှတ်၏၊ လူအပေါင်းသည် အရံကို ပြုလုပ်စေ၏၊ ဝေသာလီ ပြည်၌ အမှုသစ်ရှေးမှလည်း သိမ်းဆည်း၏။

အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်း ခါမင်းဇာတ် ရှိမခိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သိမ်းဆည်း၏၊ ရွာတွင်း၌ လဲမွေ့ရာအခင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၏။

အရံကို တည်စေ၏၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဆူညံခြင်း နာဖျားသောရဟန်း မြတ်သော အိပ်ရာနေရာ အမြွှက်ထောင်ခြင်း တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးစု ရဟန်း ထိုအရပ်။

အဘယ်ရဟန်းသည် အဘယ်နည်းဖြင့် ခွဲဝေရမည်နည်း၊ ကျောင်းအပိုင်းအခြား ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခွဲဝေရမည်၊ နောက်ထပ်အစု (လျော်သောအစု) ကိုလည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ နောက်ထပ်အဖို့ အစုကို မပေးလိုမူ မပေးအပ်။

သိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ ကျောင်းယူစေခြင်းသုံးမျိုး ဥပနန္ဒရဟန်း ချီးမွမ်းခြင်း ရပ်သောရဟန်း နေရာတူရဟန်း။

နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ သုံးပါးစုရဟန်း နှစ်ပါးစုရဟန်း နေရာတူမထိုင်ရသူ နေရာရှည် သုံးဆောင်ခြင်း။

အဖွားမ မနီးမဝေးအရပ် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ခွဲဝေခြင်း အာဠဝီပြည် မကရုံးကွက်ဖော်ခြင်း နံရံလိမ်းကျံခြင်း တံခါးထား (တပ်ဆင်) ခြင်း မင်းတုပ်တိုင်ထားခြင်း။

လေသာပြူတင်း အဖြူရောင် အနက်ရောင် ဂွေ့နီ မိုးခြင်း ချည်နှောင်ခြင်း ခိုနန်း ထားခြင်း ကျိုးပျက်ခြင်း နွားချေးဖန်ရည်လိမ်းကျံခြင်း နှစ်နှစ်ပတ်လုံး သုံးနှစ်ပတ်လုံး မီးခိုးစဲချိန်တိုင်အောင် ပေးခြင်း။

ပြီးပြီးသောကျောင်း အလုံးစုံမလုပ်ရသေးသော ကျောင်း ကျောင်းငယ်၌ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်၊ တစ်ဖက်မိုးကျောင်း၌ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်၊ ကျောင်းကြီး၌ ဆယ်နှစ် တစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့ကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်၏။ အခြားရဟန်းကို နေစေကုန်၏၊ သံဃာ၏ ပစ္စည်းသိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ဖဲသွား၏၊ လူလည်း ထွက်ကုန်၏။

သေခြင်း သာမဏော သိက္ခာချသူ ပါရာဇိကကျသူ ရူးသူ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ အာပတ်ကို မရှုခြင်း။

မကုစားခြင်း အယူမှား ပဏ္ဏာက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိသတ်သူ အဖသတ်သူ ရဟန္တာသတ်သူ ဘိက္ခုနီကို ဖျက်ဆီးသူ။

သံဃာကိုသင်းခွဲသူ သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူ ဥဘတောဗျည်း သံဃာအား မဆုတ် ယုတ်ပါစေလင့်ဟု နှလုံးသွင်း၍ အမှုကို အခြားရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မပြီးမီ ဖဲသွားသော် အခြားရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ပြီးမှ ဖဲသွားသော် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းပင်တည်း၊ လူထွက်သော် သေသော် သာမဏောဖြစ်သော်။

သိက္ခာချ ပါရာဇိကကျ ပဏ္ဏာက်ဟု ဝန်ခံသော် သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏၊ ရူးသူ စိတ် ပျံ့လွင့်သူ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူ။

မရှုသူ မကုစားသူ အယူမှားကိုမစွန့်သူဟု ဝန်ခံမူ ထိုကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်း သာတည်း။ ။ ပဏ္ဏာက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိသတ်သူ အဖသတ်သူ။

ရဟန္တာသတ်သူ ဘိက္ခုနီကို ဖျက်ဆီးသူ သံဃာကို သင်းခွဲသူ သွေးစိမ်းတည်စေသူ ဥဘတောဗျည်းဟု ထိုရဟန်းသည် ဝန်ခံမူ သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏။

အခြားကျောင်းသို့ ဆောင်ကုန်၏၊ မအပ်ဟု ယူဆ၏၊ ပြိုကျ၏၊ ကမ္မလာအထည် ဝံရေ ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်း အထည်ကြမ်း နင်းကုန်၏။

ခြေစိုဖြင့် နင်းခြင်း ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြင်း တံတွေးထွေးခြင်း အစင်းထင် 'ပွန်းပဲ့' ခြင်း မှီခြင်း တံကဲ မှီရာဖြင့် ရေးခြစ်ခြင်း ဆေးပြီးခြေ အခင်း။

ရာဇကြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း သံဃဘတ် မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း ဆွမ်းညှဲ့ 'ယုတ်သော ဆွမ်း' ဆွမ်းညွှန်းရဟန်း အဘယ်သို့ညွှန်းသင့်သနည်း၊ ခင်းသူရဟန်း ဘဏ္ဍာထိန်း ရဟန်းသမုတ်ခြင်း။ သင်္ကန်းခံယူစေသော ရဟန်း ခွဲဝေသောရဟန်း ယာဂုခွဲဝေသော ရဟန်း သစ်သီးခွဲဝေသောရဟန်း ခဲဖွယ်ခွဲဝေသောရဟန်း အနည်းငယ် ဘဏ္ဍာကို ခွဲဝေသောရဟန်း သမုတ်ခြင်း။ မိုးရေခံသင်္ကန်း ခံယူစေသောရဟန်း ထို့အတူလျှင် သပိတ် ခံယူစေသောရဟန်း အရံစောင့်သာမဏောကို စေခိုင်းသောရဟန်း သမုတ်ခြင်း။

ကိလေသာအလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးတော်မူတတ်သော လောကကို သိမြင်တော်မူသော အကျိုးကို လိုလားသော စိတ်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်ဝင်စားရန်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာရှုရန်လည်းကောင်း ပုန်းအောင်းရသော အကျိုးချမ်းသာသော အကျိုးရှိသော ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

သေနာသနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၇–သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက

၁–ပဌမအခန်း

သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း

၃၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမည်သော မလ္လာမင်းတို့၏ နိဂုံးဌိသီတင်း သုံးနေတော်မူသောအခါ ထင်ရှားကျော်စောသော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား မဟာနာမ်နှင့် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ ညီနောင်နှစ်ဦးတို့တွင် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် သိမ့်မွေ့နူးညံ့၏၊ ထိုမင်းသားအား ပြာသာဒ်သုံးဆောင်ရှိကုန်၏၊ တစ်ဆောင်ကား နွေရာသီစံရာပြာသာဒ်တည်း၊ တစ်ဆောင်ကား မိုးရာသီစံရာပြာသာဒ်တည်း၊ တစ်ဆောင် ကား ဆောင်းရာသီစံရာပြာသာဒ်တည်း၊ ထိုမင်းသားသည် မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး မိန်းမများသာ တီးမှုတ်သော တူရိယာတို့ဖြင့် စံစားလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မဆင်းသက်ပေ၊ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား မဟာနာမ်အား–

“ယခုအခါ အလွန်ထင်ရှားကျော်စောကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်းပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ငါတို့၏ အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီး လျှင် ရဟန်းပြုသူလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ ငါဖြစ်စေ အနုရုဒ္ဓါဖြစ်စေ ရဟန်းပြုရမူကောင်းပေစွ”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား မဟာနာမ်သည် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အနုဒ္ဓါ မင်းသားအား–

“ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ ယခုအခါ ထင်ရှားကျော်စောကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်း ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ငါတို့၏အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ပြီလျှင် ရဟန်းပြုသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ၊ ထိုကြောင့် သင်သော်လည်း ရဟန်းပြုလော့၊ ငါသော်လည်း ရဟန်းပြုအံ့”ဟု ပြော၏။

အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ ဖြစ်ပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်သည် မတတ်နိုင်ပါ၊ သင်သည်ပင် ရဟန်းပြုပါလော့ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လာလော့၊ အိမ်နေသူ လူမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင့်အား ဆုံးမအံ့။ ရှေးဦးစွာ လယ်ထွန်စေရမည်၊ ထွန်စေပြီးနောက် စိုက်စေရမည်၊ စိုက်စေပြီးနောက် ရေသွင်းစေရမည်၊ ရေသွင်း စေပြီးနောက် ရေထုတ်စေရမည်၊ ရေထုတ်စေပြီးနောက် ပေါင်းသင်စေရမည်၊ ပေါင်းသင်စေပြီးနောက် ရိတ်စေရမည်၊ ရိတ်စေပြီးနောက် ထုတ်ဆောင်စေရမည်၊ ထုတ်ဆောင်စေပြီးနောက် စုပုံစေရမည်၊ စုပုံစေ ပြီးနောက် နယ်စေရမည်၊ နယ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေ ခါစေရမည်၊ ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးမှော်တို့ကို ‘အဖျင်းတို့ကို’ ထုတ်စေရမည်၊ ကောက်ရိုးမှော်တို့ကို ထုတ်စေပြီး နောက် လှော်စေရမည်၊ လှော်စေပြီးနောက် ကျီသွင်းစေရမည်၊ သွင်းစေပြီးနောက် နောက်နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်း ပြုလုပ်ရမည်၊ နောက်နောင်နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ပြုလုပ်ရမည်ဟု (ဆုံးမ၏)။

လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ အဘယ်အခါ လုပ်ငန်းတို့သည် ကုန်နိုင်အံ့နည်း၊ အဘယ်အခါ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် ထင်အံ့နည်း၊

အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်အခါ မကြောင့်ကြဘဲ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ စံစားနေရကုန်အံ့နည်းဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ လုပ်ငန်း မကုန်ဘဲပင် ခမည်းတော်များသည်လည်းကောင်း၊ ဘိုးတော်များသည်လည်းကောင်း နတ်ရွာစံခဲ့ကုန်ပြီဟု ပြော၏။ သို့ဖြစ်လျှင် သင် (နောင်တော်) သည်ပင် အိမ်နေသူ လူမှုကိစ္စကို သိရစ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည့်လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မိခင်အား–

"မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့"ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ်သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါအား–

"အမောင်အနုရုဒ္ဓါ သင်သားတော် နှစ်ဦးတို့ကို ငါသည် ချစ်လှပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏၊ မမုန်း တီးပါ၊ သေသော်မှလည်း အလိုမရှိကုန်ဘဲ သင်တို့နှင့် ခွဲခွါရကုန်အံ့၊ အသက်ရှင်နေသော်ကား ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ အဘယ်မှာ သင်တို့ကို ငါခွင့်ပြုနိုင်အံ့နည်း"ဟု ပြော၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်အား–

"မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့"ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ်သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည်–

"အမောင်အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုမူ သင်လည်း ရဟန်းပြုလေလော့"ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမင်းသည်ကား သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် "သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြုနေ၏၊ ထိုဘဒ္ဒိယမင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုနိုင်မည် မဟုတ်"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) "အမောင် အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုမူ သင်လည်း ရဟန်း ပြုလေလော့"ဟု သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို ပြော၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက်–

“အဆွေ အကျွန်ုပ်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် သင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါ၏”ဟု ပြော၏။

အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည်ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ အလိုရှိသည့်အတိုင်း ရဟန်းပြုပါလော့ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းမပြုနိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်သော အခြားသော သင်၏ အဘယ်ကိစ္စကို ပြုလုပ်ရအံ့နည်း၊ သင်သာ ရဟန်းပြုလော့ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ မိခင်သည် အကျွန်ုပ်ကို “အမောင်အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုမူ သင်သည်လည်း ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ပြောပါသည်”ဟု အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏။

“အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ အလိုရှိသလို ရဟန်းပြုလော့”ဟူသော စကားကို သင်ပြောဆိုဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံးလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်အံ့”ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

ထိုစဉ်အခါ လူတို့သည် အမှန်ကို ပြောလေ့ရှိကုန်၏၊ အမှန်ကို ဝန်ခံလေ့ရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို–

“အဆွေ ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်နှစ်တို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး စလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်အံ့”ဟု ဘဒ္ဒိယက ဆို၏။

“အဆွေ ခုနစ်နှစ်ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင် ပါ”ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့။ပ။ ငါးနှစ်တိုင်အောင်။ လေးနှစ်တိုင်အောင်။ သုံးနှစ် တိုင်အောင်။ နှစ်နှစ်တိုင်အောင်။ တစ်နှစ်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ တစ်နှစ်ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့”ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ တစ်နှစ်ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ်တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ”ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်လတိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်လတို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး စလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့”ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်လဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လတိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ”ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခြောက်လတိုင်အောင်။ပ။ ငါးလတိုင်အောင်။ လေးလတိုင်အောင်။ သုံးလတိုင်အောင်။ နှစ်လတိုင်အောင်။ တစ်လတိုင်အောင်။ လဝက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့၊ လဝက်ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့”ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ လဝက်ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် လဝက်မျှ မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ”ဟု (အနု ရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် သားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ညီတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းအဖြစ်ကို မလွဲ ရသေးမီ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့”ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်ရက်ဟူသည်မှာ မကြာလှပါ၊ (အကျွန်ုပ်) ဆိုင်းငံ့ပါအံ့”ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

၃၃၁။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ အနုရုဒ္ဓါ အာနန္ဒာ ဘဂု ကိမိလ ဒေဝဒတ်ဟူသော သာကီဝင်မင်းသား (ခြောက်ဦး)တို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိလျှင် ခုနစ်ယောက်မြောက် ဖြစ်ကုန်၍ ရှေးအခါ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဖြင့် ဥယျာဉ်မြေသို့ ထွက်ကုန်သကဲ့သို့ စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ထွက်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် အဝေးသို့ သွားပြီးလျှင် စစ်တပ်ကို ပြန်ဆုတ်စေ၍ နိုင်ငံတစ်ပါးသို့ ဝင်ရောက်လျက် အဆင်တန်ဆာကို ချွတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ရုံဖြင့် အထုပ်ကို ထုပ်ကာ “အချင်း ဥပါလိ ယခုပြန်လေလော့၊ သင့်အား ဤမျှသော ပစ္စည်းသည် အသက်မွေးနိုင်လောက်၏”ဟု ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆတ္တာသည် ဥပါလိအား ပြန်လာစဉ်–

“သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏၊ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်၏ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်ကုန်ရာ၏၊ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ဘောင် မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကုန်သေး၏၊ ငါမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။

(ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီးနောက်) အထုပ်ကို ဖြေပြီးလျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင်သူအား ပေးလှူပြီးဖြစ်၏၊ (မည်သူမဆို) ဆောင်စေသတည်း”ဟု ဆို၍ သာကီဝင် မင်းသားများထံသို့ချဉ်းကပ်၏၊ ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိ အဝေးမှ လာသည်ကို မြင်၍ ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို “အချင်း ဥပါလိ အဘယ့်ကြောင့် ပြန်လာသနည်း”ဟု မေးကုန်၏။

အရှင်သားတို့ အကျွန်ုပ်ပြန်သွားစဉ် သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏၊ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်၏ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်စေကုန်ရာ၏၊ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုကုန်သေး၏၊ ငါမူကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်ပါ၏၊ အရှင်သားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကို ဖြေပြီးလျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင်သူအား ပေးလှူပါ၏၊ (မည်သူမဆို) ဆောင်ယူစေသတည်း”ဟု ဆို၍ ပြန် လှည့်လာပါသည်ဟု (ပြော၏)။

အချင်းဥပါလိ ယင်းသို့ ပြန်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ပြုမူခြင်းဖြစ်၏၊ သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ကြိမ်းတမ်းကုန်၏၊ "ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်၏ဟု သင့်ကို သတ်သော်လည်း သတ်စေကုန်ရာ၏"ဟု (ပြောကုန်၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်တို့မည်သည် မာနကို မှီပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤဆတ္တာသည် ဥပါလိသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အလုပ်အကျွေးပါတည်း၊ ဤဥပါလိကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူပါ၊ ဤဥပါလိအား အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးမှု ခရီးဦးကြိုမှု လက်အုပ်ချီမှု ရိုသေမှုကို ပြုပါကုန်အံ့၊ ဤသို့ပြုသော် အကျွန်ုပ် သာကီဝင်တို့၏ သာကီယမာန်သည် ကျပါလတ္တံ့"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ ထို့နောက် ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့ကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုဝါတွင်းမှာပင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို မျက်မှောက်ပြု၏၊ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဉ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၏၊ ဒေဝဒတ်သည် ပုထုဇဉ်တို့ ရထိုက်သော တန်ခိုးကို ဖြစ်စေ၏၊

၃၃၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း 'ညော်ချမ်းသာလေစွ၊ ညော် ချမ်းသာလေစွ'ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ–

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း 'ညော်ချမ်းသာလေစွ၊ ညော် ချမ်းသာ လေစွ'ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့် ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ဧကန်ပင် မပျော်မွေ့ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေပါ၏။

ထိုရှေးက မင်းချမ်းသာကိုပင် အောက်မေ့လျက် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း 'ညော်ချမ်းသာလေစွ၊ ညော် ချမ်းသာလေစွ'ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်ပါ၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ရဟန်းလာလေ့၊ သင်သည် ငါ၏ စကားဖြင့် "ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏"ဟု ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို ခေါ်လေလော့ဟူ၍ မိန့် တော်မူ၏။

"ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား"ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ဘဒ္ဒိယ့်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် "ငါ့သျှင်ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏"ဟု ပြော၏။

“ငါသျှင် ကောင်းပါဘြိ”ဟု အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်းအား ဝန်ခံဘြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ဘြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဘဒ္ဒိယအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ် ငြိမ်ရာသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း ‘ဩော် ချမ်းသာလေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာလေစွ’ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူး ရင့်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း ‘ဩော် ချမ်းသာလေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာလေစွ’ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)၊

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ မင်းဖြစ်စဉ် နန်းတော်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ နန်းတော်ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ မြို့တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ မြို့ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ ဧနပုဒ်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ ဧနပုဒ်ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စောင့်ရှောက်အပ်သော်လည်း လုံခြုံစေအပ်သော်လည်း ကြောက်လျက်ပင် ထိတ်လျက်ပင် ရွံရှာလျက်ပင် တုန်လှုပ်လျက်ပင် နေရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုမူ အကျွန်ုပ်သည် တောသို့ ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်လည်းကောင်း မကြောက် မထိတ် မရွံရှာ မတုန်လှုပ်ဘဲ မကြောင့်ကြမူ၍ မာန်မာနတည်းဟူသော အမွေးကို ချလျက် သူတစ်ပါးပေးလှူသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက် မွေးဩီးလျှင် သားသမင်သဖွယ် လွတ်လပ်သော စိတ်ဖြင့် နေရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော်လည်းကောင်း ‘ဩော် ချမ်းသာလေစွ၊ ဩော်ချမ်းသာလေစွ’ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ်ကျူးရင့်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အကြင်သူ၏ စိတ်၌ အမျက်ဒေါသတို့သည် မရှိကုန်၊ သမ္မတ္တိ ဝိပတ္တိစသော အဖြစ်ကိုလည်း လွန်မြောက်၏။ ဘေးကင်းသော၊ ချမ်းသာသော၊ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည် ဖူးမြော်ရန် မရနိုင်ကုန်ဟု (ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၁။ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူဟူသော စာပိုဒ်၌ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု မိတ်ဆွေ၌ ခင်တွယ်မှုအရ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လိုသော်လည်း မင်းစည်းစိမ်၌

တွယ်တာမှုလောဘ ဆွေငင်ထားသော စိတ်ရှိသူဖြစ်ရကား အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူဟု ဤမျှကိုသာ မြွက်ဆိုလျက် ကြွင်းစကားရပ်ကို အပြည့်အစုံမပြောနိုင်ဘဲ ရှိသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့် ပြသည်။

♣

ဒေဝဒတ်အကြောင်း

၃၃၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယနိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလတ်သော် ကောသမ္မီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ထိုကောသမ္မီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ် ယောက်ထီးတည်းကိန်းအောင်းသော ဒေဝဒတ်အား–

“ငါ့အား များသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေနိုင်မည့် အဘယ်သို့သော သူကို ငါသည် ကြည်ညိုစေရအံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏၊

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်အား–

“ဤအဇာတသတ် မင်းသားသည် ငယ်လည်း ငယ်၏၊ နောင်လည်းကောင်းစားလတ္တံ့၊ ငါ့အား များစွာသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေမည့် ယင်းအဇာတသတ်မင်းသားကို ကြည်ညိုစေရမူ ကောင်းလေစွ”ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ အစဉ် အတိုင်း ဖဲခွာသွားသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် မိမိအသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် သူငယ်အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ခါး၌ မြွေကို ပတ်၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ကြောက်၏၊ ထိတ်၏၊ ရွံရှာ၏၊ တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားအား–

“မင်းသား သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်သလော”ဟု မေး၏။

“မှန်ပါ ကြောက်ပါ၏၊ သင် အဘယ်သူနည်း”ဟု (ပြန်၍ မေး၏)။

“ငါ ဒေဝဒတ်တည်း”ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အသျှင်ဒေဝဒတ်ဖြစ်မူ မိမိအသွင်ဖြင့်သာလျှင် ထင်ရှားဖြစ်ပါလော့”ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် ဒုကုဋ္ဌသပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်လျက် အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရှေ့၌ ရပ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ဤတန်ခိုး ပြာဋိဟာအားဖြင့် အလွန်ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညနံနက် ဆည်းကပ်၏၊ ဆွမ်းအုပ်ငါး ရာတို့ကိုလည်း ပို့စေ၏။

ထိုအခါ လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား "ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့"ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုဓမည်သော ကောဋ္ဌိယမင်းသားသည် ယခုပင် စုတေ၍ တစ်ခုသော စိတ်ဖြင့်ပြီးသောကိုယ်သို့ 'နတ်ပြည်သို့' ရောက်၏။ ထိုကကုဓ နတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမခေတ် နှစ်ခု သုံးခုလောက်မျှသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရ၏၊ ထိုကကုဓနတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်းကောင်း မနှိပ်စက်စေ၊ ထိုအခါ ကကုဓနတ်သားသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ–

"အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား 'ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့'ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောခဲ့ပါပြီ"ဟု လျှောက်၏။

လျှောက်ပြီးနောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကာ–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုဓမည်သော ကောဋ္ဌိယမင်းသားသည် ယခုပင်စုတေလျက် တစ်ခုသော စိတ်ဖြင့်ပြီးသောကိုယ်သို့ 'နတ်ပြည်သို့' ရောက်ပါ၏၊ ထို နတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမခေတ် နှစ်ခု သုံးခုလောက်ကြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရပါ၏၊ ထို နတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်းကောင်း မနှိပ် စက်စေပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ကကုဓနတ်သားသည် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော ကကုဓနတ်သားသည် အကျွန်ုပ်အား–

"အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား 'ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့'ဟူသော အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုစိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောခဲ့ပြီ"ဟု လျှောက်ပါသည်။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ခဲ့ပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် သင်၏ စိတ်ဖြင့် ကကုဓနတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသလော၊ ကကုဓနတ်သား ပြောသမျှ စကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်သလော၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်သ လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဖြင့်လည်း ကကုဓနတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိပါ၏၊ ကကုဓ နတ်သား ပြောသမျှစကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မောဂ္ဂလ္လာန် ဤစကားကို စောင့်စည်းလော့။

မောဂ္ဂလ္လာန် ဤစကားကို စောင့်စည်းလော့။

ယခုအခါ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် မိမိကိုယ်ကိုကိုယ်တိုင်ပင် ထင်ရှား ပြုလိမ့်မည်။

ဆရာငါးဦးကိုပြခြင်း

၃၃၄။ မောဂ္ဂလ္လာန် လောကဌ် ဆရာငါးဦးတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏၊ ငါးဦးတို့ကား အဘယ်သူတို့ နည်း။

မောဂ္ဂလ္လာန် ဤလောကဌ် ဆရာအချို့သည် စင်ကြယ်သော သီလမရှိဘဲလျက် "စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏"၊ "ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် "ဤအသျှင်ဆရာသည် စင်ကြယ်သော သီလမရှိဘဲလျက် 'စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏'၊ 'ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း'ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ဤဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်းပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင်အမှုကို ထို ဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့"ဟု သိကုန်၏။ မောဂ္ဂလ္လာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် သီလမှစောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောကဌ် ဆရာအချို့သည် စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း မရှိဘဲလျက် "စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏"၊ "ငါ၏ အသက်မွေးခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် "ဤအသျှင်ဆရာသည် စင်ကြယ်သော အသက် မွေးခြင်း မရှိဘဲလျက် 'စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိ၏'၊ 'ငါ၏ အသက်မွေးခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း'ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ဤအသျှင်ဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်သော စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏၊ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့"ဟု သိကုန်၏၊ မောဂ္ဂလ္လာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် အသက်မွေးခြင်းမှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ အသက် မွေးခြင်းမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောကဌ် ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိလျက် "စင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိ၏"၊ "ငါ၏ တရားဟောခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် "ဤအသျှင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိလျက် 'စင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိ၏'၊ 'ငါ၏ တရားဟောခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း'ဟု

ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ဤအသျှင်ဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေး ပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့”ဟု သိကုန်၏၊ မောဂ္ဂလ္လာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် တရားဟောခြင်းမှ စောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ တရားဟောခြင်းမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောကဌ် ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိလျက် “စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်းရှိ၏”၊ “ငါ၏ ပြောကြားခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ် နွမ်း”ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် “ဤအသျှင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိလျက် ‘စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်းရှိ၏’၊ ‘ငါ၏ ပြောကြားခြင်းသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ် နွမ်း’ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ဤအသျှင်ဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏၊ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့”ဟု သိကုန်၏၊ မောဂ္ဂလာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ပြောကြားခြင်းမှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ပြောကြားခြင်းမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောကဌ် ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ လျက် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏”၊ “ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ်နွမ်း”ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် “ဤအသျှင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိလျက် ‘စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏’၊ ‘ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ်နွမ်း’ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ဤအသျှင်ဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေး ပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏၊ အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့”ဟု သိကုန်၏၊ မောဂ္ဂလ္လာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် လောကဌ် ဤဆရာ ငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် ငါမူကား စင်ကြယ်သော သီလရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏”၊ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ်နွမ်း”ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိ၏”၊ “ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မည်စ်နွမ်း”ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည်

ဉာဏ်အမြင်မှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းလှည့်လည်သော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ–

"အသျှင်ဘုရား အဇာတသတ်မင်းသားသည် ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် ဒေဝဒတ်အား ဆည်းကပ်၏၊ ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကိုလည်း ပို့ပါ၏"ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုကို မမြတ်နိုးကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့်နံနက်ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလိုရှိအပ်၏၊ ကြီးပွါးမှုကို အလိုမရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ကြမ်းတမ်းသော ခွေး၏ နှာခေါင်း၌ ဝံ စသော တိရစ္ဆာန်သည်းခြေကို ထည့်ကုန်ရာ၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ထည့်လတ်သော် ထိုခွေးသည် အတိုင်းထက် အလွန်ကြမ်းတမ်းရာ သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထားငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ်တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလိုရှိအပ်၏၊ ကြီးပွါးမှုကို အလိုမရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏၊ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ငှက်ပျောပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏၊ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဝါးပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏၊ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ကျူပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီးသကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏၊ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည်ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား အသဃတိုရ်မြင်းမသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါကိုယ်ဝန် ဆောင်သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါကိုယ်ဝန်ဆောင်သကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏၊ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငှက်ပျောသီးသည် စင်စစ် ငှက်ပျောပင်ကို သတ်သကဲ့သို့၊ ဝါးသီးသည် ဝါးပင်ကို သတ်သကဲ့သို့၊ ကျူသီးသည် ကျူပင်ကို သတ်သကဲ့သို့၊ ကိုယ်ဝန်သည် အသဃတိုရ် မြင်းမကို သတ်သကဲ့သို့ ပူဇော်သကာသည် ယုတ်မာသူကို သတ်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၂–ဒုတိယအခန်း

ပကာသနီယက်

၃၃ဖ။ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ တရားဟောလျက် ထိုင်နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက်ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ခြင်းငှါ မနှစ်သက်လင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက်ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် ငါသည် သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အားသော်လည်း ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်မည် မဟုတ်ရာ။

တံတွေးနှင့်တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသော ယုတ်မာသော သင့်အား အဘယ့်ကြောင့် လွှဲအပ် ရာအံ့နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် "မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားက တံတွေးနှင့်တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသူဟူသော စကားဖြင့် မောင်းမဲ၏၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသာလျှင် မြှောက် စား၏"ဟု အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာဘဲ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွား၏။ ဤကား မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ဒေဝဒတ်၏ ပဌမ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းတည်း။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား "ရှေးအခါ၌ ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည်ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏"ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာသနီယကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရ မည်။

၃၃၇။ "အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည်ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏"ဟု ပကာသနီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည်ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏"ဟု ပကာသနီယကံကို ပြု၏၊

ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ပကာသနီယ ကံ ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ပကာသနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို "သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါက အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ "ဂေါဓိ အမျိုးသားသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ ဂေါဓိအမျိုးသားသည် အာနုဘော်ကြီး၏"ဟု ဒေဝဒတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရာပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ "ဂေါဓိအမျိုး သားသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ ဂေါဓိအမျိုးသားသည် အာနုဘော်ကြီး၏"ဟု ဒေဝဒတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ ဤအတိုင်းပင် သင်သည် ဒေဝဒတ်ကို အမှန်အတိုင်း ထင်ရှားအောင် ပြလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင်ပြရန် သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ သာရိပုတြာကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီး နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊

တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်၏၊ သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှား အောင်ပြရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သမ္မုတိရပြီးသော အသျှင်သာရိပုတြာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ 'ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြု၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏'ဟု ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထင်ရှားအောင် ပြ၏။

ထိုသို့ ပြုရာ၌ ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု မရှိသူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငြူစူကုန်၏၊ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာကို ငြူစူကုန်၏"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု ရှိသူ လူပညာရှိတို့ကမူ "မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ ထင်ရှားအောင် ပြစေခြင်းသည် ယုတ်ညံ့မည် မဟုတ်"ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသားအကြောင်း

၃၃၉။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍–

"မင်းသား ရှေးအခါ၌ လူတို့သည် အသက်ရှည်ကုန်၏၊ ယခုအခါ၌ အသက်တိုကုန်၏။ သင်သည် မင်းသားဘဝနှင့် သေရာသော အကြောင်းရှိ၏၊ မင်းသား ထို့ကြောင့် သင်သည် အဖကို သတ်၍ မင်းဖြစ်လော့၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့"ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် "အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၏၊ အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် သိတန်ရာ၏"ဟု ပေါင်၌ ဓားမြှောင်ကိုဖွဖွ၍ နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ် လျက် အဆောတလျင် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၏။ နန်းတော်တွင်း၌ သက်တော်စောင့် အမတ်ကြီးတို့သည် ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် နန်းတွင်းသို့ အဆောတလျင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ဝင်လာသော အဇာတသတ်မင်းသားကို မြင်၍ ဖမ်းကြကုန်၏။ ထိုအမတ်ကြီးတို့သည် ရှာဖွေကြသော် ပေါင်၌ ဖွဖွထားသော ဓားမြှောင်ကို မြင်၍ အဇာတသတ် မင်းသားကို –

"မင်းသား အသင်သည် အဘယ်အရာကို ပြုလုပ်လိုပါသနည်း"ဟု မေးကြကုန်၏။

"အဖကို သတ်လို၏"ဟု (ဆို၏)။

"အဘယ်သူက တိုက်တွန်းသနည်း"ဟု (မေးကြပြန်၏)။

"အသျှင်ဒေဝဒတ်က တိုက်တွန်းပါ၏"ဟု (ဆို၏)။

အချို့သော အမတ်တို့က "မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်းကောင်း ရဟန်းအားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း သတ်ထိုက်၏"ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့က "ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြစ် မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏"ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် "မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက် မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏၊ မင်းကြီး ပြောတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့"ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုအမတ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်းသားကို ဖမ်း၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤအကြောင်းအရာကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"အချင်းတို့ အမတ်ကြီးတို့သည် အဘယ်သို့ အယူရှိကြကုန်သနည်း"ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အရှင်မင်းကြီး အချို့သော အမတ်တို့သည် "မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏၊ ရဟန်း အားလုံးတို့ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏"ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှမပြစ်မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏”ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက် မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏၊ မင်းကြီး ပြောတိုင်းပြုလုပ်ကုန်အံ့”ဟုအယူရှိကြပါသည်ဟု လျှောက်တင်ကုန်၏။

အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ တရားတော်သည်လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်သည်လည်းကောင်း အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စောစောကပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ “ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင်အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြပြီး မဟုတ်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအမတ်တို့တွင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏ ရဟန်းအားလုံးကိုလည်း သတ်ထိုက်၏”ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကို ရာထူးမှ ချထား၏။

ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြစ်မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏”ဟု ဆုံးဖြတ်သော အမတ်တို့ကို နိမ့်သောရာထူး၌ ထားပြီးလျှင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား ပြောကြားသင့်၏။ မင်းကြီးပြောဆိုတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့”ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကိုမူကား ရာထူးတိုးမြှင့်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အဇာတသတ်မင်းသားအား–

“မင်းသား သင်သည် ငါ့ကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်လိုသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင် ခမည်းတော် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိပါ၏”ဟု (လျှောက်၏)။

“မင်းသား သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိမူ ဤမင်းစည်းစိမ်သည် သင်၏ မင်းစည်းစိမ်တည်း”ဟုပြော၍ အဇာတသတ်မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို လွှဲအပ်၏။

လူသတ်သမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၀။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အဇာတသတ် မင်းသားကို “မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်မည့် မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်လော့”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် မင်းချင်းတို့ကို “အချင်းတို့ အသျှင်ဒေဝဒတ်ပြောသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်လော့”ဟုစေခိုင်း၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို "ဒါယကာ သွားလော့၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သော အရပ်၌ နေ၏၊ ထိုရဟန်းဂေါတမကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာခဲ့လော့"ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုလမ်း၌ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်တို့ကို "ဤလမ်းမှ လာသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့"ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောကျ်ားလေးယောက်တို့ကို "ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောကျ်ားနှစ်ယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့"ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောကျ်ားရှစ်ယောက်တို့ကို "ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောကျ်ားလေးယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့"ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောကျ်ားတစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ကို "ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောကျ်ားရှစ်ယောက် တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့"ဟု ချထား၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သန်လျက်နှင့်ကာကို ယူကာ လေးနှင့်တောင့်ကို လွယ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသော 'မတုန်လှုပ်သော' ကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေသော ထိုယောကျ်ားကို မြင်တော်မူ၍ "ဒါယကာ လာလော့၊ မကြောက်လင့်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် သန်လျက်နှင့်ကာကို သင့်ရာ၌ ထားကာ လေးနှင့်တောင့်ကို ချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဝပ်တွားပြီးလျှင်–

"အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးကျရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ထိုတပည့်တော်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရခြင်းငှါသည်းခံတော်မူပါလော့"ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ကောင်းပြီ၊ မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခဲ့၏၊ သင်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။

ဒါယကာ သင်သည် အကြင့်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏၊ ထို့ကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့သည်းခံကုန်၏၊ ဒါယကာ အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အား ဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏၊ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏၊ သို့ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သောစကား

နတ်ပြည်နှင့် စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) လွတ်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ား၌ ခန့်သောစိတ် နူးညံ့သောစိတ် အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသော စိတ်တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသော အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်သိမြင်ပြီးသော 'သာမုက္ကံသိက' တရားဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်း 'ဒုက္ခ သစ္စာ'ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ'ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓ သစ္စာ' ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းလမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ'ကိုလည်းကောင်း ပြသတော် မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်းကင်း၍ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာသကဲ့သို့ ထို ယောကျ်ားအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘော ရှိ၏"ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်'သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုနောက် ထိုယောကျ်ားသည် တရားကို မြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိသကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်း မှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း 'မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်'ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားကို "ဒါယကာ သင်သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွားလင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားလော့"ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားနှစ်ယောက်တို့သည် "အသို့နည်း ထိုယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် လာခဲလှ၏"ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ပ။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကုန်ပြီးသော ထိုယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွား ကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ား လေးယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ား ရှစ်ယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ား တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့သည် “အသို့နည်း ထိုယောကျ်ားရှစ်ယောက်တို့သည် လာခဲလှကုန်၏”ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြကုန်သော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့်စပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း။ပ။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကုန်ပြီးသော ထိုယောကျ်ား တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောကျ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား–

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ၏”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောကျ်ားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွား ကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ဒေဝဒတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ဒေဝဒတ်အား–

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မသတ်နိုင်ပါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုး ကြီးပါ၏၊ အာနုဘော်ကြီးပါ၏”ဟု ပြောဆို၏။

“ဒါယကာ တန်ပြီ၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မသတ်နှင့်တော့၊ ငါသည်ပင် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့”ဟု (ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်စေခြင်း

၃၄၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကူဋ်တောင်ရိပ်၌ စင်္ကြံကြွတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဂိဇ္ဈကူဋ် တောင်သို့ တက်၍ “ဤကျောက်တုံးဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့”ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်တုံးကို လှိမ့်ချ၏။

တောင်ထွတ်နှစ်ခုတို့သည် လာ၍ ထိုလိမ့်လာသော ကျောက်တုံးကို ခံကုန်၏၊ ထိုကျောက်တုံးမှ ကျောက်လွှာစဉ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ သွေးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အထက် သို့ မော့ကြည့်ပြီးလျှင် ဒေဝဒတ်ကို "(မင်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် များစွာသော မကောင်းမှုကို ပွါးစေ၏၊ သင်သည် ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါဘုရား အား သွေးကို ဖြစ်စေ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဤအာနန္တရိယကံကို ဆည်းပူး၏၊ ဖျက်ဆီးလိုသောစိတ် သတ်လိုသောစိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွေးကို ဖြစ်စေ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ်သတတ်"ဟု ကြားသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်မှ ပြင်းပြကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သရဏ္ဂုံကယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ် ခြင်း လုံခြုံခြင်းအကျိုးငှါ စကြံ့သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဏ္ဂုံသံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာ ကို–

"အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဏ္ဂုံသံသည် အဘယ်သို့သော အသံနည်း"ဟု မေးတော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ်သတတ်"ဟု ရဟန်းတို့သည် ကြားပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မှ ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သရဏ္ဂုံကယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ်ခြင်း လုံခြုံ ခြင်း အကျိုးငှါ စကြံ့သွားပါကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ သရဏ္ဂုံသံကား ဤသို့သော အသံတို့ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏စကားဖြင့် "မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏"ဟု ထို ရဟန်းတို့ကို ခေါ်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုရဟန်း တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏"ဟု ပြော၏၊ "ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး နောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည်–

ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးလုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးက) လုံ့လမပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောကၠ၌ ဆရာငါးဦးတို့ ရှိကုန်၏၊ အဘယ်ငါးဦးတို့နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤလောကၠ၌ ဆရာ အချို့သည် မစင်ကြယ်သော သီလရှိလျက် "စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏၊ ငါ၏သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် ဤအသျှင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော သီလရှိလျက် "စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏၊ ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ထိုဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ်စကားဖြင့် ထိုအသျှင်ဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ "အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုအံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့"ဟု သိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် သီလမှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောကၠ၌ ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိလျက်။ပ။ မစင်ကြယ်သော တရားဟောခြင်းရှိလျက်။ပ။ ပြောကြားခြင်းရှိလျက်။ပ။ မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိလျက် "စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်းဟု ဝန်ခံ၏"၊ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် ဤဆရာအသျှင်သည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိလျက် "စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်းဟု ဝန်ခံ၏"၊ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မူ ထိုဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုအသျှင်ဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံ အတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ "အကြင်အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုအံ့၊ ထိုအမှုဖြင့် ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှားလတ္တံ့"ဟု သိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ လောကၠ၌ ဤဆရာငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငါမူကား စင်ကြယ်သော သီလရှိသောကြောင့် စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏၊ "ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှ မစောင့်ကုန် ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ ငါသည်မူကား စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရား ဟောခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်းရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိသောကြောင့် "စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ်အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏ မညစ် နွမ်း"ဟု ဝန်ခံ၏၊ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးလုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးက) လုံ့လမပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နေမြဲကျောင်းသို့ သွားကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့ကို မစောင့်အပ်ကုန်ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၂။ ထိုစဉ်အခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နာဠာဂိရိမည်သော ဆင်သည် ကြမ်းတမ်း၏၊ လူကို သတ် တတ်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ဆင်ထိန်းတို့အား–

"အချင်းတို့ ငါတို့ကား မင်းကျွမ်းဝင်သော သူတို့ပေတည်း၊ ရာထူးနိမ့်သူကို ရာထူးမြှင့်ရန်လည်းကောင်း၊ လခရိက္ခာကို တိုးစေရန်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ကုန်၏၊ အချင်းတို့ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ဤလမ်းသို့ လာသောအခါ ဤနာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေ၍ ဤလမ်းသို့ လွှတ်ကုန်လော့"ဟု ပြောဆို၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလမ်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ထိုလမ်းသို့ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေလွှတ်ပြီးလျှင် ထိုလမ်းသို့ သွားစေကုန်၏။ နာဠာဂိရိဆင်သည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ နှာမောင်းကို ထောင်ပြီးလျှင် နားရွက်နှင့်အမြီးကို စွင့်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှုပြေးလာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အဝေးမှ လာသော နာဠာဂိရိဆင်ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို –

"အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ လူကို သတ်တတ်ပါ၏၊ ဤလမ်းသို့ လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းအခွင့်သည် မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးတို့ က) လုံ့လမပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုရဟန်းတို့သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်းပါ၏၊ လူကို သတ်တတ်ပါ၏၊ ဤလမ်းသို့ လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ၊ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့ မကြောက်ကြကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းအခွင့်သည် မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးတို့ က) လုံ့လမပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ပြာသာဒ်ရှည်တို့၌လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းတို့၌လည်းကောင်း၊ အိမ်ခေါင်မိုး တို့၌လည်းကောင်း တက်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုလူတို့တွင် မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြ ဉာဏ်မရှိကြသော လူတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှစွတကား၊ ဆင်သည် ညှဉ်းဆဲအပ်လတ္တံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

သို့သော် ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြ ပညာရှိကြ ဉာဏ်ရှိကြသော လူတို့ကမူ “အချင်းတို့ (နာဠာဂိရိ) ဆင်သည် (ဘုရားတည်းဟူသော) ဆင်နှင့် မကြာမြင့်မီ စစ်ထိုးအံ့တကား”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠာဂိရိဆင်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံ၏၊ ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာစိတ်နှင့် တွေ့ထိသောကြောင့် နှာမောင်းကို ချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ရပ်တည်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ယာလက်တော်ဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်၏ ဦးကင်းကို ပွတ်သပ်တော်မူလျက် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် (ဤသို့) ရွတ်ဆို တော်မူ၏။

“နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်သို့ (သတ်လိုစိတ်ဖြင့်) မချဉ်းကပ်လင့်၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်သို့ (သတ်လိုစိတ်ဖြင့်) ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲကြောင်းသာတည်း၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ကို သတ်သော သူအား ဤဘဝမှ နောက်ဘဝသို့ သွားသည်ရှိသော် ကောင်းသောဂတိသည် မဖြစ်နိုင်။

မာန်မယစ်လင့်၊ မမေ့လျော့လင့်၊ ထိုမေ့လျော့သော သူတို့သည် ကောင်းသော ဂတိသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ ကောင်းရာဂတိသို့ ရောက်ရာသော အခြင်းအရာအား လျော်စွာ သင်သည်သာ ပြုရအံ့”ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။

ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် နှာမောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေမှုန့်တို့ကို ယူ၍ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖြန့်ကြဲပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်နေရသည့်အရပ်တိုင်အောင် ပုဆစ်တုပ်ကာ နောက်ဆုတ်လေ၏၊ ထို့နောက် နာဠာဂိရိဆင်သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ မိမိနေရာ၌ ရပ်၏၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် နာဠာ ဂိရိဆင်သည် ယဉ်ကျေး၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် – “အချို့သော သူတို့သည် လုံ့တံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချွန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံး တို့ဖြင့်လည်းကောင်း ဆုံးမကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လုံ့တံမပါဘဲ လက်နက်မပါဘဲ ဆင်ကို ဆုံးမတော်မူ၏”ဟု ဂါထာဖြင့် သီဆိုကြကုန်၏။

“ဤဒေဝဒတ်သည် အလွန်ယုတ်မာ၏၊ အလွန်ကျက်သရေမဲ့သူ ဖြစ်၏၊ ဤသို့ တန်ခိုးအာနုဘော်ဂ “ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို သတ်ရန် အားထုတ်ဘိ၏”ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွှတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာသည် ဆုတ်ယုတ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လာဘ်သပ်ပကာသည် တိုးတက်၏။

ဝတ္ထုငါးမျိုးကို တောင်းဆိုခြင်း

၃၄၃။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်သပ်ပကာ ဆုတ်ယုတ်သောကြောင့် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာ တို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားရ၏။

လူတို့သည် "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း။ အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်သော အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွှတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရွှတ်ချ အပြစ်ပြော ပြောဆို ကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ အဘယ့်ကြောင့် စားဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရွှတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြော ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ဒေဝဒတ် သင်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စား၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

"မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား"ဟု (လျှောက်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အလိုဆိုးရှိသော သူတို့သည် အပေါင်းအသင်းကို မှီ၍ သံဃာကို မခွဲစေကုန်လင့်"ဟု သီလမရှိသော ရဟန်းတို့ကို နှိမ်နင်းရန်လည်းကောင်း၊ သီလချစ်သော ရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာ နေစိမ့်သောငှါလည်းကောင်း၊ ဒါယကာတို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါလည်းကောင်း အကျိုးထူးသုံးမျိုး တို့ကို စွဲ၍ ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ ရဟန်းသုံးပါး တစ်ပေါင်းတည်းခံအပ်သော ဘောဇဉ် ကို ပညတ်အံ့၊ ရဟန်းတို့ လေးပါးတစ်ပေါင်းတည်း ခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကို တရားအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရ မည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိက, ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿက, သမုဒ္ဒဒတ္တတို့ အဆံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ကောကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿက ကိုလည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒဒတ္တကိုလည်းကောင်း "ငါသျှင်တို့ လာကြကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဏာစက်ပျက်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့"ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဤသို့ဆိုလတ်သော် ကောကာ လိကသည် ဒေဝဒတ်ကို "ငါ့သျှင် ရဟန်းဂေါတမသည်ကား ကြီးသော တန်ခိုးရှိ၏၊ ကြီးသော အာနုဘော် ရှိ၏၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဏာစက်ပျက်ခြင်းကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း"ဟုဆို၏။

ငါသျှင်တို့ လာကြလော့၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၏ ခေါင်းပါးခြင်း၏ ကိလေသာကို ခါထုတ် ခြင်း၏ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း၏ ကိလေသာကို မပွါးစီးစေခြင်း၏ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤဆိုလတ္တံ့. ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင် ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပွါးစီးစေခြင်းငှါ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။

(၁) ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွာနီး

ကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၂) အသက်ထက်ဆုံး ပိဏ္ဍပါတ်ခူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် နိမန္တနာဘတ်

'ပင့်ဖိတ်၍ကျွေးသော ဆွမ်းကို စားခြင်း' ကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၃) အသက်ထက်ဆုံး ပံသုကူခူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့

လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၄) အသက်ထက်ဆုံး ရုက္ခမူခူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် အမိုးရှိသောကျောင်းသို့

ချဉ်းကပ်ငြားအံ့ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၅) အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊

ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ"ဟု ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းကုန်အံ့၊

ထိုဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြုလတ္တံ့။ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို သိစေကုန်အံ့။

ငါသျှင်တို့ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဏာစက်ပျက်ခြင်းကို ပြု ခြင်းငှါ တတ်နိုင်သည်သာတည်း၊ ငါသျှင်တို့ လူတို့သည် ခေါင်းပါးမှုကို ကြည်ညိုကြစမြဲ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား

ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ။ပ။ လုံ့လကြိုးကုတ်အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွှာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက် ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ"ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် မသင့်လျော်ပေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) တောကျောင်းနေ ဖြစ်စေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ရွာကျောင်းနေ ဖြစ်စေ။ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပိဏ္ဍပါတ်ခူတင်ဆောင် ဖြစ်စေ။ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) နိမန္တနဘတ်ကို လက်ခံစေ။ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပံသုကူခူတင်ဆောင် ဖြစ်စေ။ အကြင်ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံစေ။ ဒေဝဒတ် ငါသည် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး သစ်ပင်ရင်း အိပ်ရာနေရာကို ခွင့်ပြုအပ်ပြီ။ မမြင်အပ်၊ မကြားအပ်၊ မရှိရှာ (မယုံမှား) အပ်သော အစွန်းသုံးပါးမှ စင်ကြယ်သော ငါးအမဲကို ခွင့်ပြုအပ်ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ ခွင့်မပြု"ဟု ရွှင်လန်းတက်ကြွသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှိအသေပြုလျက် ဖဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ဝတ္ထုငါးမျိုး တို့ဖြင့် "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလို နည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြိုးကုတ်အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပွါးစီးစေခြင်းငှါ လုံ့လကြိုး ကုတ်အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွှာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေဟု ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခဲ့ကုန်ပြီ၊ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည်ကျင့်ကြံကုန်အံ့"ဟု လူအပေါင်းကို သိစေ၏။

ထိုလူအပေါင်းတို့တွင် အကြင် လူတို့သည် (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကုန်၊ မကြည်ညိုကုန်၊ များသော အသိဉာဏ် မရှိကြကုန်၊ ထိုလူတို့သည် "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကိလေသာကို ခါထုတ်ကုန်၏၊ ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးမှုရှိကုန်၏။ လာဘ်များသော ရဟန်းဂေါတမသည်ကား လာဘ်များခြင်းအကျိုးငှါ အားထုတ်ကြိုးစား၏"ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

အကြင်လူတို့သည်ကား (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ ပညာရှိကုန်၏၊ အသိညဏ်ရှိကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် "ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သံဃာကွဲခြင်းငှါ အာဏာစက် ပျက်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် လုံ့လပြုဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ပြစ်ပြပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကွဲခြင်းငှါ အာဏာစက်ပျက်ခြင်း ငှါ အဘယ့်ကြောင့်လုံ့လပြုဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာကွဲခြင်းငှါ အာဏာစက်ပျက်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏ဟူသည် မှန်သလော့ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

"ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏၊ ဒေဝဒတ် ညီညွတ်သော သံဃာကို သင်းခွဲသူသည် တစ်ကပ်ပတ်လုံး တည်စေတတ်သော မကောင်းမှုကို ပွါးစေ၏၊ တစ်ကပ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ ခံရ၏၊ ဒေဝဒတ် ကွဲသောသံဃာကို ညီညွတ်ရန် ပြုလုပ်သူသည် မြတ်သော ကုသိုလ်ကို ပွါးစေ၏၊ တစ်ကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏၊ ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် သံဃာကွဲခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အသျှင်အာနန္ဒာကို မြင်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာအား "ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ ယနေ့မှ စ၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာကံ ပြုအံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခွဲ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်ကို 'ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာကံပြုအံ့'ဟု ပြော ပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ယနေ့ကို အစပြု ၍ သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌–

"သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းမှုကို ပြုရန် လွယ်ကူ၏၊ သူယုတ်မာသည် ကောင်း မှုကို ပြုရန်ခဲယဉ်း၏၊ သူယုတ်မာသည် မကောင်းမှုကို ပြုရန် လွယ်ကူ၏၊ မြတ်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် မကောင်းမှုကို ပြုရန်ခဲယဉ်း၏"ဟု ဥ ဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၃–တတိယအခန်း

သံဃဘေဒကထာ

၃၄၄။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုဥပုသ်နေ့၌ နေရာမှ ထ၍ "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့သည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ။ပ။ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါ စေကုန်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွှာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင်ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ"ဟု ဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခဲ့ကုန်ပြီ၊ (သို့ရာတွင်) ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထုငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြပါကုန်စို့၊ ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို နှစ်သက်သော အသျှင်သည် စာရေးတံမဲကို ယူလော့"ဟု စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ထိုစဉ်အခါ ဝေသာလီပြည်နေ ငါးရာမျှသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ငယ်လည်း ငယ်ကုန်၏၊ ဝိနည်း၌လည်း မလိမ္မာကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်တည်း"ဟု စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏၊ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဂယာသီသအရပ်သို့ ဖဲသွား၏၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြပြီးနောက် အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်လျက် ဂယာသီသအရပ်သို့ ဖဲသွားပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာတို့ သင်တို့အား ထိုရဟန်းငယ်တို့၌ သနားခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လေစ၊ သာရိပုတြာတို့ထိုရဟန်းတို့သည် အကျိုးမဲ့ မပျက်စီးကုန်မီ သင်တို့ သွားကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရှိအသေပြုကာ ဂယာသီသအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထို့အခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ငိုလျက် ရပ်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား–

“ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း”ဟုမေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည်လည်း ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ သွားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက်နိုင်ရာသော အကြောင်း အရာမရှိပေ၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုသာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို နားလည်စေခြင်းငှါ သွားကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၅။ ထိုအခါ များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် တရားဟောလျက် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ဒေဝဒတ်သည် အဝေးမှလာသော သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို မြင်၍ “ရဟန်းတို့ ရှုကုန်လော့၊ ငါသည် တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည်လည်း ငါ၏ တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ငါ့ထံသို့ လာကုန်၏”ဟု ရဟန်းတို့အား ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ကောကာလိက က “ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို အရော မဝင်လင့်၊ သာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် အလိုဆိုးရှိကုန်၏၊ အလိုဆိုး၏ ဆွေငင်ရာသို့ လိုက်ရကုန်၏”ဟု ဒေဝဒတ်အား ဆို၏။

ငါ့သျှင် မဆိုသင့်၊ ထိုသာရိပုတ္တြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့၏ လာခြင်းသည် ငါ၏ တရားကို နှစ်သက်သောကြောင့် ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်၏ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “ငါ့သျှင်သာရိပုတ္တြာ လာလော့၊ ဤ၌၌ ထိုင်လော့”ဟု အသျှင်သာရိပုတ္တြာကို နေရာထက်ဝက်ဖြင့် (ထိုင်ရန်) ပင့်ဖိတ်၏။

“ငါ့သျှင် တန်ပြီ”ဟု အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည် အခြား ထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ အသျှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်း အခြားထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူ၍ သင်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏၊ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၍ အသျှင်သာရိပုတ္တြာကို–

“ငါ့သျှင် သာရိပုတ္တြာ ရဟန်းသံဃာသည် ထိနမိဒ္ဓကင်း၏၊ ငါ့သျှင် သာရိပုတ္တြာ ရဟန်းတို့အတွက် တရားစကားသည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏၊ ငါသည် ထို ကျောက်ကုန်းကို ဆန့်ဦးအံ့”ဟု တိုက်တွန်း၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ”ဟု အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဒုကုဋ္ဌသင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပြီးလျှင် လက်ယာနံပါးဖြင့် အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။

ပင်ပန်း၍ သတိရွတ်ယွင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းသော ထိုဒေဝဒတ်သည် တစ်မှုဟုတ်ချင်းဖြင့်ပင် အိပ် ပျော်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာဟူသော တရား စကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ကံမြစ်၏။ အသျှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် တန်ခိုးပြ၍

ဆုံးမခြင်း ပြာဋ္ဌိဟာဟူသော တရားစကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ကဲ့မြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်သာရိပုတြာက သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသျှင်မောဂ္ဂလ္လာန်က တန်ခိုးပြ၍ ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ဆုံးမကဲ့မြစ်အပ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့အား "ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိသော တရားအလုံးစုံသည့်ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏"ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်'သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နှစ်သက်သော ရဟန်းသည် လာလေ့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ထိုရဟန်းငါးရာတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကောကာလိကသည် "ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် ထလေ့၊ ထိုရဟန်းတို့ကို သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ဆောင်သွားကုန်ပြီ၊ 'ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို အကျွမ်းမဝင်လင့်၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် အလိုဆိုးရှိကုန်၏၊ အလိုဆိုး၏ ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ရကုန်၏'ဟု သင့်ကို အကျွန်ုပ်ပြောဖူးသည်မဟုတ်လော"ဟု ဆို၍ ဒေဝဒတ်ကို နှိုး၏။

ထိုအခါ ထိုနေရာ၌ပင် ဒေဝဒတ်၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်လေ၏။

သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကြသောအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းပြုကြပါကုန်မူ ကောင်းပါ၏"ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာ မသင့်၊ ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့၏ တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်လင့်၊ သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့အား ထုလွှစ္စဉ်းအာပတ်ကို ဒေသနာကြားစေလော့။ သာရိပုတြာ သင့်အား ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်သို့ ပြုမူသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၍ အကျွန်ုပ်ကို "သာရိပုတြာ ရဟန်းသံဃာသည် ထိနမိဒ္ဓကင်း၏၊ သာရိပုတြာ ရဟန်းတို့အတွက် တရား စကားသည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏၊ ထိုကျောက်ကုန်းကို ငါသည် ဆန့်ဦးအံ့"ဟု တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဒေဝဒတ်သည် ပြုမူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

၃၄၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို––

"ရဟန်းတို့ ရှေး၌ဖြစ်ဖူးသည်ကား တောအုပ်ကြီး၌ အိုင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ ထိုအိုင်ကြီးကို မှီ၍ ဆင်တို့သည် နေကုန်၏။

ထိုဆင်တို့သည် ထိုအိုင်သို့ ဆင်း၍ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နုတ်၍ ကောင်းစွာ ခါ၍ ညွှန်မရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ခဲစား၍ မျိုကုန်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်တို့၏ အဆင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ ခွန်အားအကျိုးငှာလည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း မရောက် ကုန်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆင်ကြီးတို့ကို ဝါနေသော ဆင်ငယ်တို့သည် အတုလိုက်လျက် ထိုအိုင်သို့ ဆင်းကာ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နုတ်၍ ကောင်းစွာ မခါဘဲ ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို ခဲမျိုကုန်၏။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်ငယ်တို့၏ အဆင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ ခွန်အား အကျိုးငှာလည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအတူသာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကို အတုလိုက်၍ ပြုသဖြင့် ဆင်းရဲစွာ သေရလတ္တံ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေကို ထိုးဆွ၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို စားလျက် မြစ်ချောင်းတို့၌ သွားသော ဆင်ပြောင်ကြီးကို အတုလိုက်၍ ပြုသော ဆင်ငယ်သည် ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကိုစား၍ သေသကဲ့သို့ ငါ့ကို အတုလိုက်၍ ပြုသော ဒေဝဒတ်သည် ဆင်းရဲခြင်း သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သေရလတ္တံ့။

၃၄၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏၊ အဘယ်ရုစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ--

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏၊ ပြန်လည်း ပြောတတ်၏၊ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏၊ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏၊ သိလည်း သိတတ်၏၊ သိစေလည်း သိစေ တတ်၏၊ အကျိုးစီးပွား ရှိ မရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏၊ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏၊ အဘယ်ရုစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ သာရိပုတြာသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏၊ ပြန်လည်း ပြော တတ်၏၊ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏၊ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏၊ သိလည်း သိတတ်၏၊ သိစေလည်း သိစေတတ်၏၊ အကျိုးစီးပွား ရှိမရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏၊ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အကြင်ရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောတတ်သော ပရိသတ်သို့ ရောက်၍ မတုန် လှုပ်၊ စကားကိုလည်း မယုတ်စေ၊ သတင်းစကားကိုလည်း မဖုံးလွှမ်း၊ ယုံမှားမရှိဘဲ ပြောကြားတတ်၏၊ မေးအပ်သော်လည်း အမျက်မထွက်၊ ထိုသို့သော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏။

၃၄၈။ ရဟန်းတို့ မသူတော်တရား ရှစ်ပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ–

ရဟန်း တို့ လာဘ်သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ ရဟန်းတို့ လာဘ်မရခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျော်စောခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ မကျော်စောခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာပြုစုခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ မပြုစုခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ အလိုဆိုးရှိခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ မိတ်ဆွေယုတ်ရှိခြင်းသည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။

ရဟန်းတို့ ဤမသူတော်တရား ရှစ်ပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။

၃၄၉။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေမူကောင်း၏၊ ဖြစ်လာသော လာဘ်မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို ဖြစ်လာသော ကျော်စော မဲ့မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍နေမူကောင်း၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အဘယ်အကျိုးထူးကို စွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာသနည်း။ ဖြစ်လာသော လာဘ်မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာမပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို မလွှမ်းမိုးဘဲနေသော ရဟန်းအား အာသဝေါတရားနှင့်စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍နေသော ရဟန်းအား ထိုအာသဝေါတရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်းပူလောင်မှုတို့သည် မဖြစ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်လာသော လာဘ်မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို မလွှမ်းမိုးဘဲနေသော ထိုရဟန်းအား အာသဝေါတရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍နေသော ရဟန်းအား ထိုအာသဝေါတရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်းပူလောင်မှုတို့သည် မဖြစ် ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤအကျိုးထူးကိုစွဲ၍ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်ရာ၏၊ ဖြစ်လာသော လာဘ်မရမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့မှုကို။ ဖြစ်လာသော

ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာ၏။

ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်အံ့၊ ဖြစ်လာသော လာဘ်မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့ မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာမပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုးရှိ မှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ်ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်အံ့ဟု သင်တို့ ကျင့်ရမည်။

၃၅၀။ ရဟန်းတို့ မသူတော်တရားသုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ အဘယ် သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ–

အလိုဆိုးရှိခြင်း၊ မိတ်ဆွေယုတ်ရှိခြင်း၊ တရားထူးအနည်းငယ်မျှကို ရခြင်းဖြင့် အကြွားဥ ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ရဟန်းတို့ ဤမသူတော်တရား သုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

လောကဥ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ အလိုဆိုးရှိသူ မဖြစ်သင့်၊ ဤအလိုဆိုးရှိခြင်းကြောင့်လည်း အလိုဆိုးရှိသူတို့၏ လားရာဂတိကို သိကြ ကုန်လော့။

ဒေဝဒတ်သည် ပညာရှိဟူ၍ ထင်ရှား၏၊ ပွါးစေအပ်ပြီးသော စိတ်ရှိသူဟူ၍ သမုတ် အပ်၏၊ အခြံအရံဖြင့် တောက်ပသကဲ့သို့ တည်၏ဟူ၍ ငါဘုရားသည် ကြား၏။

ထိုဒေဝဒတ်သည် မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားကို ထိပါးပုတ်ခတ်သောကြောင့် တံခါးလေးခုရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဝီစိငရဲသို့ ရောက်ရ၏။

အကြင်သူသည် မကောင်းမှုကို မပြုသော မပြစ်မှားထိုက်သော ငါဘုရားအား ပြစ်မှား၏၊ ပြစ်မှားစိတ်ရှိသော ရိုသေမှုကင်းမဲ့သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့သာလျှင် မကောင်းမှုသည် ရောက်၏။

အကြင်သူသည် သမုဒ္ဒရာကို အဆိပ်အိုးဖြင့် ဖျက်ဆီးနိုင်မည်ဟု မှတ်ထင်ရာ၏၊ ထိုသူသည် ထိုအဆိပ်အိုးဖြင့် မဖျက်ဆီးနိုင်ရာ။ အကြောင်းမူကား သမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့်ပေတည်း။

ဤအတူပင် အကြင်သူသည် ညှဉ်းဆဲတိုက်ခိုက်သော ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ချုပ်ချယ်သော စကားဖြင့် ညှဉ်းဆဲ၏၊ ထိုသူ၏ ခြုံထိခြယ်သော စကားသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၌ မရောက်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျင့်စဉ်လမ်းသို့ လိုက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ၏၊ ပညာရှိသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိတ်ဆွေပြုရာ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရာ၏။

ဥပါလိ၏ အမေးပြဿနာ

၃၅။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား--

အသျှင်ဘုရား "သံဃာ့အရေးအကြောင်း သံဃာ့အရေးအကြောင်း"ဟု ပြောကြပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်ပါသနည်း။

အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် "သံဃာ့အရေးအကြောင်းလည်း ဖြစ်၍၊ သံဃာကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်ပါသနည်း"ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ တစ်ပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏။ လေးပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှလည်း နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏၊ ငါးပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်ကုန်၏၊ ခြောက်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှလည်း သုံးပါးဖြစ်ကုန်၏ ခုနှစ်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ သုံးပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှ လေးပါးဖြစ်ကုန်၏၊ ရှစ်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့အရေးအကြောင်းသာဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ လေးပါးဖြစ်၏၊ တစ်ဖက်မှလည်း လေးပါးဖြစ်ကုန်၏၊ ကိုးပါးမြောက် ရဟန်းသည် "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံး အမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏၊ ဥပါလိ ဤသို့ ယူစေလျှင်ကား သံဃာ့အရေးအကြောင်းလည်းဖြစ်၍ သံဃာကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့အား‌လည်းကောင်း၊ ကိုးပါးထက်လွန်သော ရဟန်းတို့အား‌လည်းကောင်း၊ သံဃာ့အရေးအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါသော်ကား အားထုတ်နိုင်၏၊ သိက္ခမာန်သည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ဥပါသကာသည်သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ဥပါသိကာမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါသော်ကား အားထုတ်နိုင်၏၊ ။

ဥပါလိ ပကတတ်ဖြစ်သော၊ တူမျှသော ပေါင်းသင်းမှုရှိသော၊ တူမျှသော သိမ်၌ တည်သော ရဟန်းသည် သံဃာကို ခွဲနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၂။ အသျှင်ဘုရား "သံဃာကွဲပြားခြင်း သံဃာကွဲပြားခြင်း"ဟု ဆိုကြပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြားပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြကုန်၏၊ တရားကို "မတရား"ဟု ပြကုန်၏၊ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို "ဝိနည်း"ဟု ပြကုန်၏၊ ဝိနည်းကို "ဝိနည်းမဟုတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မပညတ် အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏"ဟု ပြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာ ဘုရား မပညတ်အပ်"ဟုပြကုန်၏၊ အာပတ်မဟုတ်သည်ကို "အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ အာပတ်ကို "အာပတ်မဟုတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို"လေးသော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ လေးသော အာပတ်ကို "ပေါ့သော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ ချွင်းချက်ရှိသော အာပတ်ကို "ချွင်းချက်မရှိသော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ ချွင်းချက်မရှိသော အာပတ်ကို "ချွင်းချက်ရှိသော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို "မရုန့်ရင်းသော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏၊ မရုန့်ရင်းသောအာပတ်ကို "ရုန့်ရင်းသော အာပတ်"ဟု ပြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထုတစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဆွေငင်ကုန်၏၊ အယုတ်အားဖြင့် ဆွေငင်ကုန်၏၊ အသီးအခြား ဥပုသ်ပြုကုန်၏၊ အသီးအခြား ပဝါရဏာ ပြုကုန်၏၊ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ ပြုကုန်၏၊ ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၃။ အသျှင်ဘုရား “သံဃာညီညွတ်ခြင်း သံဃာညီညွတ်ခြင်း”ဟု ဆိုကြပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို “မတရား”ဟု ပြုကုန်၏၊ တရားကို “တရား”ဟု ပြုကုန်၏၊ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်းမဟုတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ ဝိနည်းကို “ဝိနည်း”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို “မြတ်စွာ ဘုရား ပညတ်အပ်၏”ဟု ပြုကုန်၏၊ အာပတ် မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်မဟုတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ အာပတ်ကို “အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ ပေါ့သော အာပတ်ကို “ပေါ့သော အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ လေးသော အာပတ်ကို “လေးသောအာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်းရှိသော အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်းမရှိသော အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏။ ရှုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရှုန့်ရင်းသော အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏၊ မရှုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရှုန့်ရင်းသော အာပတ်”ဟု ပြုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထု တစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် မဆွေငင်ကုန်၊ အယုတ်အားဖြင့် မဆွေငင်ကုန်၊ အသီးအခြား ဥပုသ်မပြုကုန်၊ အသီးအခြား ပဝါရဏာ မပြုကုန်၊ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ မပြုကုန်။

ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၄။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် ထိုရဟန်းသည် အဘယ်တရားကို ပွါးစေပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်သော အကုသိုလ်ကို တိုး ပွါးစေ၏၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အပါယ်ကျလတ္တံ့သော၊ ငရဲကျလတ္တံ့သော၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့သော၊ သံဃာကို သင်းခွဲသော၊ သံဃာကွဲခြင်း၌ မွေ့လျော်သော၊ မတရားသောအမှု၌ တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂ၏ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ ဆုတ်ယုတ်၏။ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရား ကွဲသော သံဃာကို ညီညွတ်အောင်ပြုသော ရဟန်းသည် အဘယ်တရားကို တိုးပွါး စေပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ကွဲသော သံဃာကို ညီညွတ်အောင်ပြုသောကြောင့် မြတ်သော ကုသိုလ်ကို တိုးပွါးစေ၏၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏၊ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သော၊ တရား၌တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂ၏ ကုန်ရာ

နိဗ္ဗာန်မှ မဆုတ်ယုတ်။ သံဃာကို ညီညွတ်အောင်ပြုသောကြောင့် အာယုကပ် ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၅။ အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်ရာပါသလောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ရာပါသလောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ် လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော အဘယ်ရဟန်းသည် အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ မကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြ၏၊ ထိုသို့ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲ ခြင်း၌ "မတရား"ဟု အယူရှိ၏၊ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံး အမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြ၏၊ ထိုသို့ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏၊ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား ၍ မိမိနှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ မကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြ၏၊ ထိုသို့ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏၊ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊

ဤကား ဝိနယ တည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုး ကား ရဟန်းသည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြု၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ တရား အယူကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏။ပ။ (ထိုသို့ပြုရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏)၊ ထိုသို့ ပြုရာ၌ တရား အယူကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏၊ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့် သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာ ဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြော ကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို "မတရား"ဟု ပြု၏။ပ။ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို "ဝိနည်း"ဟု ပြု၏။ ဝိနည်းကို "ဝိနည်းမဟုတ်"ဟု ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြော အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏"ဟု ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည် ကို "မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်"ဟု ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်၏"ဟု ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက်အပ်"ဟု ပြု၏။

မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်၏"ဟု ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်အပ်သည်ကို "မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်"ဟု ပြု၏။ အာပတ်မဟုတ်သည်ကို "အာပတ်"ဟု ပြု၏။ အာပတ်ကို "အာပတ်မဟုတ်"ဟု ပြု၏။ ပေါ့သော အာပတ်ကို "လေးသော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏၊ လေးသော အာပတ်ကို "ပေါ့သော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏၊ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ကို "အကြွင်းမရှိသော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏၊ အကြွင်းမရှိသော အာပတ်ကို "အကြွင်းရှိသော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို "မရုန့်ရင်းသော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏၊ မရုန့်ရင်းသောအာပတ်ကို "ရုန့်ရင်းသော အာပတ်"ဟု ပြုကုန်၏။

ထိုသို့ပြုရာ၌ မတရားအယူ ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ မတရားအယူ ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ မတရားအယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုသို့ပြုရာ၌ တရားအယူ ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏၊ (ထိုသို့ပြုရာ၌ တရားအယူ ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏)၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ တရားအယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌တရားဟု အယူရှိ၏၊ ထိုသို့ပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှားရှိ၏။

မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိနှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျအံ့သောသူ ငရဲကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား သံဃာသင်းခွဲသော အဘယ်ရဟန်းသည် အပါယ် မကျအံ့သော ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယုကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသူ ဖြစ်ပါသနည်း"ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို "တရား"ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ တရား အယူကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးမထားမူ၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကားဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို "မတရား"ဟု ပြ၏။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို "မရုန့်ရင်းသော အာပတ်"ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ပြရာ၌ တရားအယူကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏၊ မိမိအယူအဆကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးမထားမူ၍ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးမထားမူ၍ "ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက်ကုန်လော့"ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာသင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်မကျအံ့သောသူ ငရဲမကျအံ့သောသူ အာယု ကပ်ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစားကောင်းသောသူ ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

အနုပိယနိဂုံး၌ ထင်ရှားသူ သာကီဝင်မင်းသားများ သိမ်မွေ့သော အနုရုဒ္ဓါမင်း သားသည် အလိုမရှိခြင်း လယ်ထွန်ခြင်း ကောက်စိုက်ပျိုးခြင်း ရေသွန်းခြင်း ပေါင်း သင်ခြင်း ရိတ်ခြင်း လယ်မှ ထုတ်ခြင်း။

စုပုံခြင်း နယ်ခြင်း ကောက်မှော်သဲ့ခြင်း အဖျင်းလှော့ခြင်း ကျီသို့ဆောင်ခြင်း နောက် နှစ်၌လည်း ဤသို့ လုပ်ရခြင်း အလုပ်မကုန်ဆုံးခြင်း ခမည်းတော်များ ဘိုးတော်များ။

ဘဒ္ဒိယမင်းသား အနုရုဒ္ဓါမင်းသား အာနန္ဒာမင်းသား ဘဂုမင်းသား ကိမိလမင်းသား သာကီဝင်မင်းသားတို့၏ မာန်မာန ကောသမ္မီပြည် စျာန်အဘိညာဉ်မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ကကုဓနတ်သား။

ပကာသနီယကံပြု ခြင်း ခမည်းတော်ဗိမ္မိသာရ မင်း လေးသမားယောကျ်ား နာဠာ ဂိရိဆင် တိကဘောဇဉ် ဝတ္ထုငါးမျိုး ဝန်လေးခြင်း သံဃာကိုသင်းခွဲခြင်း ထုလ္လစ္စဉ်း အာပတ်။

မသူတော်တရား သုံးမျိုး မသူတော်တရား ရှစ်မျိုး တစ်ဖန် မသူတော်တရား သုံးမျိုး သံဃာ့ အရေးသံဃာကွဲပြားခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏လော။

ဤတွင် ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်ပြီး၏။

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

၈–ဝတ္တက္ခန္ဓက

၁–အာဂန္တုကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးလျက်လည်း အရံ တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်း သို့ ဝင်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်၏၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်။

အာဂန္တုရဟန်းတစ်ပါးသည် မနေဖူးသော ကျောင်းတွင်းသို့ မင်းတုပ်ကြီးကို ဖွင့်၍ တံခါးရွက်ကို တွန်းပြီးလျှင် အဆောတလျင် ဝင်၏၊ အထက်တံခါးပေါင်မှ မြွေသည် ထိုရဟန်း၏ ပခုံး၌ ကျ၏၊ ထို ရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ အော်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာ၍ "ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လန့်အော်သနည်း"ဟု ထိုရဟန်းကို မေးကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းက ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်––

"အဘယ့်ကြောင့် အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးလျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံ အတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း

မမေးကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အာဂန္ဆုရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်၏၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အာဂန္ဆုရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖိနပ်စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ထီးဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်းခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့်လည်း ခြေဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်း တို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အာဂန္ဆုရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၅၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဂန္ဆုရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အာဂန္ဆုရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဂန္ဆုရဟန်းသည် “ယခု အရံတွင်းသို့ ဝင်အံ့”ဟု ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ နှိမ့်လျက် ခါပြီးလျှင် ယူ၍လည်းကောင်း၊ ထီးကို ပိတ်၍လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းခြုံကို ဖွင့်၍လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍လည်းကောင်း မနေးမလျင် အရံတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။

အရံတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း”ဟု ကောင်းစွာ မှတ်သားရမည်၊ ကျောင်းနေရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးရာ ဇရပ်၌ဖြစ်စေ မဏ္ဍပ်၌ ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်း၌ဖြစ်စေ နေကုန်အံ့၊ ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သင့်လျော်ရာ၌ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ သင့်လျော်ရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ လျောက်ပတ်သော နေရာကို ယူ၍ ထိုင်ရမည်၊ “အဘယ်သည်သောက်ရေနည်း အဘယ်သည် သုံးရေနည်း”ဟုသောက်ရေကို သုံးဆောင်ရေကို မေးရမည်၊ သောက်ရေ ကို အလိုရှိမူသောက်ရေကို ယူ၍သောက်ရမည်၊ သုံးရေကို အလိုရှိမူ သုံးရေကို ယူ၍ ခြေဆေးရမည်။

ခြေဆေးသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေလောင်းရမည်၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြေဆေးရမည်၊ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ရေကို မလောင်းအပ်၊ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ခြေတို့ကို မဆေးအပ်။

ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို မေး၍ ဖိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ်တို့ကို သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ခြောက်သော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်၊ နောက်မှ စိုသော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို လျှော်၍ သင့်ရာ၌ ဖြန့်ထားရမည်။

ကျောင်းနေရဟန်းက သီတင်းကြီးဖြစ်မူ ရှိခိုးရမည်၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်မူ ရှိခိုးခံရမည်၊ "အကျွန်ုပ် အတွက် အဘယ်ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ရောက်ပါသနည်း"ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မေးရမည်၊ နေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း မေးရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာကို မေးရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို မေးရမည်၊ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို မေးရမည်၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ဌာနကို မေးရမည်၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာဌာနကို မေးရမည်၊ သောက်ရေကို မေးရမည်၊ သုံးရေကို မေးရမည်၊ တောင်ဝှေးကို မေးရမည်၊ "အဘယ်အချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ အဘယ်အချိန်၌ ထွက်ရမည်"ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို မေးရမည်။

မနေဖူးသေးသော ကျောင်းဖြစ်မူ တံခါးရွက်ကို ခေါက်ပြီးလျှင် တစ်မုဟုတ်မျှဆိုင်းငံ့ကာ မင်းတုပ် ကြီးကို ပြုတ်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်း၍ အပြင်၌ ရပ်လျက် ကြည့်ရမည်၊ ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိသော်လည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်း၌ ညောင်စောင်းကို တင်ထားသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်၌ အင်းပျဉ်ကို တင်ထားသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသည် အထက်၌ အမှိုက်အစုပြွမ်းသော်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မူ သုတ်သင်ရမည်။

ကျောင်းကို သုတ်သင်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ မြေအခင်းကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်း အခြေခံတို့ကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာအခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ် ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင် တို့ကို မထိခိုက်စေသဖြင့် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပြင်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲ အတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူ မျှင်ရှိအံ့ ဗိတာန် မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှားအပ်၏၊ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ့နီဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားသော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ်မပြုသော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖြန်း၍ "ကျောင်းကို မြူမတက် စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား ၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်၊ မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင် စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြု လျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပြင်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အနောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာရှိ လေသွန်တံခါး တို့ကို ပိတ်ရမည်၊ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အေးသောအခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရ မည်၊ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်၊ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ ပိတ်ထား၍ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်ရေချိုးအုံသည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။

စည်းဝေးရာဇရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သောက်ရေမရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးဆောင်ရေ မရှိအံ့၊ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဂန္တုရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဂန္တုရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂–အာဝါသိကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၅၈။ ထိုအခါ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္ဆရဟန်းတို့ကို မြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ မထားကုန်၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူကုန်၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်၊ အာဂန္ဆသီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်း အိပ်ရာနေရာကို မခင်းကုန်။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်--

"အဘယ့်ကြောင့် အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္ဆရဟန်းတို့ကို မြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန် ဘိသနည်း၊ ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ မထားကုန်ဘိသနည်း၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်ဘိသနည်း၊ အာဂန္ဆသီတင်းကြီးရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို မခင်းကုန်ဘိ သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို--

၃၅၉။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဝါသိကရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အာဝါသိကရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိကရဟန်းသည် အာဂန္ဆသီတင်းကြီး ရဟန်းကို မြင်သော် နေရာခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေကို၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို၊ ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ သောက်ရေဖြင့် မေးရမည်၊ စွမ်းနိုင်မူ ဖိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ်သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ခြောက်သော အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရမည်၊ နောက်မှ စိုသော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို လျှော်ပြီးလျှင် သင့်ရာ၌ ဖြန့်ထားရမည်၊ အာဂန္ဆ သီတင်းကြီး ရဟန်းကို ရှိခိုးရမည်၊ ထိုကျောင်းသည် "အသျှင့်အတွက် ရောက်၏"ဟု ကျောင်း အိပ်ရာနေရာကိုခင်း ရမည်၊ နေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း ပြောရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာကို ပြောရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောရမည်၊ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို ပြောကြားရမည်၊ ကျင်းကြီးစွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်၊ သုံးဆောင်ရေကို ပြောကြားရမည်၊ တောင်ဝှေးကို ပြောကြားရမည်၊ "ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်"ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို ပြောရမည်။

သီတင်းငယ်ဖြစ်မူ "ဤနေရာ၌ သပိတ်ကို ထားလော့၊ ဤနေရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားလော့၊ ဤကား နေရာတည်း၊ ထိုင်လော့"ဟု ထိုင်လျက်ပင် ပြောကြားရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်၊ သုံးရေကို ပြောကြားရမည်၊ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို ပြောကြားရမည်၊ အာဂန္ဆရဟန်းကို ရှိခိုးစေရမည်၊ "ဤကျောင်းသည် သင့်အတွက် ရောက်၏"ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုပြောကြားရမည်၊ နေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကိုလည်းကောင်း ပြောကြားရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာကို ပြောကြားရမည်၊ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောကြားရမည်၊ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို ပြောကြားရမည်၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်ကို

ပြောကြားရမည်၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြားရမည်၊ သုံးဆောင်ရေကို ပြောကြားရမည်၊ တောင်ဝှေးကို ပြောကြားရမည်၊ "ဤအချိန်၌ ဝင်ရ မည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်"ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို ပြောကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဝါသိက ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃–ခရီးသွားရဟန်း ကျင့်ဝတ်

၃၆၀။ ထိုအခါ၌ ခရီးသွားရဟန်းတို့သည် သစ်ဘဏ္ဍာကိုလည်းကောင်း၊ မြေဘဏ္ဍာကိုလည်းကောင်း မသိမ်းဆည်းဘဲ တံခါးမ လေသာပြူတင်းပေါက်တို့ကို ဖွင့်လျက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားဘဲ ဖဲသွားကုန်၏၊ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာသည် မလုံခြုံ။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်–

"အဘယ့်ကြောင့် ခရီးသွားရဟန်းတို့သည် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို မသိမ်းဆည်းဘဲ တံခါးမ လေသာပြူတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လျက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားဘဲ ဖဲသွားကုန်ဘိ သနည်း၊ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မလုံခြုံ"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို––

၃၆၁။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ခရီးသွားရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ခရီးသွားရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ခရီးသွားရဟန်းသည် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြူတင်းကို ပိတ်လျက် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ပန်ကြား၍ ဖဲသွားရမည်။

ရဟန်းမရှိမူ သာမဏေကို ပန်ကြားရမည်၊ သာမဏေမရှိမူ အရံစောင့်ကို ပန်ကြားရမည်၊ အရံစောင့် မရှိမူ ဥပါသကာကို ပန်ကြားရမည်၊ ရဟန်းဖြစ်စေ သာမဏေဖြစ်စေ အရံစောင့်ဖြစ်စေ ဥပါသကာဖြစ်စေ (တစ်ဦးဦးမျှ) မရှိမူ ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်းတစ်ခု၌ ညောင်စောင်း တစ်ခုကိုတင်၍ အင်းပျဉ်တစ်ခု၌ အင်းပျဉ်တစ်ခုကိုတင်၍ အိပ်ရာနေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြူတင်းကို ပိတ်လျက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်းကို မိုးစွတ်သော် စွမ်းနိုင်မူ မိုးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ကျောင်းကို မိုးရမည်နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်၊ ဤနည်းဖြင့် ထိုအမိုးကို ရက္ခုန်မူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏၊ မရက္ခုန်မူ မိုးမစိုသော နေရာ၌ ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကိုခင်း၍ ညောင်စောင်းတစ်ခု၌ ညောင်စောင်း တစ်ခုကို တင်၍ အင်းပျဉ်တစ်ခု၌

အင်းပျဉ်တစ်ခုကို တင်၍ အိပ်ရာနေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြူတင်းကို ပိတ်လျက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်းအလုံးစုံကို မိုးစွတ်သော် စွမ်းနိုင်မူ အိပ်ရာနေရာကို ရွှာသို့ ဆောင်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အိပ်ရာနေရာကို ရွှာသို့ ဆောင်ရမည်နည်း"ဟုကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်၊ ဤနည်းဖြင့် ရွှာသို့ ဆောင်ခြင်းကို ရမူကောင်း၏၊ မရကုန်မူ လွင်တီးခေါင်၌ ကျောက်ခဲလေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်းတစ်ခု၌ ညောင်စောင်းတစ်ခုကို တင်၍ အင်းပျဉ်တစ်ခု၌ အင်းပျဉ်တစ်ခုကို တင်၍ အိပ်ရာနေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ "အပေါင်စသော အစိတ်တို့လည်း ကြွင်းတန်ကုန်ရာ၏"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) မြက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း သစ်ရွက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဖုံးအုပ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ဤကား ခရီးသွားရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ခရီးသွားရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)၊

၄-အနုမောဒနာပြုရမည့် ဝတ်ကိုပြဆိုခြင်း

၃၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာ မပြုကုန်။ လူတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာ့မပြုကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "အဘယ်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာ ပြုသင့်သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းကို ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်းသည် သံဃာကို ဆွမ်းကျွေး၏၊ အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည် သံဃထေရ်ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် "မထေရ်ကြီးရဟန်းကို ဆွမ်းစားဧရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြု တော်မူ၏"ဟု အသျှင်သာရိပုတ္တြာကို တစ်ပါးတည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တြာသည် ထိုလူတို့ကို အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင် နောက်မှ တစ်ပါးတည်း ကြွ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ တစ်ပါးတည်းလာသော အသျှင်သာရိပုတ္တြာကို မြင်၍ "သာရိပုတ္တြာ အသို့နည်း၊ ဆွမ်းသည် ပြည့်စုံ၏လော"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းသည် ပြည့်စုံပါ၏၊ သို့ပြည့်စုံပါငြားလည်း ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို တစ်ဦးတည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွားပါကုန်၏"ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင်

ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ မထေရ်ကြီး မထေရ်ငယ် ရဟန်းလေးပါး ငါးပါးတို့ကို ဆိုင်းငံ့စိမ့်သောငှာ ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မထေရ်တစ်ပါးသည် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင်ကြီးနှိပ်စက်သော်လည်း ဆိုင်းငံ့၏၊ ထိုမထေရ်သည် ကျင်ကြီးကို မအောင့်နိုင်ဘဲ တွေဝေလျက် လဲကျ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိလတ်သော် အနီး၌ ရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ သွားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅–ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်

၃၆၃။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစားဇရပ်သို့ သွားကုန်၏၊ ကျောတက်၍လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်၏၊ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏၊ ရဟန်းငယ်တို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် တားမြစ်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းကြီးကိုလည်း ဖိ၍ ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံ ကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစားဇရပ်သို့ သွားကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောတက်၍လည်း မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်ဘိသနည်း၊ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစားဇရပ်သို့ သွားကုန်၏၊ ကျောတက်၍လည်း မထေရ်ကြီးတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်၏၊ မထေရ် ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏၊ ရဟန်းငယ်တို့ကိုလည်း နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

“မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား”ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၆၄။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့် ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင့်ရမည်။

အရံ၌ အချိန်ကို ကြားလျှောက်မူ ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကို ဖွဲ့၍ နှစ်ထပ်ပြု ၍ သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရုံ၍ ကမ္ဘတ်သီးကို တပ်၍ ဆေးကြောပြီးလျှင် သပိတ်ကို ယူ၍ မနေး မလျင် ရွာတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်၊ ကျောတက်၍ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ကွန်ဒြေစောင့်ထိန်း လျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက်

သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ဘန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် နေထိုင်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းလျက် နေထိုင်ရ မည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် နေထိုင်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ဘန်းပင့်လျက် မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ နေထိုင်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် မနေထိုင်အပ်၊ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့လျက် မနေထိုင်အပ်၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း မတားမြစ်အပ်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ဘန်းကြီးကို ဖိလျက်လည်း မနေထိုင်အပ်။

ရေပေးလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ (သိမ်းဆည်း၍) ရေကို ခံရမည်၊ နှိမ့်၍ မထိခိုက်စေဘဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်။

လက်ဆေးခံရှိမူ “လက်ဆေးခံကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေကုန်လင့်၊ သင်္ဘန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်”ဟု လက်ဆေးခံ၌ နှိမ့်၍ ရေကို လောင်းရမည်။

လက်ဆေးခံမရှိမူ “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေကုန်လင့်၊ သင်္ဘန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်”ဟု မြေ၌ နှိမ့်၍ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဆွမ်းလှူလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ ဟင်းအတွက် နေရာ ထားရမည်။

ထောပတ်သည်လည်းကောင်း၊ ဆီသည်လည်းကောင်း၊ လက်သုပ်သည်လည်းကောင်း ရှိမူ “ရဟန်း အားလုံးတို့အား အညီအမျှ ပြည့်စုံပါစေ”ဟု မထေရ်ကြီးသည် ပြောရမည်။

ဆွမ်းကို ကောင်းမွန်စွာ ခံရမည်၊ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ ဟင်းနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ သပိတ်အနားရေးနှင့် ညီသော ဆွမ်းကို ခံရမည်။

ရဟန်းအားလုံးတို့အတွက် ဆွမ်းမရောက်မီ မထေရ်ကြီးသည် ဆွမ်းမစားအပ်။ ဆွမ်းကို ရှိသေစွာ စားရမည်၊ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို စားရမည်၊ ဆွမ်းကို အစဉ်အတိုင်း စားရမည်၊ ဟင်းနှင့် မျှသော ဆွမ်းကို စားရမည်၊ ဆွမ်းဦးမှ နှိပ်၍ ဆွမ်းကို မစားအပ်၊ များပြားစေလိုခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟင်းလျာကိုလည်းကောင်း ဆွမ်းဖြင့် မဖုံးအပ်၊ မနာဖျားသော ရဟန်းသည် မိမိအကျိုးငှာဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း တောင်း၍ မစားအပ်၊ ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်ရှိလျက် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို မကြည့်အပ်၊ ကြီးလွန်းသော ဆွမ်းလုတ်ကို မပြုအပ်၊ ဝန်းဝိုင်းသော ဆွမ်း လုတ်ကို ပြုလုပ်ရမည်၊ ဆွမ်းလုတ်ကို မဆောင်မီ ခံတွင်းကို မဖွင့်အပ်၊ ဆွမ်းစားသော ရဟန်းသည် လက်အလုံးစုံကို

ခံတွင်း၌ မထည့်မသွင်းအပ်၊ ဆွမ်းလုတ်ရှိသော ခံတွင်းဖြင့် စကား မပြောအပ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်လျက် မစားအပ်၊ ဆွမ်းလုတ်ကိုကိုက်ဖြတ်၍ မစားအပ်၊ မျောက်ကဲ့သို့ ပါးစောင်၌ ထားလျက် မစားအပ်၊ လက်ကို ခါလျက် မစားအပ်၊ ဆွမ်းလုံးကို ကြဲလျက် မစားအပ်၊ လျှာကို ထုတ်လျက် မစားအပ်၊ စပ်စပ်အသံပြုလျက် မစားအပ်၊ ရှူတ်ရှူတ် အသံပြုလျက် မစားအပ်၊ လက်ကို လျက်၍ မစားအပ်၊ သပိတ်ကို ခြစ်လျက် မစားအပ်၊ နှုတ်ခမ်းကို လျက်၍ မစားအပ်။

အာမိသရှိသော လက်ဖြင့်သောက်ရေခွက်ကို မကိုင်အပ်၊ ရဟန်းအားလုံးတို့သည် ဆွမ်းစားမပြီးမီ မထေရ်ကြီးသည် ရေကို မခံအပ်၊ ရေပေးလတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်လျက် ရေကို ခံရမည်၊ နှိမ့်၍ မထိ မခိုက်စေဘဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်၊ လက်ဆေးခံရှိမူ “လက်ဆေးခံကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်”ဟု လက်ဆေးခံ၌ နှိမ့်၍ ရေကို လောင်းရမည်၊ လက်ဆေးခံမရှိမူ “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေမစိုပါစေလင့်”ဟု မြေ၌ နှိမ့်၍ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်၊ ဆွမ်းလုံးပါသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း ၌ မစွန့်အပ်။

ပြန်သွားသော် ရဟန်းငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ပြန်ရမည်၊ မထေရ်ကြီးတို့သည် နောက်မှ ပြန်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကွန္ဒြေစောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

၆–ပိဏ္ဍစာရိကဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၆၅။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သောရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင် အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်၏၊ အမှတ်မဲ့လည်း အိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက်ကုန်၏၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်၏၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏၊ အလွန်ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏၊ အလွန် နီးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်၏၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်၏။

ဆွမ်းခံရဟန်းတစ်ပါးသည်လည်း အမှတ်မဲ့ အိမ်သို့ ဝင်လေသော် တံခါးထင်မှတ်၍ အခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်မိ၏၊ ထိုအခန်း၌ မိန်းမသည် အဝတ်မပါဘဲ ပက်လက်အိပ်နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဝတ်မပါဘဲ ပက်လက် အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ “ဤကား တံခါးမဟုတ်၊ အခန်းသာတည်း”ဟု ထိုအခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏၊ ထိုမိန်းမ၏ ခင်ပွန်းသည်

အဝတ်မပါဘဲ ပက်လက်အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ "ဤရဟန်းသည် ငါ၏ မယားကို ဖျက်ဆီး၏"ဟု ရဟန်းကို ဖမ်း၍ ရိုက်နှက်၏၊ ထိုအခါ မိန်းမသည် ထိုအသံဖြင့် နိုး၍ "အရှင် သင်သည် ဤရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ရိုက်နှက်သနည်း"ဟု ထိုယောကျ်ားအား ပြောဆို၏။

ဤရဟန်းသည် သင့်ကို ဖျက်ဆီး၏ဟု (ဆို၏)။

"အရှင် ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါ၊ ထိုရဟန်းသည် မပြုတတ်ပါ"ဟု ပြော၍ ထို ရဟန်းကို လွတ်စေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ကုန်ဘိသနည်း၊ အမှတ်မဲ့လည်း အိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်နီးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၆၆။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ် လျှင် ဆွမ်း ခံလှည့် လည်သော ရဟန်းတို့ အား ကျ င့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းခံလှည့်သော ရဟန်းသည် "ယခုပင် ရွာသို့ ဝင်အံ့"ဟု အဝန်းသုံးပါး ကို ဖုံးလျက် အဝန်းညီစွာ ဝတ်လျက် ခါးပန်းကိုဖွဲ့လျက် အခေါက်ရှိသည်ကို ပြုလျက် သင်္ကန်းကြီးကို ရုံလျက် ကမ္ဘတ်သီးကို တပ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကို ယူလျက် မနှေးမလျင် ကောင်းစွာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကွန့်ကြိုကောင်းစွာ စောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

အိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် "ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့် ထွက်အံ့"ဟု မှတ်ရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မဝင်အပ်၊ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ အလွန်ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန်နီးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်၊ အလွန်လျင်စွာ မပြန်အပ်၊ "ဆွမ်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော"ဟု ရပ်လျက် မှတ်သားရမည်။

အလုပ်ကို ချသော်လည်းကောင်း၊ နေရာမှထသော်လည်းကောင်း၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော်လည်းကောင်း "လှူလိုရာ၏"ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်။

ဆွမ်းကို လှူလတ်သော် လက်ဝဲလက်ဖြင့် သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍ လက်ယာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ့်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်ကာ ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ ဆွမ်းလှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်၊ "ဟင်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော"ဟု မှတ်ရမည်၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော်လည်းကောင်း "လှူလိုရာ၏"ဟု နှလုံးပြု၍ ရပ်ရမည်၊ ဆွမ်းလှူပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံး၍ ကောင်းစွာ မနေးမလျင် ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေကိုကောင်းစွာ စောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည်ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြိုး၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ဆွမ်းခံရာရွာမှ ရှေးဦးစွာ ဖဲခဲ့သော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ အနီး၌ ထားရမည်၊ သောက်ရေကိုလည်းကောင်း၊ သုံးရေကိုလည်းကောင်း အနီး၌ ထားရမည်၊ ဆွမ်းခံရာရွာမှ နောက်မှ ဖဲခဲ့သော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုမူ စားရမည်၊ မစားလိုမူ မြက်သစ်ပင် မရှိရာ၌သော်လည်း စွန့်ရ မည်၊ ပိုးမွှားမရှိသော ရေ၌သော်လည်း သွန်ရမည်၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ရုပ်သိမ်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းတို့ကို သိမ်းရမည်၊ ဆွမ်းဦးထည့်ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းရမည်၊ သောက်ရေကိုလည်းကောင်း၊ သုံးရေကိုလည်းကောင်း သိမ်းရမည်၊ ဆွမ်းစားကျောင်းကို တံမြက်လှည်းရ မည်၊ သောက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သုံးရေအိုးကိုလည်းကောင်း၊ သန့်သက်ရေအိုးကိုလည်းကောင်း အချည်းနှီး ရေမရှိသည်ကို မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထားရမည်၊ မချိမကြွနိုင်သော ရဟန်းသည် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်ချင်းယှက်ကာ တည်ထားရမည်၊ ထိုမချိမကြွနိုင်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် စကားမပြောဆိုအပ်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ပုဆစ်ဒူးဝန်းနှစ်ဖက် ချက်ကို အဝန်းသုံးပါးဟု ဆိုသည်။

♣

၇–တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ဝတ်

၃၆၇။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် တောၵ် နေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည်သောက်ရေကို မတည်ထားကုန်၊ သုံးရေကို မတည်ထားကုန်၊ မီးကို မတည်ထားကုန်၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျောကို မတည် ထားကုန်၊ နက္ခတ်အကြောင်းအရာတို့ကို မသိကုန်၊ အရပ်မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်။

ခိုးသူတို့သည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုရဟန်းတို့အား–

“အသျှင်ဘုရားသောက်ရေရှိပါ၏လော”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား သုံးရေရှိပါ၏လော”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား မီးရှိပါ၏လော”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျော ရှိပါ၏လော”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား ယနေ့ အဘယ်နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ပါသနည်း”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား ဤကား အဘယ်အရပ်နည်း”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုခိုးသူတို့သည် “ဤရဟန်းတို့အားသောက်ရေမရှိ၊ သုံးရေမရှိ၊ မီးမရှိ၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျောမရှိ၊ နက္ခတ်အကြောင်းအရာကိုတို့ မသိကုန်၊ အရပ်မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်၊ ဤသူတို့ကား ခိုးသူတို့တည်း၊ ဤသူတို့ကား ရဟန်းမဟုတ်ကုန်”ဟု ရိုက်နှက်၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၆၈။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် တောနေရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် စောစောထ၍ သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လွယ်လျက် သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍ ဖိနပ်စီးကာ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာပြူတင်းကို ပိတ်ဆို့ပြီးလျှင် ကျောင်းမှ ဆင်းရမည်၊ “ယခု ရွာသို့ ဝင်အံ့”ဟု ဖိနပ်ချွတ်၍ (အောက်သို့) နှိမ့်ကာ ခါပြီးလျှင် အိတ်၌ ထည့်လျက် ပခုံး၌ ချိတ်၍ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီစွာဝတ်လျက် ခါးပန်းကို ဖွဲ့လျက် အထပ်ရှိသည်ကိုပြု၍ သင်္ကန်းကြီးကို ရုံလျက် ကမ္ပတ်သီးကို တပ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကို ယူလျက် မနှေးမလျင် ကောင်းစွာ ရွာသွင်းသို့ ဝင်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ပ။ ရွာတွင်း၌

ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းခြုံလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း ၌ ဖဝါးစွန်းနှင်းလျက် မသွားအပ်။ အိမ်သို့ဝင်သော ရဟန်းသည် "ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့် ထွက်အံ့"ဟု မှတ်ရမည်၊ အလွန်လျင်စွာ မဝင်အပ်၊ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ အလွန်ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန်နီးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်၊ အလွန်လျင်စွာ မပြန်အပ်၊ ရပ်သော ရဟန်းသည် "ဆွမ်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော"ဟု မှတ်သားရမည်၊ အလုပ်ကို ချသော်လည်းကောင်း၊ နေရာမှ ထသော်လည်းကောင်း၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော်လည်းကောင်း "လှူလိုရာ၏"ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်၊ ဆွမ်းကို လှူသော် လက်ဝဲလက်ဖြင့် သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍ လက်ျာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ့်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ ဆွမ်းလှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်၊ "ဟင်းကို လှူလိုသလော၊ မလှူလိုသလော"ဟု မှတ်သားရမည်၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော်လည်းကောင်း "လှူလိုရာ၏"ဟု (နှလုံးပြု၍) ရပ်ရမည်၊ ဆွမ်းလှူ ပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံး၍ မနှေးမလျင် ကောင်းစွာ ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ပ။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်း နင်းလျက် မသွားအပ်။ ရွာမှထွက်သော် သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လွယ်လျက် သင်္ကန်းကို ခေါက်၍ ဦးခေါင်း၌ တင်ကာ ဖိနပ်စီး၍ သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည်သောက်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်၊ မီးကိုတည်ထားရမည်၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျောကို တည်ထားရမည်၊ တောင်ဝှေးကို အနီး၌ ထားရမည်၊ နက္ခတ် အကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နက္ခတ်အကြောင်းအရာ အချို့တို့ကိုလည်းကောင်း သင်ယူရ မည်၊ အရပ်မျက်နှာ၌ လိမ္မာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား တောနေရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း တောနေရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈–ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်

၃၆၉။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းချုပ်ကုန်၏၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည့်လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏၊ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်ဘိ သနည်း ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၇၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည်။ ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။

ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ်ပင့်ကူမျှင်ရှိအံ့၊ ဖိတာန်မျက်နှာကြက်မှစ၍ ပယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ့နီ စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီး လျှင် သုတ်ရမည်၊ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ်မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ ကျောင်းကို "မြူမ တက်စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ အမှိုက်တံမြက်ချေးကို သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

ရဟန်းအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ ကျောင်းအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ သောက်ရေ အနီး၌ အိပ်ရာနေရာကို မခါအပ်၊ သုံးရေအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ လေအောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါး ပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်းသုတ်သင် ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊

အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အနောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အေးသော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်၊ ည၌အခါ၌ ပိတ်ရမည်၊ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားရမည်၊ ည၌အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေး ရာဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သောက်ရေ မရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ တစ်ကျောင်းတည်း၌ နေမူ သီတင်းကြီးရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ သင်ယူ ခြင်း မေးမြန်းခြင်း မပြုအပ်၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုအပ်၊ တရားမဟောအပ်၊ ဆီမီးကို မထွန်းအပ်၊ ဆီမီးကို မငြိမ်းစေအပ်၊ လေသာပြူတင်းတို့ကို မဖွင့်အပ်ကုန်၊ လေသာပြူတင်းတို့ကို မပိတ်အပ်ကုန်။

သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် အတူ စကြံ်တစ်ခုတည်း၌ စကြံ်လျှောက်မူ သီတင်းကြီး ရဟန်းရှိရာသို့ မျက်နှာမူလျက် သွားရမည်၊ သီတင်းကြီးရဟန်းကို သင်္ကန်းကြီးစွန်းဖြင့် မတိုက်ခိုက်စေအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉–ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးအနီး၌ ထိုင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက် မရသည်ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏၊ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်–

“အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မရှိသေ ခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင်

တံခါးအနီး၌ ထိုင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက်မရသည်ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးအနီး၌ ထိုင်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက်မရသည်ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီးရဟန်းသည် တားမြစ်လျက် မရှိသေခြင်းကိုစွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးမရှို့အပ်၊ ရှို့သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ တံခါးကို ပိတ်လျက် တံခါးအနီး၌ မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ရှေးဦးစွာ သွားသော ရဟန်းသည် ပြာများမူ ပြာကို စွန့်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ဇရုံးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ အကျည်သည် အမှိုက်ရှိမူ အကျည်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက်ရှိမူ တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ဇရုံးဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ဇရုံးဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ကသယ်မှုန့်ကို စုရုံးထားရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဆွတ်ရမည်၊ ရေချိုး ကျင်း၌ ရေကို လောင်းရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် မြေညက်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်း၍ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင် အပ်၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ စွမ်းနိုင်မူ ဇရုံးအိမ်၌ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့အား ကြေးပွတ်ရမည်။

ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ထွက်ရမည်၊ စွမ်းနိုင်မူ ရေ၌လည်း မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့အား ကြေးပွတ်ရမည်၊ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ရှေး၌ ရေမချိုးအပ်၊ အထက်မှ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးပြီး၍ တက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းသော ရဟန်းတို့အား လမ်းပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ နောက်ဆုံးထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်၌ ညွှန့်ဖွက်ထမူ ဆေးကြောရမည်၊ မြေ ညက်ခွက်ကို ဆေး၍ ဇရုံးအင်းပျဉ်ကို သိမ်း၍ မီးကို ငြိမ်း၍ တံခါးကို ပိတ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀–၀စွမ်းကုဋ္ဌိဋ္ဌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၃။ ထိုအခါ ဗြာဟ္မဏမောတ်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် “ယုတ်ညံ့၍ အနံ့ မကောင်းသော ဤကျင်ကြီးကို မည်သူ သန့်သက်ရေ ဆေးအံ့နည်း”ဟု ဆေးခြင်းငှာ အလိုမရှိ၊ ထိုရဟန်း၏ ဝစွမဂ်ဌ် ပိုးလောက်သည် တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါသျှင် အသို့နည်း သင်သည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးသလောဟု မေးကုန်၏၊ ငါသျှင်တို့ မဆေးသည် မှန်၏ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက် ရေမဆေးဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်း သင်သည် ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

“မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား”ဟု (လျှောက်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးစွန့်ပြီးလျှင် ရေရှိလျက် မဆေးဘဲ မနေအပ်၊ မဆေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ရဟန်း ငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ လာကုန်သော်လည်း ကျင်ကြီးသွားလိုလျက် ဆိုင်းငံ့ရကုန်၏၊ ထိုရဟန်းငယ်တို့သည် ကျင်ကြီးကို အောင့်ရသဖြင့် မူး၍ လဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးအိမ်၌ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ “ရဟန်းတို့ ရောက်လာသော အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးစွန့်ရန် ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလွန်လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏၊ သင်းပိုင်ကို မ၍လည်း ဝင်ကုန်၏၊ ညည်းတွားလျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ဒန်ပူခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်၏၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတ်ဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်၏၊ သုတ်ပြီး ကနုတ်ကိုလည်း ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်၏၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ထွက်ကုန်၏၊ စပ်စပ် အသံပြုလျက်လည်း သန့်သက်ရေဆေးကုန်၏၊ သန့်သက်ရေဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အလွန်လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ဝင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ညည်းတွားကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဒန်ပူခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျင်ကြီး တွင်း ပြင်ပ၌လည်း

ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန် ဘိသနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်ဘိသနည်း၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတ်ဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သုတ်ပြီး ကနုတ်ကိုလည်း ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်ဘိသနည်း၊ အလွန်လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ထွက်ကုန်ဘိသနည်း၊ စပ်စပ် အသံပြုလျက်လည်း သန့် သက်ရေဆေးကုန်ဘိသနည်း၊ သန့်သက်ရေဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ကျင်ကြီးအိမ်သို့ သွားသော ရဟန်းသည် ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ချောင်းဟန့်ရမည်၊ အတွင်း၌ ထိုင်နေသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ချောင်းဟန့်ရမည်၊ သင်္ကန်းတန်းဝါး၌လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းကြိုး၌လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို တင်ပြီးလျှင် မနေးမလျင် ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မဝင်အပ်၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍ မဝင်အပ်၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ခြေနင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင့်မရ မည်၊ ညည်းတွားလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ဒန်ပူခဲလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌ တံတွေးကို မထွေးအပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတ်ဖြင့် မသုတ်အပ်၊ ကနုတ်ကို ကျင်ကြီးတွင်း၌ မချအပ်၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ခြေနင်းခုံ၌ ရပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍ မထွက်အပ်၊ သန့်သက်ရေ ဆေးရာ ခြေနင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင့်မရမည်၊ စပ်စပ် အသံပြုလျက် မဆေးအပ်၊ သန့်သက်ရေ ဆေးရန်ခွက်၌ ရေကို ချန်မထားအပ်၊ သန့်သက်ရေဆေးရာ ခြေနင်းခုံ၌ ရပ်လျက်ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို ကျင်ကြီးလိမ်းကျံမူ ဆေးကြောရမည်၊ (သုံးပြီး) ကနုတ်ခွက်သည် ပြည့်မူ ကနုတ်ကို စွန့်ရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်၌ အမှိုက်ရှိမူ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ အကျည်း၌ အမှိုက်ရှိမူ အကျည်းကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်၌ အမှိုက်ရှိမူ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်၌ အမှိုက်ရှိမူ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိမူ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေလောင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁–ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၈။ ထိုအခါ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌

ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။

ရဟန်းတို့ အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အတူနေတပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အတူနေ တပည့်တို့အား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အတူနေတပည့်သည်) နံနက်စောစောထ၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပုခုံးထက်၌ကိုယ်ဝတ်ကို လက်ကတော့ စံပယ်တင်၍ ဒန်ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီး လျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီးသင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် နောက်လိုက်ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်း ညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက်ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ရုံ၍ ကမ္ဘတ်သီးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက်လိုက် ရဟန်းဖြစ်ရာ၏၊ ဝေးလွန်းစွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ်လဲလှယ်ခြင်းကို လှမ်းယူ ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ စကားပြောဆိုစဉ် အကြား အကြား၌ စကားမပြောအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကားကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုး

မကျိုးပါစေလင့်"ဟု နှလုံးသွင်းလျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ 'ရွှေ့ရှား၍' သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရ မည်။

ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်လည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိမခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ် သင်လျက် ရေမရှိအောင်ပြုပြီး တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထား အပ်။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ် ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို (ပွတ်တိုက်၍) ထိမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမ့်သိမ်းဆည်းရမည်၊ ထိုနေရာ၌ အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်၊ ဇရုံးအိမ်၌ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မီးညှိခြင်းစသော အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေးမှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ကိုယ်မှရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုကုဋ္ဌကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်ယူစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်ယူရမည်၊ မေးမြန်းစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မေးမြန်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထား ရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင် ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက်တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင်ရှိအံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ့နီ စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီး လျှင် သုတ်ရမည်၊ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်၊ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ ကျောင်းကို "မြူ မတက်စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်၊ အမှိုက်တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ညောင် စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက် စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရ မည်။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါးကို သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အနောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော

လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ အေးသော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်၊ ည၌ အခါ၌ ပိတ်ရမည်၊ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားရမည်၊ ည၌အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်'ရေချိုးအုံ'သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်၊ သောက်ရေမရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေမရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ'သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရားစကားကို မူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မှားသော အယူသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက် ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အရင်းသို့ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူ နေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အရင်းသို့ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အဗ္ဘာန်သွင်းပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား တဇ္ဈနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့ လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့မူလည်း ညွှတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား သံဃာတော်သည် တဇ္ဈနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း ဥက္ခေပ နီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊

မာန်တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း 'အမျက်ဒေါသကို မူလည်း' ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာတော်သည် ထိုက်ကို ငြိမ်း စေပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို မူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ချုပ်ရ မည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ကျိုရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန် ပြန်အလှန်လှန်ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သော သူအား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူအား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချို့သောသူအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်'ကို မပေးအပ်၊ အ ချို့သောသူ၏ ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်'ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ် စေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချို့သောသူကို (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သောသူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချို့သောသူကို မိမိအမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သောသူ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချို့သောသူကို နောက်လိုက် ရဟန်း မယူအပ် (မခေါ်အပ်)၊ အချို့သောသူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချို့သောသူကို မိမိဆွမ်းကို မဆောင် စေအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ်တစ်ပါး သို့ ဖဲမသွားအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အကယ်၍ နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ အနာမှထခြင်း 'ပျောက်ခြင်း'ကို ငံ့လင့်ရမည် 'စောင့်ဆိုင်းရမည်'။ ဤကား အတူနေတပည့်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂–သဒ္ဓိဝိဟာရိက (အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်

၃၇၇။ ထိုအခါ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့် ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဟူသည်

မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၇၈။ ရဟန်း တို့ သို့ဖြစ် လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့ အား အတူနေတပည့် တို့ ၌ ကျင့် ရမည့် ဝတ် ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အတူနေတပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ဆုံးမခြင်းတို့ဖြင့် သဂြိုဟ် ချီးမြှင့်အပ်၏။ ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အတူနေတပည့်အား သပိတ်မရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အတူနေတပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်အား သပိတ်ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အတူနေတပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ ဆရာသည် အတူနေတပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်အား သင်္ကန်းဖြစ်ပါအံ့ နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း 'ကြောင့်ကြခြင်းကိုမူလည်း' ပြုရမည်။ ဆရာအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ရှိ၍ အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို ပေးရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အတူနေတပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်။ အကယ်၍ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြော်ပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အတူနေတပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြော်ပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ အတူနေတပည့်သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်း ရမည်။

အတူနေတပည့်သည် ရွာသို့ အကယ်၍ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

"ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့"ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်း ကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ်သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထား အပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်သည်ရှိသော် အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ 'ရွှေ့ရှား၍' သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်း ခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ အတူနေ တပည့်သည်လည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရမည်၊ အတူနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော အတူနေတပည့်အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ

မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရေမရှိအောင်ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အတူနေတပည့် ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမှီးသိမ်းဆည်း ရမည်။ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အတူနေတပည့်သည် ရေချိုးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အတူနေ တပည့်သည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ဆရာသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှလည်းကောင်း နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်း ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။ ဇရုံးအိမ်၌ အတူနေတပည့်အား (မီးညှိခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း အတူနေတပည့်အား (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုးပြီးသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကိုဝတ်လျက် အတူနေ တပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်ကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူလျက် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ အတူနေ တပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အတူနေတပည့်နေသော ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရ မည်။ပ။ သန့်သက်ရေအိုး၌ အကယ်၍ ရေမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

အတူနေတပည့်အား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောစေရမည်။ အနီးနေတပည့်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကစ္စ'သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊

(သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုအတူနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေ တပည့် အား မှားသော အယူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်၊ (သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း) ဖြေရှင်း စေရ မည်၊ ထိုအတူနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေတပည့်သည် ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ တော်သည် အတူနေတပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေတပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေတပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေတပည့်သည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေတပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေတပည့်သည် အဇ္ဈာန်သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေတပည့်ကို အဇ္ဈာန်သွင်းပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

သံဃာသည် အတူနေတပည့်အား တဇ္ဈနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေတပည့်အား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

ထိုအတူနေတပည့်အား သံဃာသည် တဇ္ဈနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုအပ် ပြီးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း 'အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း' ချပါအံ့နည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ဖွပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့ ။ ဆရာသည် "ဤသို့ ချုပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အတူနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ကျိုလော့"ဟု ပြောကြားရမည်။ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်၊ အကယ်၍ အတူနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ဆိုးလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အတူနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်၊ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်၏ အနာမှထခြင်း 'ပျောက်ခြင်း' ကို ငံ့လင့်ရမည် 'စောင့်ဆိုင်းရမည်'။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၏ အတူနေတပည့်တို့၌

ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၁၃–အာစရိယဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၇၉။ ထိုအခါ အနီးနေတပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် အနီးနေတပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အနီးနေတပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၈၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အနီးနေတပည့်တို့အား ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အနီးနေတပည့်တို့ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အနီးနေတပည့်သည်) နံနက်စောစော ထ၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ် ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ ဒန်ပူကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကပ်ရမည်၊ နေရာခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုဆက်ကပ်ရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော ဆရာအား ရေကပ်ပြီး ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ ဆရာသည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီးသင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဆရာသည် နောက်လိုက်ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်းညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက် ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ္ဌတို့ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ရုံ၍ ကမ္ဘတ်သီးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဆရာ၏ နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်ရာ၏၊ ဝေးလွန်း စွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ်လဲလှယ်ခြင်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ဆရာစကားပြောဆို စဉ် အကြားအကြား၌ စကားမပြောအပ်၊ ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကားကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို

လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ်သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်"ဟု နှလုံးသွင်း လျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ 'ရွှေ့ရှား၍' သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

အကယ်၍ ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာသည်လည်း စားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက် ကပ်ရမည်၊ ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော ဆရာအား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရေမရှိအောင် ပြုပြီး တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ် ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို (ပွတ်တိုက်၍) ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဆရာသည် ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက် ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ် ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက် ကို ပေးရမည်။ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှလည်းကောင်း နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။

သီတင်းကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်းငယ် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်၊ ဇရုံးအိမ်၌ ဆရာအား (မီးညှိခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း ဆရာအား (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။

ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင် ပြု ၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ်

ဒုက္ခ၌ကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ဆရာကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်စေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်ယူရမည်၊ မေးမြန်းစေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မေးမြန်းရမည်။

ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါး ရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို ရိုရိုသေသေ ပြု ၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်၊ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲ တိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူ မျှင်ရှိအံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ဖယ်ရှားရမည်၊ လေသွန်တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ်ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဂွေ့နီ စသည်ဖြင့် ပြေပြစ်စွာ ပြုအပ်သော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ "ကျောင်းကို မြူ မတက်စေလင့်"ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက်လှည်းရမည်။ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထား ရမည်၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထား ရမည်၊ ညောင်စောင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်၊ အင်းပျဉ်ကို နေလှန်းသုတ် သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်၊ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်၊ မှီရာတံကဲပျဉ်ကို နေလှန်းပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကိုလည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်၊ အခင်းမရှိသောမြေ၌

သပိတ်ကို မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရ မည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်၊ ည၌အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန်တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်၊ ည၌အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ တံခါးမုခ် (ရေချိုးအုံ) သည် အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာဇရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာဇရပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက်လှည်းရမည်။ အကယ်၍သောက်ရေမရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေမရှိအံ့၊ သုံးရေ ကို တည်ထားရမည်။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်း ရမည်။

ဆရာအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာအား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ'သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ပယ်ဖျောက် ရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရှုမည်။ ဆရာအား မှားသောအယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာသည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် မာနတ်ကျင့် ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာကို အဗ္ဘာန်သွင်းပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရ မည်။ သံဃာသည် ဆရာအား တဇ္ဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့ မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုဆရာအား သံဃာသည်

တဇ္ဇနီယက်ကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဇ္ဇာဇနီယက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယက်ကိုလည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် "အဘယ်သို့လျှင် ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း 'အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း' ချပါအံ့ နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုက်ကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်ရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ချုပ်ရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ကျိုရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေတပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအံ့နည်းဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည် ပေါက်မပြတ်စေမီ ဖဲမသွားအပ်။

ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သော သူအား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူအား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်'ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်စေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူကို (ကြေးတွန်းခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ နောက် လိုက်ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချို့သော သူကို နောက်လိုက်ရဟန်း မယူအပ် 'မခေါ်အပ်'၊ အချို့သော သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိဆွမ်းကို မဆောင်စေအပ်၊ ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွားအပ်၊ ဆရာသည် အကယ်၍ နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဆရာ၏ အနာမှ ထခြင်း 'ပျောက်ခြင်း' ကို စောင့်ဆိုင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေတပည့်တို့၏ ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အနီးနေတပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁၄–အန္တေဝါသိက (အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၈၁။ ထိုအခါ ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

၃၈၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆရာတို့အား အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အနီးနေတပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင်ဆုံးမခြင်းဖြင့် သင့်[၇]ဟ်ချီးမြှင့်ရမည်၊ အကယ်၍ ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား သပိတ် မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား သပိတ်ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းမရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား သင်္ကန်း ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုလည်း 'ကြောင့်ကြခြင်းကိုလည်း' ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ရှိ၍ အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေတပည့် အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်'ကို ပေးရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်အား ပရိက္ခရာ 'အသုံးအဆောင်' ဖြစ်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက်စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေ ကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂုရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂုသောက်ပြီးသော အနီးနေတပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားရမည်၊ အနီးနေတပည့်သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အနီးနေတပည့်သည် ရွာသို့ အကယ်၍ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကိုထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေး ရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦးကြိုဆို၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းခေါက်သည်ရှိသော် "အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်"ဟု (နှလုံးသွင်း လျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ 'ရွှေ့ရှား၍' သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ အနီးနေတပည့်သည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရ မည်၊ အနီးနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်၊ ဆွမ်းစားပြီးသော အနီးနေတပည့်အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်စေဘဲ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရေ မရှိအောင်ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေလှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်၊ သပိတ်ကို ထားလိုသော်။ပ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော်။ပ။ ထိုမှဘက်က အစွန်းကို ဤမှဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အနီးနေတပည့်ထသည်ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို သိမှီးသိမ်းဆည်းရမည်၊ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက်လှည်းရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေတပည့်သည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေအေးဖြင့် အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်၊ ရေပူဖြင့် အလိုရှိငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အနီးနေတပည့်သည် အကယ်၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်၊ ကသယ်မှန့်ကို ပေးရမည်၊ မြေညက်ကို ပေးရမည်၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သို့ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်း ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။

ဇရုံးအိမ်၌ အနီးနေတပည့်အား (မီးညှိခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်၊ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (ရေသနုပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း အနီးနေတပည့်အား (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုး ပြီးသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေမရှိအောင်ပြု ၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် အနီးနေ တပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်ကို ပေးရမည်၊ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ အနီးနေတပည့်ကိုသောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အနီးနေတပည့်နေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရ မည်၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ပ။ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရ မည်။

အနီးနေတပည့်အား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပျောက်ငြိမ်းစေရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ'သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊

ဆရာသည် ပယ်ဖျောက်ရ မည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ပယ်ဖျောက်စေရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်အား မှားသောအယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်းရ မည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်အား တရားစကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ်နေခြင်းငှာ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် မာနတ်ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်သည် အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်ကို အဗ္ဘာန်သွင်း ပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား တဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယ ကံကိုလည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေတပည့်အား ကံမပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သောကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုအနီးနေတပည့် အား သံဃာသည် တဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ နိယဿကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကိုလည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကိုလည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း 'အမျက်ဒေါသကိုမူလည်း' ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ဖွပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်စေရပါအံ့ နည်း"ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အကယ်၍ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ချုပ်လော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေ ရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည်ဖြစ်အံ့ ဆရာသည် "ဤသို့ ကျိုလော့"ဟု ပြောကြားရမည်၊ "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေတပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျို စေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုလည်း 'ကြောင့်ကြခြင်းကိုလည်း' ပြုရမည်။ အနီးနေတပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် "ဤသို့ ဆိုးလော့"ဟု ပြောကြားရမည် "အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရပါအံ့နည်း"ဟု လုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်။ အနီးနေတပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအနီးနေတပည့်၏ အနာပျောက်သည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေတပည့်တို့၌ ဆရာတို့ ကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆရာတို့သည် အနီးနေတပည့်၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အဋ္ဌမ ဝတ္ထကွန္ကက ပြီး၏။

ဤခန္ဓကၠ၌ ဝတ္ထုသည် ငါးဆယ့်ငါးခုတို့တည်း၊ ကျင့်ဝတ်သည် တစ်ဆယ့်လေးခုတည်း။

ထိုဝတ္ထကွန္ကက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဖိနပ် စီးခြင်းလည်းကောင်း ထီးဆောင်းခြင်းလည်းကောင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်းလည်းကောင်း ဦးခေါင်း၌ တင်ခြင်းလည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း ရှိမခိုးခြင်းလည်းကောင်း မမေးခြင်းလည်းကောင်း မြွေကိုလည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကဲ့ရဲ့ခြင်းလည်းကောင်း။

ဖိနပ်ချွတ်ခြင်းလည်းကောင်း ထီးလည်းကောင်း ပခုံးလည်းကောင်း မနှေးမလျင် (ဝင်ခြင်း)လည်းကောင်း ဖဲသွားခြင်းလည်းကောင်း သပိတ်သင်္ကန်းကို ချခြင်းလည်းကောင်း သင့်ရာနေရာလည်းကောင်း မေးမြန်းခြင်းလည်းကောင်း။

ရေလောင်းခြင်းလည်းကောင်း ဆေးခြင်းလည်းကောင်း အဝတ်ခြောက် အဝတ်စိုဖြင့် ဖိနပ်ကို သုတ်ခြင်းလည်းကောင်း သီတင်းကြီးလည်းကောင်း သီတင်းငယ်လည်းကောင်း မေးမြန်းခြင်းလည်းကောင်း နေဖူးခြင်းလည်းကောင်း ဆွမ်းခံရွာလည်းကောင်း။

သေက္ခသမ္မုတိလည်းကောင်း ကျင်ကြီးဌာနလည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း သုံးရေလည်းကောင်း တောင်ဝှေးလည်းကောင်း ကတိကဝတ်လည်းကောင်း ထို့ပြင် အချိန်လည်းကောင်း တစ်ခဏလည်းကောင်း အမှိုက်လည်းကောင်း မြေအခင်းကို ထုတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

ညောင်စောင်းခြေခံလည်းကောင်း ဘုံလျှို့ 'ဖုံ'လည်းကောင်း ခေါင်းအုံးလည်းကောင်း ညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ထွေးခံလည်းကောင်း တံကဲပျဉ်လည်းကောင်း အထက်ပိုင်းလည်းကောင်း အထောင့်လည်းကောင်း ဂွေ့နီလည်းကောင်း အမည်းလည်းကောင်း မခြယ်ခြင်းလည်းကောင်း။

အမှိုက်လည်းကောင်း မြေအခင်းလည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံလည်းကောင်း ညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ဘုံလျှို့'ဖုံ'လည်းကောင်း နိသီဒိုင်အခင်းလည်းကောင်း ထွေးခံလည်းကောင်း တံကဲပျဉ်လည်းကောင်း။

သပိတ် သင်္ကန်းလည်းကောင်း မြေလည်းကောင်း ထိုဘက်မှအစွန်းလည်းကောင်း ဤဘက်မှ အခေါက်လည်းကောင်း အရှေ့ဘက်မှလာသော လေလည်းကောင်း အနောက်ဘက်မှ လာသော လေလည်းကောင်း မြောက်ဘက်မှလာသော လေလည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်ဘက်မှလာသော လေလည်းကောင်း။

အေးသောအခါ ပူသောအခါလည်းကောင်း နေ့ညဉ့်လည်းကောင်း ပရိဝုဏ်လည်းကောင်း တံခါးမုခ်လည်းကောင်း စည်းဝေးရာဇရပ်လည်းကောင်း မီးတင်းကုပ်လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်လည်းကောင်း။

သောက်ရေ သုံးရေ သန့်သက်ရေတို့၌ အိုးလည်းကောင်း ဥပမာပုံတို့ဖြင့် မနှိုင်းရည့်အပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤခရီးသည်ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

နေရာမခင်းခြင်းလည်းကောင်း ရေမတည်ခြင်းလည်းကောင်း ခရီးဦးမကြိုခြင်းလည်းကောင်းသောက်ရေဖြင့် မမေးခြင်းလည်းကောင်း ရှိမခိုးခြင်းလည်းကောင်း နေရာ မခင်းခြင်းလည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သီတင်းကြီးနေရာလည်းကောင်း ရေတည်ခြင်းလည်းကောင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းလည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း ဖိနပ်လည်းကောင်း သင့်သောနေရာ ရှိခိုး ခြင်းလည်းကောင်း နေရာခင်းခြင်းလည်းကောင်း။

နေဖူးခြင်းလည်းကောင်း ဆွမ်းခံရွာသေက္ခသမ္မုတိလည်းကောင်း ကျင်ကြီးဌာနလည်းကောင်းသောက်ရေ သုံးရေလည်းကောင်း တောင်ဝှေး ကတိကဝတ်လည်းကောင်း အခါလည်းကောင်း သီတင်းငယ်၏ နေထိုင်ခြင်းလည်းကောင်း။

ရှိခိုးစေခြင်းလည်းကောင်း ပြောခြင်းလည်းကောင်း အောက် (ဆိုပြီး) အတိုင်း နည်းတူ ဆောင်ရာ၏၊ လှည်းမှူးနှင့်တူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကျောင်းနေရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပြတော်မူ၏။

ခရီးသည် ရဟန်းတို့လည်းကောင်း သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာလည်းကောင်း ဖွင့်ခြင်းလည်းကောင်း မပန်ကြားခြင်းလည်းကောင်း ပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း မလုံခြုံခြင်းလည်းကောင်း သီလကို ချစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သိမ်းဆည်း၍လည်းကောင်း ပိတ်၍လည်းကောင်း ရဟန်းကိုဖြစ်စေ သာမဏေကို ဖြစ်စေ အရံစောင့်ကိုဖြစ်စေ ဥပါသကာကိုဖြစ်စေ ပန်ကြား၍သာလျှင် ဖဲသွားရာ၏။

ကျောက်ခဲတို့၌ အစုအပုံကို သိမ်းဆည်းရာ၏။ ပိတ်ခြင်းလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မူကြောင့်ကြပြုရာ၏၊ မိုးမစိုရာ၌ ထို့အတူလည်းကောင်း။

အလုံးစုံ မိုးစိုခြင်းလည်းကောင်း ရွာသို့ ဆောင်ခြင်းလည်းကောင်း လွင်တီးခေါင်၌ ထို့အတူလည်းကောင်း ထုပ်, လျောက်အင်္ဂါတို့ကား ကြွင်း (ကျန်) ကုန်ရာ၏ဟူသော နှလုံးသွင်းလည်းကောင်း ခရီးသည်ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဝမ်းမမြောက်ခြင်းလည်းကောင်း မထေရ်ကြီးလည်းကောင်း ချန်ထားခဲ့ခြင်းလည်းကောင်း လေးပါး ငါးပါးတို့လည်းကောင်း ကျင်ကြီးနှိပ်စက်ခြင်းလည်းကောင်း မိန်းမော 'မေ့မြော' ခြင်းလည်းကောင်း ဤကား အနုမောဒနာပြုရာတို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဆဗ္ဓဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ကုန်၍ မကောင်းသဖြင့် ရုံကုန်၍ အသွင် အပြင် မရှိကုန်ဘဲ ရှောင်၍ မထေရ်ကြီးတို့ကို တိုးဝှေ့ခြင်းလည်းကောင်း။

ရဟန်းငယ်တို့လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြခြင်းလည်းကောင်း အဝန်းသုံးပါးကို (အဝန်းညီစွာ) ဝတ်ခြင်းလည်းကောင်း ခါးပန်းလည်းကောင်း အထပ်လည်းကောင်း ကမွတ်သီးလည်းကောင်း။

ရှောင်မသွားခြင်းလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်းလည်းကောင်း (ကွန်ဒြေကို) ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်းလည်းကောင်း မျက်လွှာချခြင်းလည်းကောင်း (သင်္ကန်းကို) ပင့်မခြင်းလည်းကောင်း

ပြင်းစွာရယ်ခြင်းလည်းကောင်း နည်းသော အသံလည်းကောင်း လူပ်ခြင်းသုံး မျိုးတို့လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်းလည်းကောင်း ဖဝါးစွန်းဖြင့်နင်းခြင်းလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်းလည်းကောင်း ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိလျက် ပြင်းစွာ ရယ်ခြင်းလည်းကောင်း နည်းသောအသံလည်းကောင်း လူပ်ခြင်းသုံးမျိုးတို့လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း အာယောဂပတ်ဖွဲ့ခြင်းလည်းကောင်း တိုးဝှေ့၍ နေရာ၌ မနေရာ၊ တက်၍ ရေကို နှိမ့်၍ (ရေကို) သွန်းလောင်းခြင်းလည်းကောင်း။

အနီး (အပါး)လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း ဆွမ်းကို ခံရာ၏၊ ဟင်းလည်းကောင်း လက်သုပ်လည်းကောင်း (ရဟန်း) အားလုံးအား သပိတ်အနားရေးနှင့် အညီအမျှလည်းကောင်း။

ရှိသေစွာ သပိတ်အမှတ်သညာမရှိခြင်းလည်းကောင်း အစဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း ဟင်းနှင့် ညီမျှခြင်းလည်းကောင်း ဆွမ်းဦး ဆွမ်းထိပ်ကို မနှိပ်မဖိခြင်းလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်းလည်းကောင်း တောင်း (သိစေ) ခြင်း ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်သညာရှိခြင်းလည်းကောင်း။

ဆွမ်းလုတ်ကြီး အဝန်းညီသောဆွမ်းလုတ် ခံတွင်းဝလည်းကောင်း အလုံးစုံသော လက်လည်းကောင်း မပြောရခြင်းလည်းကောင်း ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ခြင်း ကိုက်ဖြတ် ခြင်းလည်းကောင်း ပါးစောင်၌ ထားခြင်းလည်းကောင်း ခါခြင်းလည်းကောင်း ဆွမ်းလုံး ကို ကြဲခြင်းလည်းကောင်း။

လျှာကို ထုတ်ခြင်းလည်းကောင်း စပ်စပ်အသံပြုခြင်းလည်းကောင်း ရှူတ်ရှူတ် အသံ ပြု ခြင်းလည်းကောင်း လက်ကို လျက်ခြင်း သပိတ်ကို ခြစ်ခြင်း နှုတ်ခမ်းကို လျက်ခြင်းလည်းကောင်း အာမိသရှိသော လက်လည်းကောင်း (ရေကို) ခံယူခြင်းလည်းကောင်း။

ရဟန်းအားလုံး ဆွမ်းစားမပြီးခြင်းလည်းကောင်း ရေကိုနှိမ့်၍ သွန်းလောင်းခြင်းလည်းကောင်း ရေခံခွက်အနီးအပါးရဟန်းလည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း နှိမ့်၍လည်းကောင်း မြေ၌လည်းကောင်း။

ဆွမ်းလုံးပါသော ဆေးရေလည်းကောင်း ပြန်နစ်ခဲ့ခြင်းလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းခြင်းလည်းကောင်း ဖဝါးစွန်းနင်းခြင်းလည်းကောင်း တရားမင်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဆွမ်းစားကျောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ခြင်းရှိ၍ အသွင်အပြင်နှင့်မပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မမှတ်သားမူ၍ အဆောတလျင် ဝေးရာ၌ရပ်ခြင်းလည်းကောင်း အလွန်နီးရာ၌ ရပ်ခြင်း ကြာမြင့်စွာ ရပ်ခြင်းလည်းကောင်း လျင်စွာ ပြန်နစ်ခြင်းလည်းကောင်း ပိဏ္ဍာစာရိကဝတ်၌ ထို့အတူ (ပညတ်တော်မူ၏)။ ။ (ထို့အတူ ဆွမ်းခံသူရဟန်းလည်းကောင်း) –

ဖုံး လွှမ်းလျက် သွားရာ၏၊ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်းလည်းကောင်း မျက်လွှာ ချခြင်း သင်္ကန်းကိုပင့်မခြင်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်း နည်းသော အသံလည်းကောင်း လူပ်ခြင်း သုံးမျိုးတို့လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း ဖဝါးစွန်းနင်းခြင်းလည်းကောင်း မှတ်သားခြင်းလည်းကောင်း အဆောတလျင်လည်းကောင်း ဝေးရာရပ်ခြင်းခဲ့လည်းကောင်း အလွန်နီးရာရပ်ခြင်းခဲ့လည်းကောင်း ကြာမြင့်စွာ ရပ်ခြင်းလည်းကောင်း လျင်စွာပြန်နစ်ခြင်းလည်းကောင်း နေရာလည်းကောင်း ယောက်ချိုလည်းကောင်း။

အိုးခွက်လည်းကောင်း ရပ်စေခြင်းလည်းကောင်း ရွှေ့ရှား၍ ညွတ်၍ ခံခြင်းလည်းကောင်း မော်မကြည့်ခြင်းလည်းကောင်း ဟင်းတို့ခွံလည်း ထိုဝတ်သည် ထို့အတူပင် တည်း။

ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်းလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းလျက်သွားခြင်းလည်းကောင်း ကွန္ဒြေကို ကောင်းစွာစောင့်ခြင်း မျက်လွှာချခြင်းလည်းကောင်း သင်္ကန်းကိုပင့်မခြင်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်းလည်းကောင်း။

နည်းသော အသံရှိခြင်းလည်းကောင်း လှုပ်ခြင်းသုံးမျိုးတို့လည်းကောင်း ခါးထောက်ခြင်းလည်းကောင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်းလည်းကောင်း ပဆွဲ့နင်းခြင်းလည်းကောင်း ရှေးဦး စွာနေရာဆွမ်းဦးထည့်ခွက်သောက်ရေလည်းကောင်း သုံးရေလည်းကောင်း နောက်မှ အလိုရှိအံ့၊ စားခြင်းလည်းကောင်း သွန် (စွန့်) ခြင်းလည်းကောင်း ရုပ်သိမ်းခြင်းလည်းကောင်း။

သိမ်းဆည်းခြင်းလည်းကောင်း တံမြက်လှည်းခြင်းလည်းကောင်း ကင်းဆိတ်သော အချည်းနှီးသော (အိုး) ကို ရေလောင်းခြင်းလည်းကောင်း လက်ယပ်ခေါ်ခြင်းလည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်းလည်းကောင်း ဤကား ဆွမ်းခံရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သောက်ရေ သုံးရေ မီး မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေ နက္ခတ် အရပ် ခိုးသူတို့လည်းကောင်း 'အလုံးစုံမရှိ'ဟု ရိုက်နှက်ခြင်းလည်းကောင်း ပခုံးခွဲ သပိတ်သင်္ကန်းလည်းကောင်း ထိုမှ တစ်ပါး။

ယခုအခါ ပခုံးခွဲလွယ်ခြင်းလည်းကောင်း အဝန်းသုံးမျိုးကို အဝန်းညီစွာ ဆွမ်းခံ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောင်ရာသကဲ့သို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောင်ရာ၏။

သပိတ်ကို ပခုံးခွဲ သင်္ကန်းကို ဦးခေါင်းခွဲ တင်ခြင်း (ဖိနပ်ကို) စီးခြင်းလည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း သုံးရေလည်းကောင်း မီးလည်းကောင်း မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေလည်းကောင်း တောင်ဝှေးလည်းကောင်း။

အစိတ်အပိုင်းရှိသော နက္ခတ် 'နက္ခတ်အချို့'လည်းကောင်း အရပ်မျက်နှာတို့ခွဲလိမ္မာသည်ဖြစ်ရာ၏၊ သတ္တဝါတို့ထက် မြတ်သော ဘုရားရှင်သည် ဤတောကျောင်းနေရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

လွင်တီးခေါင်လည်းကောင်း ပြန့်ကျဲကုန်၏။ သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ကျောင်းခွဲ အမှိုက်ရှိမူ ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းကို။

ဘုံလျှို့ 'ဖုံ' ခေါင်းအုံး ညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ထွေးခံလည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လေသာပြူတင်း မှိုတက်ခြင်းလည်းကောင်း ငွေ့နီလည်းကောင်း မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော မြေလည်းကောင်း မခြယ်သော 'မပြုပြင်သော' မြေလည်းကောင်း။

အမှိုက်စု ရဟန်းအနီးအပါးလည်းကောင်း အိပ်ရာနေရာလည်းကောင်း ကျောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း သုံးရေအနီးအပါးလည်းကောင်း လေညာအရပ်လည်းကောင်း။

လေအောက်၌ အခင်း (မြေအခင်း)လည်းကောင်း ညောင်စောင်း ခြေခံညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ဘုံလျှို 'ဖုံ' နိသီဒိုင် အခင်းလည်းကောင်း ထွေးခံလည်းကောင်း တံကဲပျဉ်လည်းကောင်း။

သပိတ်သင်္ကန်းလည်းကောင်း မြေ (အခင်းမဲ့မြေ)လည်းကောင်း ထိုဘက်၌ အစွန်းလည်းကောင်း ဤဘက်၌ အခေါက်လည်းကောင်း အရှေ့အရပ်လည်းကောင်း အနောက်အရပ်လည်းကောင်း မြောက်အရပ်လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်အရပ်လည်းကောင်း။

အေးချိန် ပူချိန်လည်းကောင်း နေ့လည်းကောင်း ည၌လည်းကောင်း ပရိဝုဏ်လည်းကောင်း တံခါးမုခ်လည်းကောင်း စည်းဝေးရာ ဧရပ် မီးတင်းကုပ်လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ်လည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း။

သန့်သင်္ကရေအိုးလည်းကောင်း သီတင်းကြီးလည်းကောင်း ပါဠိသင်ခြင်း အဋ္ဌကထာ သင်ခြင်း သရဇ္ဈာယ်ခြင်းလည်းကောင်း တရားဟောခြင်းလည်းကောင်း ဆီမီးထွန်းခြင်း မီးငြိမ်းခြင်းလည်းကောင်း မဖွင့်ခြင်းလည်းကောင်း မပိတ်ခြင်းလည်းကောင်း။

သီတင်းကြီးရှိရာသို့ မျက်နှာမူလှည့်ခြင်းလည်းကောင်း (လှည်းခြင်း) သင်္ကန်းစွန်းဖြင့်လည်း မတိုက်မခတ်ခြင်းလည်းကောင်း ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ ၌ ထိုကျင့်ဝတ်ကို သိစေတော် 'ပညတ်တော်' မူ၏။

တားမြစ်ခြင်းလည်းကောင်း တံခါးလည်းကောင်း မိန်းမောခြင်းလည်းကောင်း သီလ ကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ဧရုံးအိမ်မှ ပြာကို စွန့်ရာ၏၊ အပြင် မြေအကျည်သည် ထို့အတူပင်တည်း။

ပရိဝုဏ်လည်းကောင်း တံခါးမုခ်လည်းကောင်း ဧရပ်ဆောင်လည်းကောင်း ကသယ် မှုန့် မြေညက် ရေချိုးကန်ငယ်လည်းကောင်း မျက်နှာလည်းကောင်း ရှေ့မှမထေရ်ကြီး တို့ကို မတိုးဝှေ့ရခြင်းလည်းကောင်း ရဟန်းငယ်တို့ကို မတားမြစ်ခြင်းလည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မူ။

ရှေးမှလည်းကောင်း အထက်ရေညာလည်းကောင်း လမ်းခရီးလည်းကောင်း ညွှန်ပြောင်းလည်းကောင်း မြေညက်ခွက် အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံလည်းကောင်း ငြိမ်းစေ၍လည်းကောင်း ပိတ်၍လည်းကောင်း (ဖဲသွားရာ၏)။ ဤဆိုခဲ့ပြီးကား ဧရုံးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သန့်သင်္ကရေ မဆေးခြင်းလည်းကောင်း အကြီးအငယ် အစဉ်လည်းကောင်း လာရောက်စဉ်လည်းကောင်း အဆောတလျင်လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ညည်းတွားခြင်းလည်းကောင်း ဒန်ပူလည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်းလည်းကောင်း ကျင်ငယ်ခွက် တံတွေးလည်းကောင်း။

ကနုတ်ကြမ်းလည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်းလည်းကောင်း အဆောတလျင်လည်းကောင်း ပင့်မခြင်း စပ်စပ်အသံ သန့်သင်္ကရေကို ချန်ထားခြင်းလည်းကောင်း အပ အတွင်းမှ ချောင်းဟန့်ခြင်းလည်းကောင်း ကြိုးကြိမ်လည်းကောင်း မဆောမလျင်လည်းကောင်း။

အဆောတလျင်လည်းကောင်း ပင့်မခြင်း ရပ်ခြင်းလည်းကောင်း ညည်းတွားခြင်း ကနုတ်ကျင်ကြီးတွင်းလည်းကောင်း ကျင်ငယ်ခွက် တံတွေး ကနုတ်ကြမ်းလည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်းလည်းကောင်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေနင်းခုံလည်းကောင်း။

မဆော မလျင်လည်းကောင်း အလွန် မဆော မလျင်လည်းကောင်း ပင့်မခြင်းလည်းကောင်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေနင်းခုံ၌ စပ်စပ်အသံပြုခြင်းလည်းကောင်း သန့်သက်ရေ မချန်ထားခြင်းလည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်းလည်းကောင်း ကျင်ကြီးလိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း ကနုတ်ခြင်း 'ပုံးခွက်'လည်းကောင်း။

ကျင်ကြီးအိမ်လည်းကောင်း အပြင်မြေလည်းကောင်း ပရိဝုဏ်လည်းကောင်း တံခါး မုခ်လည်းကောင်းသန့်သက်ရေဆေးရာ၌ရေလည်းကောင်း ဤ(ဆိုပြီး) ကား ကျင်ကြီး အိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဖိနပ်လည်းကောင်း ဒန်ပူလည်းကောင်း မျက်နှာသစ်ရေလည်းကောင်း နေရာလည်းကောင်း ယာဂုလည်းကောင်း ရေလည်းကောင်း ဆေးကြော၍ရုပ်သိမ်းခြင်းလည်းကောင်း အမှိုက်လည်းကောင်း ရွာလည်းကောင်း။

သင်းပိုင်လည်းကောင်း ခါးပန်းကြိုးလည်းကောင်း နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း ရေပါသော သပိတ်လည်းကောင်း နောက်လိုက်ရဟန်းလည်းကောင်း အဝန်းသုံးမျိုးလည်းကောင်း အဝန်းညီစွာလည်းကောင်း ခါးပန်းလည်းကောင်း။

နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း ဆေးကြော၍ နောက်မှ မဝေးလွန်းရာ၌ ခံယူခြင်းလည်းကောင်း စကားပြောစဉ် အာပတ်အနီးစကားလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ သွား၍ နေရာလည်းကောင်း။

ခြေဆေးရေလည်းကောင်း မဆေးမီ ခြေဆေးအင်းပျဉ် ခြေပွတ်အိုးခြမ်းလည်းကောင် ခရီးဦးကြိုခြင်းလည်းကောင်း သင်းပိုင်လည်းကောင်း နေလှန်းခြင်းလည်းကောင်း ထားခြင်းလည်းကောင်း ခေါက်ရိုးကြောင့်လည်းကောင်း အခေါက်တွင်းလည်းကောင်း စားခြင်းငှါ ဆက်ကပ်ခြင်းလည်းကောင်း။

သောက်ရေလည်းကောင်း ရေလည်းကောင်း နိမ့်စွာလည်းကောင်း တစ်ခဏမျှလည်းကောင်း ကြာမြင့်စွာမထားခြင်းလည်းကောင်း သပိတ်သင်္ကန်းလည်းကောင်း မြေလည်းကောင်း ထိုဘက်၌ အစွန်းလည်းကောင်း ဤဘက်၌ အခေါက်လည်းကောင်း။

ရုပ်သိမ်းခြင်းလည်းကောင်း သိမ်းဆည်းခြင်းလည်းကောင်း အမှိုက်လည်းကောင်း ရေချိုးရန် ရေအေးလည်းကောင်း ရေနွေးလည်းကောင်း ဇရုံးအိမ်လည်းကောင်း ကသယ်မှုန့်လည်းကောင်း မြေညက်လည်းကောင်း နောက်မှလည်းကောင်း။

အင်းပျဉ်ခုံလည်းကောင်း သင်္ကန်းလည်းကောင်း ကသယ်မှုန့်လည်းကောင်း မြေ ညက်လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ခြင်းလည်းကောင်း မျက်နှာလည်းကောင်း ရှေ့မှလည်းကောင်း မထေရ်ကြီးလည်းကောင်း ရဟန်းငယ်လည်းကောင်း ကြွေးတွန်းခြင်းအမှုလည်းကောင်း ထွက်ခြင်းလည်းကောင်း။

ရှေ့မှလည်းကောင်း ရေလည်းကောင်း ရေချိုးပြီးသော် သင်းပိုင်ကိုဝတ်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာလည်းကောင်း သင်းပိုင်လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီးလည်းကောင်း အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံလည်းကောင်း နေရာလည်းကောင်း။

ခြေဆေးရေလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ခြေပွတ်အိုးခြမ်းလည်းကောင်းသောက်ရေလည်းကောင်း ပါဠိသင်ခြင်းလည်းကောင်း အဋ္ဌကထာသင်ခြင်းလည်းကောင်း အမှိုက်လည်းကောင်း သုတ်သင်ခြင်းလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ သပိတ်သင်္ကန်းလည်းကောင်း။

နိသီဒိုင်အခင်း အိပ်ရာခင်းလည်းကောင်း ဘုံလျှို 'ဖုံ' ခေါင်းအုံးလည်းကောင်း ညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံလည်းကောင်း ထွေးခံလည်းကောင်း တံကဲပျဉ်လည်းကောင်း။

မြေလည်းကောင်း ပင့်ကူမျှင် 'ပိုးအိမ်'လည်းကောင်း လေသာပြူတင်းလည်းကောင်း ဂွေ့နီလည်းကောင်း မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော မြေလည်းကောင်း မခြယ်လှယ်သောမြေလည်းကောင်း မြေလည်းကောင်း မြေအခင်းလည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံလည်းကောင်း ညောင်စောင်းလည်းကောင်း အင်းပျဉ်လည်းကောင်း ခေါင်းအုံးလည်းကောင်း။

နိသီဒိုင်အခင်း အိပ်ရာခင်းလည်းကောင်း ထွေးခံ တံကဲပျဉ် သပိတ် သင်္ကန်းလည်းကောင်း အရှေ့အရပ်လည်းကောင်း အနောက်အရပ်လည်းကောင်း မြောက်အရပ်လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်အရပ်လည်းကောင်း။

အေးချိန် ပူချိန် နေ့ည၌လည်းကောင်း ပရိဝုဏ်လည်းကောင်း တံခါးမုခ်လည်းကောင်း စည်ဝေးရာ ဇရပ်လည်းကောင်း မီးတင်းကုပ်လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ်သောက်ရေသုံးရေလည်းကောင်း။

သန့်သက်ရေလည်းကောင်း မမွေ့လျော်ခြင်းလည်းကောင်း တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကုစ္စ' ရှိခြင်းလည်းကောင်း အယူမှားခြင်းလည်းကောင်း သံဃာဒိသိသ်အာပတ်လည်းကောင်း အရင်းသို့ငင်ခြင်းလည်းကောင်း မာနတ်အဇ္ဈာန်လည်းကောင်း တဇ္ဈနီယ ကံလည်းကောင်း နိယဿကံလည်းကောင်း။

ပဗ္ဗာဇနီယကံလည်းကောင်း ပဋိသာရဏီယကံလည်းကောင်း ဥက္ခေပနီယကံလည်းကောင်း ပြုပြီးလည်းကောင်း ဖွပ်လျှော်ခြင်းလည်းကောင်း ဖွပ်ခြင်းလည်းကောင်း ဆိုးရည်လည်းကောင်း ဆိုးခြင်းလည်းကောင်း ပြန်လှန်ခြင်းလည်းကောင်း။

သပိတ်လည်းကောင်း သင်္ကန်းလည်းကောင်း ပရိက္ခရာလည်းကောင်း ဆံရိတ်ခြင်းလည်းကောင်း ကြေးတွန်းခြင်းလည်းကောင်း အမှုကြီးငယ်လည်းကောင်း နောက်လိုက်ရဟန်းလည်းကောင်း ဆွမ်းလည်းကောင်း ဝင်ခြင်းလည်းကောင်း။

သုသာန်သို့မသွားရခြင်းလည်းကောင်း အရပ်တစ်ပါးသို့ဖဲမသွားရခြင်းလည်းကောင်း အသက်ရှိသမျှ ပြုစုရခြင်းလည်းကောင်း ဤ(ဆိုပြီး) ကား အတူနေတပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ (ကျင့်ရန်) ဝတ်တည်း။

ဆုံးမခြင်းလည်းကောင်း ကဲ့မြစ်ခြင်းလည်းကောင်း ပါဠိသင်ခြင်းလည်းကောင်း အဋ္ဌကထာသင်ခြင်းလည်းကောင်း သပိတ်လည်းကောင်း သင်္ကန်းလည်းကောင်း ပရိက္ခရာလည်းကောင်း ဖျားနာခြင်းလည်းကောင်း နောက်လိုက်ရဟန်း မဖြစ်ရခြင်းလည်းကောင်း။

ဥပစ္ဆာယ်ဆရာတို့၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်တို့ကဲ့သို့ ဆရာတို့၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ အတူနေတပည့်၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့ အနီးနေတပည့်၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်ဖြစ်၏၊

အာဂန္တုက 'ခရီးသည်' ရဟန်းတို့၌ ကျင့်ဝတ်တို့သည် တစ်ဖန် အာဝါသိက 'ကျောင်းနေ' ရဟန်းတို့၌ ကျင့်ဝတ်ဖြစ်ကုန်၏၊ ဂမိက 'ခရီးသည်'ဝတ်လည်းကောင်း အနုမောဒန 'ဝမ်းမြောက်ခြင်း' ဝတ်လည်းကောင်း ဘတ္တဂ္ဂ 'ဆွမ်းစားကျောင်း' ဝတ်လည်းကောင်း ပိဏ္ဍပါတိက 'ဆွမ်းခံရဟန်း' ဝတ်လည်းကောင်း။

အာရညိက 'တောနေရဟန်း' ဝတ်လည်းကောင်း သေနာသန 'ကျောင်း' ဝတ်လည်းကောင်း ဇန္တာဃရ 'ဧရုံးအိမ်'ဝတ်လည်းကောင်း ဝစ္စကုဋီ 'ကျင်ကြီးအိမ်' ဝတ်လည်းကောင်း ဥပစ္ဆာယ 'ဥပစ္ဆာယ်တို့၌ပြုရန်' ဝတ်လည်းကောင်း သဒ္ဒါဝိဟာရိက 'အတူနေ တပည့်တို့၌ ပြုရန်' ဝတ်လည်းကောင်း။

အာစရိယ 'ဆရာတို့၌ပြုရန်'ဝတ်သည် အန္တေဝါသိက 'အနီးနေတပည့်တို့၌ ထို့အတူ ပြုရန်' ဝတ်ဖြစ်၏၊ ဝတ္တာကွန္ဓကဉ် ဝတ္ထုတစ်ဆယ့်ကိုးခုတည်း၊ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့် လေးပါးတို့တည်း။

ဝတ်ကို မဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကို မပြည့်စေနိုင်၊ သီလမစင်ကြယ်သော ရဟန်းသည် ပညာမရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်းကို မရနိုင်။

ပျုံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် များသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်၊ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ မမြင်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ မလွတ်မြောက်နိုင်။

ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကိုလည်း ပြည့်စေနိုင်၏၊ သီလစင်ကြယ်သော ရဟန်းသည် ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်တည်ကြည်မှုကိုလည်း ရနိုင်၏။

စိတ်မပျုံ့လွင့်သော ရဟန်းသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏၊ သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော ဘုရားသားတော် ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၏၊ ထိုဖြည့်ကျင့်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လတ္တံ့။

ဤတွင် အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဝတ္ထကွန္ဓက ပြီးပြီ။

၁။ "နက္ခတ္တံ သပွဒေသံဝါ" ပါဠိတော်အတိုင်း မြန်မာပြန်သည်။

၉-ပါတိမောက္ခုပနက္ခန္ဓက

၁-ပါတိမောက်ပြရန် တောင်းပန်ခြင်း

၃၈၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရသူဌေး၏ မိခင်သဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံလျက် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ ပဌမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ လျက်–

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပဌမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင် နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှ ထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်–

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင် နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်လတ်သော် အရုဏ်တက်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာရှိလတ်သော် နေရာမှ ထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်–

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ အရုဏ်တက်ပါပြီ၊ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာရှိပါပြီ၊ ရဟန်းသံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ်”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အား “မြတ်စွာဘုရားက အာဘယ်သူကို ရည်၍၊ အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ်”ဟု မိန့်တော်မူသနည်းဟူ၍ အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ရဟန်းသံဃာ အလုံးစုံ၏ စိတ်ကို (မိမိ၏) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေး တောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟုဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာအလယ်၌ ထိုင်နေသော သီလမရှိသော ‘ဒုဿီလ’ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်၍ နေရာမှထပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏၊ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှု မရှိ”ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို "ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏၊ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ"ဟု ဆိုသော်လည်းထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို "ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏၊ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ"ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မောင်းၭီကိုင်၍ တံခါးမုခ်မှ အပြင်သို့ ထွက်စေ၍ မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီးကို လျှို့၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ထွက်စေအပ်ပါပြီ၊ ပရိသတ်သည် စင်ကြယ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါလော့"ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

"မောဂ္ဂလ္လာန်အံ့ဖွယ်တည်း၊ မောဂ္ဂလ္လာန် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်၏၊ ထို (မင်္ဂိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် လက်မောင်းကိုကိုင်သည်တိုင်အောင်သော်လည်း ဆိုင်းငံ့ဘိ၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

၂–မဟာသမုဒ္ဒရာ၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၈၄။ ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သောအံ့ဖွယ်သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ယင်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏၊ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ–

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမ့်၏၊ အစဉ်အတိုင်းကိုင်း၏၊ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်း၏၊ စလျှင်စခြင်း (အစမှလျှင်) မနက်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်ခြင်း၊ အစဉ်အတိုင်းကိုင်းခြင်း၊ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းခြင်း၊ စလျှင်စခြင်း မနက်ခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ် ဖူးမြဲဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်ခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ရှိလျှင် ကမ်းသို့ လျင်စွာ ကပ်စေ၏၊ ကုန်းသို့ တင်စေ၏၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံခြင်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌

အသေကောင်ပုပ်ရှိလျှင် ကမ်းသို့ လျင်စွာ ကပ်စေခြင်း ကုန်းသို့ တင်စေခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း 'ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ'ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေးဦးဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ "မဟာသမုဒ္ဒရာ"ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ 'ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ'ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့၏ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေးဦး ဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့် ခြင်း "မဟာသမုဒ္ဒရာ"ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၏ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ ပြင်လည်း လောကဌ် အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လောကဌ် အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေ အယဉ်တို့သည်လည်း ကျခြင်း၊ ထိုရေကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ပဉ္စမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သောအရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ငန်သောအရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြ ကြောင်မြက်ရွှဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္ဘာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ပုလဲ မြ ကြောင်မြက်ရွှဲ ခရုသင်း ကျောက် သလင်း သန္ဘာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၈) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိ မည်သောငါး တိမိင်္ဂလ မည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလမည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏လည်းကောင်း၊ ယူဇနာ တစ်ရာယူဇနာ နှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘောကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏လည်းကောင်း နေရာဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တိမိမည်သောငါး တိမိင်္ဂလမည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလမည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏လည်းကောင်း၊ ယူဇနာ တစ်ရာ။ပ။

ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘော ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏လည်းကောင်း နေရာဖြစ်ခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သောအံ့ဖွယ်သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ယင်း သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၃–ဤသာသနာတော်၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၈၅။ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သောအံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ယင်းအံ့ဖွယ်သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရှစ်ပါးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း–

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမ့်သကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်းကိုင်းသကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းသကဲ့သို့၊ စလျှင်စခြင်း မနက်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ရသော သိက္ခာရှိ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ပြုအပ်သော လုပ်ငန်းရှိ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်အပ်သော အကျင့်ပဋိပဒါ ရှိ၏၊ စလျှင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိ။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤသိက္ခာစဉ်ရှိခြင်း လုပ်ငန်းစဉ်ရှိခြင်း ကျင့်စဉ်ပဋိပဒါရှိခြင်း စလျှင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍မသိခြင်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် တပည့်တို့အတွက် ငါပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏တပည့်တို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း မကျူးကျော်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တပည့်တို့အတွက် ငါပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း ငါ့တပည့်တို့၏ မကျူးကျော်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေ ကောင်ပုပ်ရှိလျှင် လျင်စွာ ကမ်းသို့ ကပ်စေသကဲ့သို့ ကုန်းသို့ တင်စေသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော သီလမရှိသော 'ဒုသီလ' ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာသည် မဆက်ဆံ၊ စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာ နှင်ထုတ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌

ထိုင်နေသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် သံဃာမှ ဝေး၏၊ သံဃာသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေး၏၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟုဝန်ခံသော မြတ်သောအကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ဟုဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုးစွတ်သော အမှိုက်ကဲ့သို့ဖြစ်သော သီလမရှိသော 'ဒုဿီလ' ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာ၏ မဆက်ဆံခြင်း၊ စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာပင် နှင် ထုတ်ခြင်း၊ သံဃာ့အလယ်၌ ထိုင်နေသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သံဃာမှ ဝေးခြင်း၊ သံဃာ၏လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးခြင်းတို့သည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ 'ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ'ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေးဦးဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ "မဟာသမုဒ္ဒရာ"ဟူ၍ပင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် 'မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ'ဟူသော ဤအမျိုးလေးပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေးဦးဖြစ်ကုန်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့် ၍ "သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့"ဟူ၍သာလျှင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ 'မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ'ဟူသော ဤအမျိုးလေးပါးတို့၏ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ရှေးဦးဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့် ၍ "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော်ရဟန်း"ဟူသော အရေအတွက်သို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေအယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှားသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် များစွာသော ရဟန်းတို့သည်ခန္ဓာမကြွင်းကျန်သော အငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းကုန်၏၊ ထိုငြိမ်းခြင်းဖြင့် အငြိမ်းဓာတ်'နိဗ္ဗာန်'၏ လျော့ခြင်း ပြည့်ခြင်းသည် မထင် ရှား၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ များစွာသော ရဟန်းတို့၏ ခန္ဓာကြွင်းမရှိသောအငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းခြင်း၊ ထို အငြိမ်းဓာတ် 'နိဗ္ဗာန်'၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ပဋ္ဌမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သောအရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လွတ်မြောက်မှု'ဝိမုတ္တိ'အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လွတ်မြောက်မှု'ဝိမုတ္တိ'အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာရှိခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊

ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြ ကြောင်မြက်ရွှဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္ဘာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'သည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး ဣန္ဒြေငါးပါး ဗိုလ်ငါးပါး ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး ဖြူစင်သော အင်္ဂါရုစ်ပါးရှိသော မဂ်ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၏ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး။ပ။ ဖြူစင်သော အင်္ဂါရုစ်ပါးရှိသော မဂ်ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာရှိခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ်သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၈) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိမည်သောငါး တိမိင်္ဂလမည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလမည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏လည်းကောင်း ယူဇနာတစ်ရာ ယူဇနာ နှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာတိုင်အောင် အတ္တဘောကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏လည်းကောင်း နေရာဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'သည်သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော ကြီး (မြတ်) သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်။ပ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော ကြီး (မြတ်) သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ်သဘော ပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သောအံ့ဖွယ်သဘောတို့ကား ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

"အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသော သူကို ကိလေသာမိုး စွတ်၏၊ ဖွင့်လှစ်သော သူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်၊ ထို့ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းပြီး အာပတ်ကို ဖွင့်လှစ်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ဖွင့်လှစ်သော် ထိုသူကို ကိလေသာမိုးမစွတ်နိုင်"ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၄-ပါတိမောက်ကို ကြားနာထိုက်သူ

၃၈၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ဥပုသ်မပြုတော့အံ့၊ ပါတိမောက်ကို မပြတော့အံ့၊ ရဟန်းတို့ ယခု အခါမှ နောက်၌ သင်တို့သည်သာ ဥပုသ်ကို ပြုကုန်လော့၊ ပါတိမောက်ကို ပြကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မစင်ကြယ်သော ပရိသတ်၌ ဥပုသ်ပြု, ပါတိမောက်ပြရာသော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည်လည်း ပါတိမောက်ကို မနာအပ်၊ နာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို နာမူ၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထားရန် ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ထားရမည်၊ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ်ရှိပါ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထားပါ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိနေစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပါတိမောက်သည် ထားအပ်ပြီးဖြစ်၏”ဟု (ဆိုရမည်)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိ’ဟု အာပတ်ရှိလျက်သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏။

သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိ’ဟု အာပတ်ရှိလျက်သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏”ဟု ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့က ငါတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိ’ဟု အာပတ်ရှိလျက် သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏”ဟူ၍ ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့က ငါတို့အား ပါတိမောက် ထားလိမ့်မည်”ဟု နှလုံး သွင်း၍ စောစောကပင် အာပတ်မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အာပတ်မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အာပတ်မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

ရဟန်းတို့ အာပတ်မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၅–တရားနှင့်လျော် မလျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း

၃၈၇။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း တစ်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း တစ်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း နှစ်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း နှစ်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း သုံးမျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း သုံးမျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းလေးမျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း လေးမျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ငါးမျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ငါးမျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခြောက်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထား ခြင်း ခြောက်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခုနစ်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခုနစ်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ရှစ်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ရှစ်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ဆယ်မျိုး၊ တရားနှင့်လျော်သောပါတိမောက်ထားခြင်း ဆယ်မျိုး။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းတစ်မျိုးဟူသည် အဘယ်နည်း။

အကြောင်းရင်း မရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းတစ်မျိုးတည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းတစ်မျိုးဟူသည် အဘယ်နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း တစ်မျိုးတည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းနှစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း နှစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းနှစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း နှစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းသုံးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း သုံးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းသုံးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း သုံးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းလေးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း လေးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းလေးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသောအယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရား နှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း လေးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းငါးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းမရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော ပါစိတ်အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော ပါဋိဒေသနီအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ငါးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းငါးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော ပါစိတ်အာပတ်။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ငါးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းခြောက်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ် အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်း ရင်းမရှိသော အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းခြောက်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခြောက်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ်အပ် သေးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်။ပ။ အယူပျက်စီးခြင်း ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းခြောက်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းခုနစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းမရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းမရှိသော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့်။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်။ ပါစိတ်အာပတ်။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်။ ဒုဗ္ဘာသီအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခုနစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းခုနစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

အကြောင်းရင်းရှိသော ပါရာဇိကအာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ အကြောင်းရင်းရှိသော သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့်။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်။ ပါစိတ်အာပတ်။ ပါဋိဒေသနီအာပတ်။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်။ ဒုဗ္ဘာသီ အာပတ်ဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ခုနစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းရှစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ် အပ်သေးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော

အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်။ပ။ အယူပျက်စီး ခြင်းဖြင့်။ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ရှစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းရှစ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ်အပ် သေးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့်။ပ။ အယူပျက်စီးခြင်း ဖြင့်။ အသက်မွေးမှုပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်းရှစ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ဆုံးဖြတ်ပြီး မဆုံးဖြတ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ်အပ် သေးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးမဆုံးဖြတ်သေးသော အကြောင်းရင်းမရှိသော အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့်။ပ။ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

မဆုံးဖြတ်အပ်သေးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ဆုံးဖြတ်ပြီး မဆုံးဖြတ်သေးသော အကြောင်းရင်းရှိသော သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ မဆုံးဖြတ်အပ် သေးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီးသော။ပ။ ဆုံးဖြတ်ပြီး မဆုံးဖြတ်သေးသော အကြောင်းရင်းရှိသော အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့်။ပ။ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းကိုးမျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းဆယ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

ပါရာဇိကကျသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်မနေ၊ ပါရာဇိကစကားသည် မပြီးပြတ်သေးသည် မဟုတ်၊ သိက္ခာချသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်မနေ၊ သိက္ခာချစကားသည် မပြီးပြတ်သေးသည် မဟုတ်၊ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်၏၊ တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် မယူ၊ တရား နှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူရန် စကားသည် မပြီးပြတ်သေးသည် မဟုတ်၊ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း မရှိ၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း မရှိ။ အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း မရှိ။ ဤကား တရားနှင့် မလျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းဆယ်မျိုးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

ပါရာဇိကကျသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏၊ ပါရာဇိကစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ သိက္ခာချသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏၊ သိက္ခာချသော စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်၊ တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏၊ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူရန် စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ရှိ၏၊ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ရှိ၏၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ရှိ၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်းဆယ်မျိုးတို့တည်း။

၆–တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း

၃၈၈။ အဘယ်သို့လျှင် ပါရာဇိကကျသူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြော ကြား၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်။ ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သောရဟန်းသည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြော ကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏"ဟု ထို ရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ထိုအမြင်ဖြင့်လည်းကောင်း ထိုအကြားဖြင့်လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အလိုရှိမူ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိလတ်သော် သံဃာ့အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်"ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၈၉။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ခိုးသူအန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ မီးအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ရေအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ လူအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ဘီလူး အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ သားရဲအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ မြွေကင်းသန်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အသက် အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ မြတ်သောအကျင့် အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ်ဆယ်ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုကျောင်းဌ်လည်းကောင်း အခြားကျောင်းဌ်လည်းကောင်း ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်ဌ်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပါရာဇိကစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏”ဟု မြွက်ဆိုရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ မရသော် တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ဌ်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ဌ်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်ဌ်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပါရာဇိကစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုရဟန်း မျက်မှောက်ရှိမူ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၀။ အဘယ်သို့လျှင် သိက္ခာချသူသည် ထိုပရိသတ်ဌ် ထိုင်နေသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်ဌ် ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သိက္ခာချ၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သောရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏”ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏”ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် သိက္ခာချ၏”ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ဌ်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့ဌ်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ဌ်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်ဌ်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိက္ခာကို ချ၏၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရာ၏။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၁။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ။ပ။ မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ်ဆယ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုကျောင်းဌ်လည်းကောင်း အခြားကျောင်းဌ်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက် ရှိမူ သံဃာ့အလယ်ဌ်–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိက္ခာချစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏”ဟု မြွက်ဆိုရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ မရသော် တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိက္ခာချ စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၂။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော် ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်”ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းက ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည်လည်း တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်း အား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်”ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်”ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၃။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူ၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူသော ထိုရဟန်းကို မြင်၏။ ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏"ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ် နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်"ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၄။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်းအန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ။ပ။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အန္တရာယ်ဆယ်ပါးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အလိုရှိမူ ထိုကျောင်း၌သော်လည်းကောင်း အခြားကျောင်း၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့်လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူခြင်းသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏"ဟု မြွက်ဆိုရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ မရသော် တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့ အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူခြင်းစကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ် ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်"ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့်လျော်၏။

၃၉၅။ အဘယ်သို့လျှင် သီလပျက်ခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင် အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းကလည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏"ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်"ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၆။ အဘယ်သို့လျှင် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ်ယုံမှားအပ်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏"ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား "ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏"ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်

ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့အလယ်၌–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျင့်ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရား နှင့်လျော်၏။

၃၉၇။ အဘယ်သို့လျှင် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင်အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏”ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်း အား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏”ဟု တစ်ပါသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏”ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမူ ထိုမြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထို ယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက် မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျက်မှောက်ရှိမူ သံဃာ့လယ်၌–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမူ ပါတိမောက်ကို မပြအပ်”ဟု မြွက်ဆိုရမည်။ ပါတိမောက်ထားခြင်းသည် တရား နှင့်လျော်၏။ ဤကား တရားနှင့်လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

ပဌမအခန်းပြီး၏။

၇–ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရဏ်းအင်္ဂ ၁

၃၉၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်း ‘ကိုယ်တိုင် ယူအပ်သော အဓိကရဏ်း’ ကို ယူလိုသော ရဟန်းသည် အဘယ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူရပါမည်နည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည် အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိ ကရဏ်းကို ယူရမည်၊ ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည်–

“ငါယူလိုသော ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည် အခါဟုတ်၏လော၊ အခါမဟုတ်သလော”ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူခြင်းငှာ အချိန်မဟုတ် အခါ မဟုတ်”ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူခြင်းငှာ အချိန်တည်း၊ အခါမသင့် မဟုတ်”ဟု သိမူ ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည်ဟုတ်မှန်၏လော၊ သို့မဟုတ် မဟုတ် မမှန်သလော”ဟု ထို့ထက်အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည် မဟုတ်မမှန်”ဟု သိမူ၊ ထို အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည်ဟုတ်မှန်၏၊ မဟုတ်မမှန်သည် မဟုတ်”ဟု သိမူ၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည် အကျိုးနှင့်စပ်၏လော၊ သို့မဟုတ် အကျိုးနှင့်မစပ်သလော”ဟု ထို့ထက်အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည် အကျိုးနှင့် မစပ်၊ အကျိုး နှင့် စပ်သည်မဟုတ်”ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းသည် အကျိုးနှင့် စပ်၏၊ အကျိုး နှင့် မစပ်သည် မဟုတ်”ဟု သိမူ၊ ထိုရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူသော် တရား အတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရဟန်း တို့ကို ရမည်လော၊ သို့မဟုတ် မရမည်လော”ဟု ထို့ထက်အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူသော် တရားအတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည် မဟုတ်ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူသော် တရားအတိုင်း ဝိနည်းအတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည်”ဟု သိမူ၊ ထိုရဟန်းသည် ဤအတ္တာဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူစဉ် ထိုအကြောင်းကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊

သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏အရေးအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီး ဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်လော၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်မည် လော”ဟု ထို့ထက်အလွန် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တဘဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်းကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏အရေးအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီးဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်”ဟု သိမူ၊ ထို အတ္တဘဒါနာဓိကရဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တဘဒါနာဓိကရဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်းကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏အရေးသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာ ခြားနားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီးဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်မဟုတ်”ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တဘဒါနာအဓိကရဏ်းကို ယူအပ်၏။

ဥပါလိ ဤသို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အတ္တဘဒါနာဓိကရဏ်းကို ယူသော် နောက်အခါ၌လည်း နှလုံးကြည်ရွှင်ခြင်းကို ပြုတတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈–စောဒကပုဂ္ဂိုလ်ဆင်ခြင်ထိုက်သောတရား

၃၉၉။ အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရား တို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာထိုက်ပါမည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် တရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤသို့ဆင်ခြင်ရမည်။

“ငါသည် ကိုယ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော ကိုယ် အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ဤတရားသည် ငါ့အား ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်ရ မည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ကိုယ်အကျင့်မစင်ကြယ်မူ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော ကိုယ်အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမူ ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ကိုယ်အကျင့်ကို ကျင့်ပါဦး”ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်–

“ငါသည် နွားတ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော နွားတ် အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်ရ မည်။

“ဥပါလိ ရဟန်းသည် နွားတ်အကျင့် မစင်ကြယ်မူ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော နွားတ်အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမူ ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ နွားတ်အကျင့်ကို ကျင့် ပါဦး”ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်–

“ငါ့အား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှုတည်ပါ၏လော၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက်ကင်းပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းအား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှုမတည်မူ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက်မကင်းမူ ထို ရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ မေတ္တာစိတ်ကို ရှေးရှုတည်ပါ စေဦး”ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်–

“ငါသည် အကြားအမြင် များပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်ပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို စုဆောင်းပါ၏လော၊ အစ၌ ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်, သဒ္ဒါ နှင့်တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြူစင်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောဖော်ပြတတ် ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ ကြားနာဖူးပါ၏လော၊ နွားတ်ဖြင့် ဆောင်ဖူးပါ၏လော၊ လေ့ကျက်ဖူးပါ၏ လော၊ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ဖူးပါ၏လော၊ ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိဖူးပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် အကြားအမြင်မများမူ အကြားအမြင်ကို မဆောင်မူ အကြားအမြင်ကို မစု ဆောင်းမူ အစ၌ ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်,သဒ္ဒါနှင့်တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြူစင်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောဖော်ပြတတ်ကုန်သော တရားတို့ကိုများစွာ မကြားနာဖူးမူ နွားတ်ဖြင့် မဆောင်ဖူးမူ မလေ့ကျက်ဖူးမူ စိတ်ဖြင့် မဆင်ခြင်ဖူးမူ ပညာ ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ မသိဖူးမူ ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သုတ္တန်ပါဠိကို သင်ပါဦး”ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည်–

“ငါသည် ပါတိမောက်နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နွားတ်တက်ရ၏လော၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်ပြီးဖြစ်၏လော၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏လော၊ ပါဠိအားဖြင့်လည်းကောင်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော”ဟု ဆင်ခြင်ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ပါတိမောက်နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်တက်မရမူ ကောင်းစွာ မဝေဖန်ရသေးမူ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိသေးမူ ပါဠိအားဖြင့်လည်းကောင်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်ရသေးမူ "ငါ့သျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူသနည်း"ဟု မေးသော် ကောင်းစွာ မဖြေဆိုနိုင်မူ ထိုရဟန်းအား "တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ဝိနည်းကို သင်ပါဦး"ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ်ကုန်၏။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉–စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့် သဘောတရား

၄၀၀။ အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရပါမည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် တရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်။

"သင့်လျော်သော အခါ၌ ပြောဆိုအံ့၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မပြောဆိုအံ့၊ မှန်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ ကြမ်တမ်းသော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ မေတ္တာ စိတ်ထားလျက် ပြောဆိုအံ့၊ ဒေါသစိတ်ထားလျက် မပြောဆိုအံ့"ဟု စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်ဟု (မိန့်တော်၏)။

၁၀– စောဒက စုဒိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကို ပြခြင်း

၄၀၁။ အသျှင်ဘုရား အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

"အသျှင်သည် မသင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏၊ သင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် မမှန်သောစကားတို့ဖြင့် စောဒနာ၏၊ မှန်သောစကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊

အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် ဒေါသစိတ်ထားလျက် စောဒနာ၏၊ မေတ္တာစိတ်ထားလျက်မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏"ဟု (နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလိ အဓမ္မစောဒက ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်၊ ထိုဖြစ်စေရခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ– အခြားရဟန်းသည်လည်း မဟုတ်မမှန်ဘဲ စောဒနာကောင်း၏ဟု မထင်မှတ်နိုင်တော့ပေရာ၊ (ထို့ကြောင့်တည်း)ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မတရားစောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ မတရားစောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

"အသျှင့်ကို မသင့်လျော်သောအခါ၌ စောဒနာ၏၊ သင့်လျော်သောအခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင့်ကို မမှန်သောစကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ မှန်သောစကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင့်ကို ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင့်ကို အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ အသျှင့်ကို ဒေါသစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ။ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏"ဟု (နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလိ မတရားစောဒနာခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြ ခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးရှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

"အသျှင်သည် သင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် မှန်သောစကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သောစကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် မေတ္တာစိတ်ထားလျက် စောဒနာ၏၊ ဒေါသစိတ်ထားလျက် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုး တို့ဖြင့် နှလုံးရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။ ထိုသို့ ဖြစ်စေခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ– အခြားရဟန်းသည်လည်းဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း စောဒနာကောင်း၏ဟု မှတ်ထင်ပေရာ၏၊ ထို့ကြောင့် တည်း"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အဘယ်အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးမသာ ခြင်းကို ဖြစ်စေရပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

"အသျှင့်ကို သင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင့်ကို မှန်သောစကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင့်ကို သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင့်ကို အကျိုးနှင့်စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင့် ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏၊ ဒေါသစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေ ရမည်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို မိမိ သန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရပါမည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် သနားခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကို ရှာခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အာပတ်မှ ထစေခြင်း၊ ဝိနည်းကို ရှေ့သွားပြုခြင်းဟူသော တရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား စောဒနာခံရသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့၌ တည်အပ်ပါမည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ စောဒနာခံရသော ရဟန်းသည် အမှန်ကိုပြောဆိုခြင်း၊ အမျက်မထွက်ခြင်းဟူသော တရား နှစ်ပါးတို့၌ တည်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်းပြီး၏။

နဝမ ပါတိမောက္ခဋ္ဌပနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓကာ၌ ဝတ္ထုတို့သည် သုံးဆယ်တို့တည်း။

ထိုပါတိမောက္ခဋ္ဌပနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဥပုသ်နေ့၌ အကြင်မျှလောက် ယုတ်မာသော ရဟန်းသည် မထွက်၊ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် နှင်ထုတ်အပ်၏။

သာသနာတော်၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး။

နိမ့်စဉ် အစဉ်အတိုင်း သိက္ခာလည်းကောင်း သဘောအားဖြင့် တည်ခြင်း မလွန်ကျူးနိုင်ခြင်းလည်းကောင်း အကောင်ပုပ်ကို ပစ်တင်ခြင်း သံဃာသည် ဒုဿီလကို နှင်ထုတ်ခြင်းလည်းကောင်း မြစ်ငယ်ချောင်းငယ်တို့သည် စွန့်ကုန်ခြင်းလည်းကောင်း။

စီးဝင်ခြင်း ငြိမ်းအေးခြင်းလည်းကောင်း အရသာတစ်မျိုးတည်း ဝိမုတ္တိရသလည်းကောင်း ဓမ္မဝိနယ၌ များသော ရတနာရှိခြင်းလည်းကောင်း တိမိစသောသတ္တဝါ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်တို့လည်းကောင်း။

သမုဒ္ဒရာကို ဥပမာပြု၍ သာသနာတော်၌ ဂုဏ်ကို ထားတော်မူ၏၊ ဥပုသ်နေ့၌ ပါတိမောက်ကို ကြားခြင်းလည်းကောင်း ငါတို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိခြင်းလည်းကောင်း။

စောစောကလျှင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းလည်းကောင်း တစ်မျိုး နှစ်မျိုး သုံးမျိုး လေးမျိုး ငါးမျိုး ခြောက်မျိုး ခုနစ်မျိုး ရှစ်မျိုး ကိုးမျိုး ဆယ်မျိုးသော ပါတိမောက်ထားခြင်း ကိုလည်းကောင်း။

သီလ အကျင့် အယူလည်းကောင်း အသက်မွေးမှုလည်းကောင်း လေးပါးသော ဝေဖန်ခြင်း၌ ဟောခြင်းလည်းကောင်း ပါရာဇိကကိုလည်းကောင်း သံဃာဒိသိသ်ကိုလည်းကောင်း ပါစိတ်ကိုလည်းကောင်း ပါဋိဒေသနီကိုလည်းကောင်း။

ဒုက္ကဋ်ကိုလည်းကောင်း ငါးပါးသောဝေဖန်ခြင်းတို့၌ ဟောခြင်းလည်းကောင်း သီလ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းကိုလည်းကောင်း မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်လည်းကောင်း ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်လည်းကောင်း ခြောက်ပါးသော ဝေဖန်ခြင်း၌ ဟောခြင်းလည်းကောင်းသင့်ရာအစီအရင်လည်းကောင်း။

ပါရာဇိကကိုလည်းကောင်း သံဃာဒိသိသ်ကိုလည်းကောင်း ထုလ္လစ္စဉ်းကိုလည်းကောင်း ပါစိတ်ကိုလည်းကောင်း ပါဋိဒေသနီကိုလည်းကောင်း ဒုက္ကဋ်ကိုလည်းကောင်း ဒုဗ္ဘာသီကိုလည်းကောင်း ခုနစ်ပါးသော အဖို့တို့၌ ဟောအပ်၏။

သီလ အကျင့်ပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း အယူ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ် မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်တကွ ရှစ်မျိုးလည်းကောင်း သီလ အကျင့် အယူ၌ မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်လည်းကောင်း ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်လည်းကောင်း ပြုပြီး မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့်လည်းကောင်း ဤသို့ ဤကိုးမျိုးတို့ကိုဟုတ်မှန်သောအတိုင်း အသင့်အားဖြင့် ထို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။

ပါရာဇိကကျရဟန်းလည်းကောင်း မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ်လည်းကောင်း သိက္ခာချသော ရဟန်းလည်းကောင်း ထို့အတူ မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ်လည်းကောင်း ကပ်ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း တစ်ဖန် မယူခြင်းလည်ကောင်း တစ်ဖန်ယူသော စကားလည်းကောင်း။

သီလ အကျင့် ပျက်စီးခြင်း၌လည်ကောင်း အကြင် အကြင် အယူပျက်စီးခြင်း၌လည်းကောင်း မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်းလည်းကောင်း ဆယ်မျိုးအပြားအားဖြင့် ထို ပါတိမောက်ထားခြင်းကို သိကုန်လော့။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို မြင်၏၊ အခြားရဟန်းသည်လည်း မြင်၍ ပြောကြား၏၊ ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏၊ ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို ထား၏။

မင်း၊ ခိုးသူ၊ မီး၊ ရေ၊ လူ၊ ဘီလူး၊ သားရဲ၊ မြွေကင်းသန်း၊ အသက်၊ မြတ်သော အကျင့် အန္တရာယ် ဆယ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော အန္တရာယ်ကြောင့် ထ၏။

ထိုကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ အခြားကျောင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ တရားနှင့်လျော်သော ထားခြင်း မလျော်သောထားခြင်းဟူ၍ အစဉ်အားလျော်စွာ သိကုန်လော့။

သင့်သောအချိန်ဟုတ်မှန်ခြင်း အကျိုးနှင့်စပ်ခြင်းလည်းကောင်း ရအံ့လော ဖြစ်အံ့ လော ကိုယ် နှုတ် အကျင့်လည်းကောင်း မေတ္တာလည်းကောင်း အကြားအမြင်များခြင်းလည်းကောင်း ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့လည်းကောင်း။

သင့်သော အချိန်ဟုတ်မှန်သော စကားဖြင့်လည်းကောင်း သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့်လည်းကောင်း အကျိုးနှင့်စပ်သော စကားဖြင့်လည်းကောင်း မေတ္တာစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း စောဒနာရာ၏၊ မဟုတ်မမှန်သောအားဖြင့် စောဒနာသောရဟန်းအား နှလုံး မသာခြင်းကို မပယ်ဖျောက်နိုင်ရာ၊ စောဒနာခံရသူသည်လည်း ထို့အတူတည်း။

ဟုတ်မှန်သောအားဖြင့် စောဒနာသောရဟန်း စောဒနာခံရသောရဟန်း နှလုံးမသာ ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ သနားခြင်း အစီးအပွါးကို လိုလားခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း ထစေခြင်း (ဝိနည်းကို) ရှေ့သွားပြုခြင်း။

ဤသို့ စောဒကရဟန်းအား ကျင့်ဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပြတော်မူ၏၊ ဟုတ် မှန်ခြင်း၌လည်းကောင်း အမျက်မထွက်ခြင်း၌လည်းကောင်း စောဒနာခံရသော ရဟန်း အားသာလျှင် ကျင့်ရာသော သဘောမမှတာတည်း။

ဤကားအကျဉ်းချုပ်ပြီး၏။

ပါတိမောက္ခဋ္ဌပနက္ခန္ဓက ပြီး ပြီ။

၁၀–ဘိက္ခုနိက္ခန္ဓက

၁–ပဌမအာခန်း

မဟာပဇာပတိဂေါတမီဝတ္ထု

၄၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုလိုပါ၏”ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမီ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရား အား

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုလိုပါ၏”ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမီ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် “မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာ တော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု”ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုထွက်သော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဆံတို့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ သာကီဝင်မင်းသမီးများစွာတို့နှင့်အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲသွားလေသော် အစဉ်အတိုင်း ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်မိ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြူမြွှမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ်ပြင်ပ၌ ရပ်တည်၏၊ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြူမြွှမ်းသောကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ်ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေသော မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို မြင်လျှင် “ဂေါတမီ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြူမြွှမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း

နှလုံးမသာခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး လျက် တံခါးမုခ်ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေသနည်း"ဟု (မေး၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်မပြုသောကြောင့် ရပ်တည်နေ ပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမီ သို့ဖြစ်လျှင် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြတ်စွာဘုရားဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန်စဉ် ဤနေရာ၌ တစ်ခဏမျှ နေပါဦးဟု (ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော်–

"အသျှင်ဘုရား ဤမဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် 'မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု'ဟု ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေပါ၏။ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော် မူသော ဓမ္မဝိနယ'သာသနာတော်' ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရစေချင်ပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား –

"တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရစေချင် ပါသည်"ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် "မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာ တော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု"ဟု သိ၍ ငါသည် အခြားအကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန်ရသော် ကောင်းလေစွဟု ကြံစည်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား–

“အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် ကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် ကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရားဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်ပါမူ၊ အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ကျေးဇူးများပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်ပါတည်း၊ ခြေဖြင့် သွားနိုင်ချိန်အထိ မွေးမြူသူပါတည်း၊ နို့တိုက်သူပါတည်း၊ မယ်တော် နတ်ရွာစံပြီးနောက် မြတ်စွာ ဘုရားကို နို့တိုက်ပါ၏၊ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ် ရစေချင်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ဂရုဓံ ရှစ်ပါး

၄၀၃။ အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဂရုဓံရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအတွက် ပဉ္စင်းခံမှု ဖြစ်စေလော့။

ဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်းဖြစ်၍ ဝါတစ်ရာရှိသော်လည်း ထိုနေ့ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရိုသေခြင်းအမှုကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၁)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားမရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၂)

ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခုသံဃာထံမှ ဥပုသ်ကို မေးခြင်း၊ အဆုံးအမခံရန် ချဉ်းကပ် ခြင်းဟူသော ဤတရားနှစ်ပါးတို့ကို လိုလားတောင့်တရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၃)

ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်းဟူသော အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၄)

ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၅)

နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး တရားခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခမာန်အား နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဋိညာဉ်းခံခြင်းကို ရှာရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက် ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၆)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၇)

ရဟန်းဖြစ်သည့် နေ့မှစ၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင် အပ်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့အပေါ်၌ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၈)

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဤဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထို ဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအတွက် ပဋိညာဉ်းခံခြင်း ဖြစ်စေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို သင်ယူပြီးနောက် မဟာပဇာပတိဂေါတမီထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်–

“ဂေါတမီ သင်သည် ဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဋိညာဉ်မှု ဖြစ်လတ္တံ့။

(၁) ဘိက္ခုနီမသည် ပဋိညာဉ်းဖြစ်၍ ဝါတစ်ရာရှိသော်လည်း ထိုနေ့ပဋိညာဉ်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရိုသေခြင်းကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၂) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားမရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၃) ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခုသံဃာထံမှ ဥပုသ်ကိုမေးခြင်း၊ အဆုံးအမခံရန် ချဉ်း ကပ်ခြင်းဟူသော ဤတရားနှစ်ပါးတို့ကို လိုလားတောင့်တရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၄) ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်းဟူသော အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၅) ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူး အပ်။

(၆) နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး တရားခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခာမာန်အား နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဋိဉာဉ်ခြင်းကို ရှာရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၇) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ် အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၈) ရဟန်းဖြစ်သည့် နေ့မှစ၍ ရဟန်းတို့အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင်အပ်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့အပေါ်၌ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရှိသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

"ဂေါတမီ သင်သည် ဤဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံမူ၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဋိဉာဉ်ခံမှု ဖြစ် လတ္တံ့"ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ငယ်ရွယ်နုပျိုလျက် တန်ဆာဆင်လေ့ရှိသော ဦးခေါင်းဆေးလျှော်ပြီးသော မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားသည်လည်းကောင်း ကြာပန်းကိုဖြစ်စေ မိုးဆွေပန်းကိုဖြစ်စေ စစ်သိမ် ပန်း (လန်ဘူးပန်း) ကိုဖြစ်စေ ရ၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ယူကာ မြတ်သော အင်္ဂါဖြစ်သော ဦးခေါင်း၌ ထားရာသကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရားအာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကျွန်ုပ်သည် ဤဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏၊ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးပါဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် "အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဂရုဓံရုစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်သည် ရဟန်းဖြစ်ပါပြီ"ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်'၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို မရပါလျှင် မြတ်သောအကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့ရာ၏၊ အနှစ်တစ်ထောင်ပတ်လုံး သူတော်ကောင်းတရားသည် တည်ရာ၏။ အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရသောကြောင့် ယခုအခါ၌ မြတ်သောအကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့မည် မဟုတ်၊ အာနန္ဒာ ယခု နှစ်ငါးရာတို့သာလျှင် သူတော်ကောင်းတရားသည် တည် လတ္တံ့။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမများ၍ ယောကျ်ားနည်းသော အမှတ်မရှိသော အိမ်တို့ကို အုံး၌ (မီးထွန်း၍) ခိုးတတ်သော ခိုးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးလွယ်ကုန်သကဲ့သို့၊ အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကြင်ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏၊ ထိုမြတ်သော အကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံဖြစ်ထွန်းသော သလေးခင်း၌ ဖလံဖြူမည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထို သလေးခင်းသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့သကဲ့သို့၊ အာနန္ဒာ ဤအတူပင်အကြင်ဓမ္မဝိနယ

'သာသနာတော်' ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏၊ ထိုမြတ်သော အကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံဖြစ်ထွန်းသော ကြဲခင်း၌ အူနီမည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထိုကြဲခင်းသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် အကြင်ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏၊ ထိုမြတ်သော အကျင့် 'သာသနာတော်'သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ယောကျ်ားသည် ရေကန်ကြီး၏ ကန်ဘောင်ရိုးကို ရေမလွန်ခြင်းငှါ စောစောက ကြိုတင်၍ ကန်သင်းဖွဲ့သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ငါသည် ဘိက္ခုနီမတို့အတွက် ဂရုဓံရှစ်ပါးတို့ကို ပညတ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ အသက် ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဂရုဓံတရားရှစ်ပါး ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီဥပသမ္ပဒါကို ခွင့်ပြု ခြင်း

၄၀၄။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ–

"အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာကီဝင်မင်းသမီးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ပါအံ့ နည်း"ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၏။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံပေးရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီအား–

"အသျှင်မသည် ပဉ္စင်းမဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်းဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံပေးရမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏"ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်လျက် အသျှင်အာနန္ဒာအား–

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ‘အသျှင်မသည် ပဋိဉာဏ်မဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဋိဉာဏ်ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့က ရဟန်းမိန်းမကို ပဋိဉာဏ်ခံပေးရမည်’ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏”ဟု ပြောဆိုကြပါသည်ဟူ၍ လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်–

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိဂေါတမီက အသျှင်အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ‘အသျှင်မသည် ပဋိဉာဏ်မဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဋိဉာဏ်ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဋိဉာဏ်ခံပေးရမည်’ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏ဟု ပြောဆိုကြပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ပါ့သည်”ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဂရုဓံရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံသည့်နေ့ကစ၍ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ပဋိဉာဏ်ခြင်းပြီးတော့၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၅။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်လျက်–

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသော ဆုကို တောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အားလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အားလည်းကောင်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီ ခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော် ကောင်းပါ၏ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချ ဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်လျက်–

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိဂေါတမီက ‘အသျှင်အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသော ဆုကို တောင်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အားလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အားလည်းကောင်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက် အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော် ကောင်းပါ၏’ဟု လျှောက်ပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြု နိုင်သော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အာနန္ဒာ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရားရှိကုန်သော ဤသာသနာတော်မှ တစ်ပါးဖြစ်သော တိတ္ထိတို့ စင်လျက်လည်း မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မလုပ်ကြကုန်။

မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုနိုင်အံ့နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို–

“ရဟန်းတို့ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်အပ်၊ ပြုလုပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်လျက်–

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမီ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏၊ ထို သိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ကျင့်သကဲ့သို့ ကျင့်ကြကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် မဆက်ဆံ ကုန်၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမီ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင်သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် မဆက်ဆံကုန်၊ ထို သိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပညတ်တော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၆။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက်–

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား တရားကို ဟောတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ယင်းတရားကို နာပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ် လျက် မမေ့မလျော့ လုံ့လပြုကာ စိတ်ကို စေလွှတ်လျက် နေလိုပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမီ သင်သည် အကြင်တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှာ မဖြစ်ကုန်၊ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ (ကိလေသာ) တိုးပွါး ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးရန် မဖြစ်ကုန်၊ အလိုကြီးရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အလိုနည်းရန် မဖြစ်ကုန်၊ မရောင့်ရဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ရောင့်ရဲရန် မဖြစ်ကုန်၊ အပေါင်းအဖော်နှင့် နေရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆိတ်ငြိမ် ရန် မဖြစ်ကုန်၊ ပျင်းရိရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကြိုးစားအားထုတ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ မွေးမြူနိုင်ခဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ မွေးမြူလွယ်ရန် မဖြစ်ကုန်ဟုသိငြားအံ့၊ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် “ဤကား တရားမဟုတ်၊ ဤကား ဝိနည်းမဟုတ်၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ မဟုတ်”ဟု မှတ်လေလော့။

ဂေါတမီ သင်သည် အကြင်တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏၊ စွဲလမ်းခြင်းငှာ မဖြစ်ကုန်၊ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ (ကိလေသာကို) ဖျက်ဆီးရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ တိုးပွါးရန် မဖြစ်ကုန်၊ အလိုနည်းရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အလိုကြီးရန် မဖြစ် ကုန်၊ ရောင့်ရဲရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ မရောင့်ရဲရန် မဖြစ်ကုန်၊

ဆိတ်ငြိမ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အပေါင်းအဖော် နှင့် နေရန် မဖြစ်ကုန်၊ ကြိုးစား အားထုတ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ပျင်းရိရန် မဖြစ်ကုန်၊ မွေးမြူလွယ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ မွေးမြူနိုင်ခဲရန် မဖြစ်ကုန်ဟု သိငြားအံ့၊ ဂေါတမီ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် "ဤကား တရားတည်း၊ ဤကား ဝိနည်းတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း"ဟု မှတ်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား "အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြအပ် သနည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း ယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြကုန်၏။

"ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခု ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဤရဟန်း မိန်းမတို့နှင့် အတူတကွ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကုန်လတ္တံ့"ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း ယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့က ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြရန် (ငါ) ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

"ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြရမည်"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ "ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြကုန်လော့"ဟု ရဟန်း ယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားဘဲ မနေအပ်၊ မကုစားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစားရမည်"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ "အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစားကုန်လော့"ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်း ငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် "အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူအပ်သနည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌လည်းကောင်း၊ ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံ၌လည်းကောင်း၊ ရဟန်းကို မြင်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီ၍ အာပတ်ကို ကုစားကုန်၏။ “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမှ ကန်တော့ကုန်၏”ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို မခံယူအပ်၊ ခံယူသော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူရမည်”ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူလော့”ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၉။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကဲကို မပြုအပ်သေး။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကဲကို ပြု ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကဲကို ပြုအပ်သနည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကဲကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကဲပြုခံရသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌လည်းကောင်း၊ ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံ၌လည်းကောင်း ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ “စင်စစ် ဤသို့ ပြုအပ်၏”ဟု မှတ်ထင်ကုန်၍ ကန်တော့ကုန်၏။ လူတို့သည် “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့ တည်း၊ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမှ ကန်တော့ကုန်၏”ဟု ထိုအတူလျှင် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကဲကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကဲကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဤသို့ ကဲကို ပြုရမည်”ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “ဤသို့ ကဲကို ပြုကုန်လော့”ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၀။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် သံဃာ့အလယ်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင့်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက်

နေကုန်၏၊ ထို အဓိကရုဏ်းကို မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏၊ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် ကံသို့ ရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အာပတ်သို့ ရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို မြင်ကုန်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် "အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုပါကုန်လော့၊ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူပါကုန်လော့၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်း ကို ငြိမ်းစေရမည်"ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ပညတ်ထားပါသည်ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ကံသို့တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ်ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်း မိန်းမတို့အား အာပတ်သို့ တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ်ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥပဂုလဝဏ်ဘိက္ခုနီမ၏ အနီးနေတပည့်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်၏၊ သတိလွတ်ကင်းသော ထိုဘိက္ခုနီမအား သင်ယူ ပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက်၏။

"မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလိုသတတ်"ဟု ထိုဘိက္ခုနီမသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား "ငါသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက် ခဲ့၏၊ ထိုငါ့အား သတိလွတ်သောကြောင့် သင်ယူပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက်ခဲ့၏။ မာတုဂါမသည် အသက်ထက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်ရန် ခဲယဉ်း၏၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဝိနည်းကို ပို့ချခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအာခန်း ပြီး၏။

ဒုတိယအာခန်း

၄၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော် မူပြီးနောက် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌

သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် "ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်၊ လောင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးသော အမှုကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ "အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ရှိမခိုးအပ်သည်ကို ပြုရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် "ငါတို့ ၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏"ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏၊ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောင်လှောင်ပြောကုန်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့နှင့်အတူ ရောယှက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပြောင်လှောင် မပြောအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် မရောယှက်အပ်၊ ရောယှက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ "အဘယ် ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ရှိမခိုးအပ်သည်ကို ပြုရမည်ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီဘိက္ခုနီမတို့သည် "ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏"ဟု ရဟန်းယောကျ်ားကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်၊ လောင်းသော ရဟန်းမိန်းမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ "အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း"ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆုံးအမညြဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီဘိက္ခုနီမတို့သည် "ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန်တန်ရာ၏"ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြကုန်၏၊ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြကုန်၏၊ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြကုန်၏၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ကို ပြောင်လှောင်ပြောကုန်၏၊

ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ ရောယှက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြအပ်။ပ။ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြအပ်။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြအပ်။ အင်္ဂါဇာတ် ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မပြအပ်။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ကို ပြောင်လှောင်မပြောအပ်။ ရဟန်း ယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ မရောယှက်အပ်၊ ရောယှက်သော ရဟန်းမိန်းမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ "အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း"ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ "အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့်အတူ ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ အပ်သလော မအပ်သလော"ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအဓိကရဏ်းမငြိမ်းသေးသမျှ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့် အတူ ဥပုသ်မပြုအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲသွား၏။ "အသျှင်ဥဒါယီသည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား၍ အဘယ့်ကြောင့် ဒေသစာရီ ဖဲသွားဘိသနည်း"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲမသွားအပ်၊ ဖဲသွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းသည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်မထားအပ်၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုမရှိဘဲ အကြောင်းမရှိဘဲ အဆုံး အမ ဩဝါဒကို တန့်မထားအပ်၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးနောက် အဆုံးအဖြတ်ကို မပေးကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော် အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးအပ်သည်သာတည်း၊ မပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆုံးမရာသို့ မသွားခြင်း

၄၁၃။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမရာသို့ သွားအပ်သည်သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမကို တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ သွား၏။ "ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယား ငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ကုန်လတ္တံ့"ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ မသွား အပ်၊ သွားကုန်မူ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမလေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမလေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ သွားကုန်၏။ "ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်း ယောကျ်ားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ၌ ဤရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ မွေ့လျော် ပျော်ပါးကုန်လတ္တံ့"ဟု လူတို့သည် ရှေးနည်းအတူပင် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမလေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားအပ်၊ သွားကုန်မူ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမနှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောကျ်ားတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်လျက်ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်–

"အသျှင်ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပါ၏၊ ဩဝါဒနာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်း ကိုလည်း တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဩဝါဒနာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၏၊ ဩဝါဒနာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကိုလည်း တောင်းပန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဩဝါဒနာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရလိုပါ၏"ဟု လျှောက်ရမည်။

"ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတစ်ပါးပါး ရှိပါ၏လော"ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟုသမုတ်ထားသော

ရဟန်းတစ်ပါးပါးရှိမူ “ဤမည်သောရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့”ဟု ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းက ပြောရမည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတစ်ပါးပါး မရှိမူ “အဘယ်အသျှင်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် စွမ်းနိုင်ပါသနည်း”ဟု ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ရဟန်း တစ်ပါးပါးသည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန်စွမ်းနိုင်မူ ထိုရဟန်းသည်လည်း အင်္ဂါရုစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံမူ သမုတ်၍ “ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းသို့ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့”ဟု ပြော ရ မည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် မည်သူမျှ မစွမ်းနိုင်မူ “ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မရှိ၊ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ကြည်ညိုဖွယ်သော ကိုယ်နှုတ် အမူအရာနှင့် ပြည့်စုံစေလော့”ဟု ပါတိမောက်ပြသော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်။

ဩဝါဒကို မခံယူခြင်း

၄၁၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဩဝါဒကို ခံယူအပ်သည်သာတည်း၊ မခံယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဩဝါဒ ကို ခံယူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နှမတို့ ငါသည် စွမ်းရည်မရှိ၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်းဟု (ပြော၏)။ အသျှင်သည် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ဩဝါဒကို ခံယူရ မည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဖျားနာသော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နှမတို့ ငါသည် ဖျားနာ၏၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်းဟု (ပြော၏)။ အသျှင်သည် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည်ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခရီးသွားအံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နှမတို့ ငါသည် ခရီးသွားအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်၏၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်းဟု (ပြော၏)။ အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်း၊ ဖျားနာသော ရဟန်း၊ ခရီးသွားအံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တောနေရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့”ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နှမတို့ ငါသည် တောင်၌ နေ၏၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရအံ့နည်းဟု (ပြော၏)။ အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “စွမ်းရည်မရှိသော ရဟန်း၊ ဖျားနာသော ရဟန်း၊ ခရီးသွားအံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်”ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ် ထားပါသည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် ဩဝါဒကို ခံယူရန်လည်းကောင်း၊ “ဤအရပ်သို့ တစ်ဖန် ဆောင်အံ့”ဟု အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ရန်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူကြပြီးလျှင် မပြောကြားကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဩဝါဒကို ပြောကြားအပ်သည်သာတည်း၊ မပြောကြားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူ၍ တစ်ဖန် မဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဩဝါဒကို တစ်ဖန် ဆောင်အပ်သည်သာတည်း၊ မဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ သွားအပ်သည်သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ဩဝါဒဟူသည် အဆုံးအမကို ရပါအံ့လောဟု ဘိက္ခုနီမတို့က တောင်းပန်အပ်သော ဩဝါဒတည်း။

♣

ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြုခြင်း

၄၁၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရှည်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုခါးပန်းကြိုးရှည်တို့ဖြင့်ပင် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏ 'ငယ်စေကုန်၏'။ လူတို့သည်။ပ။ "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ခါးပန်းကြိုးရှည်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား တစ်ပတ်စည်းလောက်ရုံသော ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏၊ ထိုခါးပန်းကြိုးဖြင့်လည်း နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ် 'မငယ်စေအပ်'၊ ညွတ်စေ့သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ သားရေပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ ပုဆိုးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ ပုဆိုးထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ ပုဆိုးကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ သင်္ကန်းပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ သင်္ကန်းထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ သင်္ကန်းကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏၊ ချည်ထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ် စေကုန်၏၊ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ်။ပ။ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ်။ ညွတ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နွားဒူးရိုးဖြင့် ခါးကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ နွားမေးရိုးဖြင့် ခါးကို ခြစ်စေကုန်၏၊ လက်ရုံးကို ခြစ်စေကုန်၏ 'ထုနှက်ကုန်၏'၊ လက်ဖမိုးကို ခြစ်စေကုန်၏၊ ခြေသလုံးကို ခြစ်စေကုန်၏၊ ခြေဖမိုးကို ခြစ်စေကုန်၏၊ ပေါင်ကို ခြစ်စေကုန်၏၊ မျက်နှာကို ခြစ်စေကုန်၏၊ သွားဖုံးကို တိုက်စေကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နွားဒူးရိုးဖြင့် ခါးကို မပွတ်တိုက်အပ်။ပ။ သွားဖုံးကို မခြစ်စေအပ်၊ ခြစ်စေ 'တိုက်စေ'သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်နှာကို လိမ်းကျံကုန်၏၊ မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်ကုန်၏၊ မျက်နှာကို ချေကုန်၏၊ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် ထိုးကုန်၏၊ အင်္ကျီကြီးငယ်ကို ဆေးဆိုးကုန်၏၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးကုန်၏၊ အင်္ကျီကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို ပြုလုပ်ကုန်၏၊ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်နှာကို မလိမ်းကျံအပ်။ပ။ မျက်နှာကို မပွတ်တိုက်အပ်။ မျက်နှာကို မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် မထိုးအပ်။ အင်္ကျီကြီးငယ်ကို ဆေးမဆိုးအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးအပ်။ အင်္ကျီကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို မပြုလုပ်အပ်။ ပြုလုပ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကို ပြုလုပ်ကုန်၏၊ ပါးကွက်ကွက်ကုန်၏၊ ပြူတင်းပေါက်ဖြင့် ကြည့်ကုန်၏၊ အလင်းရှိရာ တံခါးဌ (ရုပ်လုံးဖော်လျက်) ရပ်ကုန်၏၊ ကခြင်းကို ပြုလုပ်စေကုန်၏၊ ပြည့်တန်ဆာမကို နေစေကုန်၏၊ သေတင်းကုပ်ကို ထားကုန်၏၊ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို ထားကုန်၏၊ ဈေးခင်းကျင်းကုန်၏၊ အတိုးပေးကုန်၏၊ ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ကျွန်ယောကျ်ားကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏၊ ကျွန်မိန်းမကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏၊ အမှုလုပ်သူကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏၊ အမှုလုပ်သူမကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏၊ တိရစ္ဆာန်ကို လုပ်ကျွေးစေကုန်၏၊ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက် အမျိုးမျိုး ရောင်းကုန်၏၊ နံရိုးညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစား သူလူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကို မပြုလုပ်အပ်။ပ။ ပါးကွက်ကွက်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ပြူတင်းပေါက်ဖြင့် မကြည့်အပ်။ အလင်းရှိရာ တံခါးဌ (ရုပ်လုံးဖော် လျက်) မရပ်အပ်။ ကခြင်းကို မလုပ်စေအပ ်။ ပြည့်တန်ဆာမကို မနေစေအပ်။ သေတင်းကုပ်ကို မထားအပ်။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို မထားအပ်။ ဈေးမခင်းအပ်။ အတိုးမပေးအပ်။ ကုန်သွယ်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ကျွန်ယောကျ်ားကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ ကျွန်မိန်းမကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ အမှုလုပ်သူကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ အမှုလုပ်သူမကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ တိရစ္ဆာန်ကို မလုပ်ကျွေးစေအပ်။ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက် အမျိုးမျိုး မရောင်းအပ်။ နံရိုးညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၈။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အလုံးစုံညိုသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံ ဝါသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံနီသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံမောင်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံမည်းနက်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ကင်းကျောက်ကုန်း ကဲ့သို့ အလုံးစုံ အနီရင့်ရောင်ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အလုံးစုံ အနီနုရောင် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အဆာရှည်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ အသီးကဲ့သို့ အဆာ ရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ သင်တိုင်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ လျှော်တေကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အလုံးစုံညိုသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ပ။ လျှော်တေသင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကွယ်လွန်သူဘိက္ခုနီမ၏ ပရိက္ခရာ

၄၁၉။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် "အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေဟု ပြောဆိုမှာကြား၏။ ထိုသို့ပြောရာ၌ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း "ငါတို့၏ ပရိက္ခရာဖြစ်၏၊ ငါတို့၏ ပရိက္ခရာ ဖြစ်၏"ဟု ငြင်းခုံကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် "အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ"ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအား သာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သိက္ခမာန်သည်။ပ။ ရဟန်းတို့ သာမဏေမသည် စုတေခါနီးသော် "အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ"ဟုပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထုဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားသည် စုတေခါနီးသော် "အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ"ဟုပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သာမဏေယောကျ်ားသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာမသည်၊ ရဟန်းတို့ အခြားတစ်ဦးဦးသော သူသည် စုတေခါနီးသော် "အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ"ဟုပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုသံဃာအားသာလျှင် ဖြစ်၏။

၄၂၀။ ထိုအခါ လက်ပမ်းသည်ဖြစ်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် လမ်းမ၌ အားနည်းသော ရဟန်းကို တွေ့၍ ပခုံးစွန်းဖြင့် တိုက်လှဲ၏။ "ဘိက္ခုနီမသည့်ရဟန်းယောကျ်ားကို အဘယ့်ကြောင့် တိုက်ဘိသနည်း"ဟု ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မတိုက်အပ်၊ တိုက်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်သော် အဝေးမှ ရှောင်ဖယ်၍ လမ်းပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကလေးအလောင်းကို သပိတ်၌ထည့်သော ဘိက္ခုနီမ

ထိုအခါ လင်နှင့် ဝေးကွာနေခိုက်ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သယောက်လင်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရှိ၏၊ ထိုမိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်ကို ကျစေ၍ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်သော ဘိက္ခုနီမကို "အသျှင်မ တိုက်တွန်းပါ၏၊ ဤကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို သပိတ်ဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါလော့"ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ထိုသားငယ်ကို သပိတ်၌ ထည့်၍ သင်္ကန်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် “ငါသည် ရှေးဦးစွာရသော ဆွမ်းကို ရဟန်း ယောကျ်ားအားဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအားဖြစ်စေ မလျှာ်ဘဲ မစားအံ့”ဟု သာရဏီယဝတ်ကို ဆောက်တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုဘိက္ခုနီမကို မြင်သော် “နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့”ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းသည် ဘိက္ခုနီမကို “နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့”ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ နှမ ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရသော ဆွမ်းကို “ရဟန်းယောကျ်ားအားဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအားဖြစ်စေ မလျှာ်ဘဲ မစားအံ့”ဟု သာရဏီယဝတ်ကို ဆောက်တည်၏။ နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ထိုရဟန်းက မလွဲသာအောင် ပြောသောကြောင့် “အသျှင်သပိတ်၌ ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို ကြည့်လော့၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား မပြောကြားပါလင့်”ဟု (လျှောက်ပြီး လျှင်) သပိတ်ကို ထုတ်ပြ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ထုတ်ဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို ထုတ်ဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို ထုတ်ပြရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဓဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန်လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို ပြကုန်၏၊ “ဆဗ္ဓဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန်လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပြကုန်ဘိသနည်း”ဟု ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန်လှန်၍ သပိတ်ဖင်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်း ယောကျ်ားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို လှန်၍ ပြရန် ခွင့်ပြု၏၊ သပိတ်၌ ရှိသော စားဖွယ်ဖြင့်လည်း ရဟန်းယောကျ်ား ကို ဖိတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ယောကျ်ားအင်္ဂါကို တစိန်းစိန်းကြည့်ခြင်း

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည် ခရီးလမ်းမ၌ ယောကျ်ားအင်္ဂါကို စွန့်ပစ်ထား၏၊ ထိုယောကျ်ားအင်္ဂါကို ဘိက္ခုနီမတို့သည် တစိန်းစိန်းကြည့်ရှုကုန်၏၊ လူတို့သည် ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျောင်းသို့သွား၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် "ယောကျ်ားအင်္ဂါကို အဘယ့်ကြောင့် တစိန်းစိန်းကြည့်ကုန်ဘိ သနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောကျ်ားအင်္ဂါကို တစိန်းစိန်း မကြည့်ရှုအပ်၊ ကြည့်ရှုသော ဘိက္ခုနီမ အား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၁။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်း ယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား လှူကုန်၏၊ လူတို့သည် "အသျှင်တို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိ အား လှူသည်ကို အဘယ့်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန်သလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူထားသည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိက အလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အကပ်ခံစေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်း ယောကျ်ားတို့အား လှူကုန်၏။ လူတို့သည် "ဘိက္ခုနီမတို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန် သလော"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိက အလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့၏ သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် အကပ်ခံစေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပေါများ၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့အား မပေါများ။ "အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ကျောင်းကို အခိုက်အတန့် ပေးပါကုန်လော့"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အထံသို့ တမန်လွှတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကျောင်းကို အခိုက်အတန့် (တာဝကာလိက) ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် မြေးယုက်အပ်သော ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြေးယုက်အပ်သော အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ဖြိုလည်း ထိုင်ကုန်၏၊ ဖြိုလည်း အိပ်ကုန်၏၊ အိပ်ရာ နေရာသည် သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မြေးယုက်အပ်သော ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မြေးယုက်အပ်သော အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း ဖြိုလည်း မထိုင်အပ်၊ ဖြိုလည်း မအိပ်အပ်၊ ဖြိုထိုင်သော ဖြိုအိပ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုနှီးသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥတုနှီး သင်္ကန်းကို သွေးလိမ်းကျံ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပိတ်ဆို့ရန် အထည်ပိုင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အထည်ပိုင်းသည် ကျွတ်ကျ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ချည်ကြိုးဖြင့် စည်း၍ ပေါင်၌ ဖွဲ့ချည်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်ကြိုးသည် ပြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခါးကြိုးကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမအား ဥတုလာချိန်၌ ခါးကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၃–တတိယအခန်း

၄၂၃။ ထိုအခါ အင်္ဂါဇာတ်မပါသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ်ရာမျှပါသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥတုမလာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမြဲဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမြဲအဝတ်ပိတ်ဆို့ရသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သွေးယိုစီးသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အစေ့ရှည်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍာဂတိမဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားလျာဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဂ်နှစ်ခုစပ်နေသော ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥဘတောဗျည်း ဘိက္ခုနီမတို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပဉ္စင်းလောင်းမအား အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းနှစ်ဆယ့်လေးမျိုးတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ မေးအပ်၏။

“သင်သည် အင်္ဂါဇာတ်မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါဇာတ်ရာမျှပါသူ မဟုတ်သလော၊ ဥတုမလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲဥတုလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲအဝတ်ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယိုစီးသူ မဟုတ်သလော၊ အစေ့ရှည်သူ မဟုတ်သလော၊ ပဏ္ဍာဂတိမ မဟုတ်သလော၊ ယောကျ်ားလျာ မဟုတ်သ လော၊ မဂ်နှစ်ခုစပ်နေသူ မဟုတ်သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အနာတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ နူနာသည်လည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာသည်လည်းကောင်း၊ ပွေးဝဲ ညှင်း တင်းတိပ် အနာသည်လည်းကောင်း၊ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာသည်လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူးကြက်ရူးရောဂါသည်လည်းကောင်း ရှိသလော၊ လူဟုတ်၏လော၊ မိန်းမဟုတ်၏ လော၊ တော်လှန်သူဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီမရှိသူဟုတ်၏လော၊ မင်းခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဘသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်ခင်ပွန်းသည်လည်းကောင်း သင့်ကို ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဘိက္ခုနီမသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း”ဟု မေးအပ်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီမသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးသော ပဉ္စင်းလောင်းမအား ဘိက္ခုသံဃာ၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မဆုံးမအပ်ကုန်သေးသော ပဉ္စင်းလောင်းမတို့ကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ဆုံးမပြီး၍ နောက်မှ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုသံဃာ့အလယ်၌ပင် ဆုံးမကုန်၏၊ ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ထို အတိုင်းပင် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ဆုံးမပြီး၍ သံဃာ့အလယ်၌ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆုံးမအပ်၏။

၄၂၄။ ရှေးဦးစွာ ဥပဇ္ဈာယ်ကို ယူစေအပ်၏၊ ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေပြီးနောက် သပိတ်သင်္ကန်းကို ပြောကြားအပ်၏၊ ဤကား သင်၏ သပိတ်တည်း၊ ဤကား ဒုကုဋ္ဋတည်း၊ ဤကား ကိုယ်ဝတ်ဧကသီ တည်း၊ ဤကား သင်းပိုင်တည်း၊ ဤကား ရင်လွှမ်းတဘက်တည်း၊ ဤကား ရေသနုပ်တည်း။ သွားချေလော့၊ ဤအရပ်၌ ရပ်တည်လော့ဟု (ပြောဆိုအပ်၏)။

မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမကုန်၏၊ ဆုံးမအပ်သော ပဉ္စင်းလောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏၊ မျက်နှာမသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော သူသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

မသမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မသမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သမုတ်အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏၊ သူတစ်ပါးသည်မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ်အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤအမည်ရှိသော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မ ကို ဆုံးမပေအံ့”ဟု ဤသို့ ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် သူတစ်ပါးသည်မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ်အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော

အသျှင်မကို ဆုံးမရာ၏”ဟု ဤသို့ သူတစ်ပါးသည်မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ်အပ်၏။ သမုတ် ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်းလောင်းမသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောဆိုအပ်၏။

“ဤမည်သော အသျှင်မ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှုန်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အဟုတ်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သံဃာ့အလယ်၌ မေးလတ်သော် ထင်ရှားရှိသည်ကို ‘ရှိ၏’ဟု ပြောအပ်၏၊ ထင်ရှားမရှိသည်ကို ‘မရှိ’ဟု ပြောအပ်၏၊ မရွံ့လင့်၊ မျက်နှာမသာ မဖြစ်လင့်၊ ဤသို့ သင့်ကို မေးကုန်လတ္တံ့၊ အင်္ဂါ၏တစ်မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါ ၏တစ်ရာမျှပါသူ မဟုတ်သလော၊ ဥတုမလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲဥတုလာသူ မဟုတ်သလော၊ အဝတ် ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယိုစီးသောသူ မဟုတ်သလော၊ အစ့ေရှည်သူ မဟုတ်သလော၊ ပဏ္ဍုက် မမဟုတ်သလော၊ ယောကျ်ားလျာ မဟုတ်သလော၊ မင်္ဂနစ်ခုစပ်နေသူ မဟုတ်သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အနာရောဂါတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ နူနာသည်လည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာသည်လည်းကောင်း၊ ပွေး ဝဲ ညှင်း တင်းတိပ်နာသည်လည်းကောင်း၊ ခယရုဂ်ချောင်းဆိုးနာသည်လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူးကြက်ရူးနာသည်လည်းကောင်း ရှိသလော၊ လူဟုတ်၏လော၊ မိန်းမဟုတ်၏လော၊ တော်လှန်သူဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီကင်းသူဟုတ်၏လော၊ မင်းခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဘတို့သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်ခင်ပွန်းသည်လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ်သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း”ဟု မေးကြကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆိုအပ်၏။

တစ်ပြိုင်တည်း (ရဟန်းလောင်းမနှင့်ဆုံးမသူ တစ်ပြိုင်တည်း) လာကုန်၏။ တစ်ပြိုင်တည်း မလာအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမသည် ရှေးဦးစွာ လာ၍ သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏။ ထိုပဉ္စင်းလောင်းမကို အကျွန်ုပ်သည် ဆုံးမအပ်ပြီ၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် လာရာ၏”ဟု (သံဃာကို သိစေအပ်၏)။ ‘လာခဲ့လော့’ဟု ပြောအပ်၏။

လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်စေ၍ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်အပ်၏။

“အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်း ကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့”ဟု (တောင်းပန်အပ်၏)။

ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

၄၂၅။ "အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးအံ့"ဟု (သိစေအပ်၏)။

ဤမည်သော အသျှင်မ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှုန်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အဟုတ်ကို ပြောရန်အခါတည်း၊ အကြင် အကြောင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအကြောင်းကို မေးအံ့၊ ထင်ရှားရှိမူ 'ရှိ၏'ဟု ပြောအပ်၏၊ ထင်ရှားမရှိမူ 'မရှိ'ဟု ပြောအပ်၏၊ အင်္ဂါတော်မပါသူ မဟုတ်သလော။ပ။ အဘယ် အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း"ဟု (မေးအပ်၏)။

ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

"အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ဤအသျှင်မအား သပိတ်သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ဤမည်သော အသျှင်မကို ပဋိဉာဏ်ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ဤအသျှင်မအား သပိတ်သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဋိဉာဏ်ပြု၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဋိဉာဏ်ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ အန္တရာယ်ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ဤအသျှင်မအား သပိတ်သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဋိဉာဏ်အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကိုဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဋိဉာဏ်ပြု၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဋိဉာဏ်ပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင်ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထို (ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ ပဥ္စင်းပြု ပြီးသော) ခဏ၌ပင် ခေါ်၍ ရဟန်းယောကျ်ားသံဃာသို့ ချဉ်းကပ် စေ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်စေ၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ခြေတို့ကို ရိုခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်စေအပ်၏။

"အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏၊ ဤမည်သောအသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန် ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိပါ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ် မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့"ဟု (တောင်းပန်စေအပ်၏)။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤအမည်ရှိသော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြု ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤအမည်ရှိသော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြု ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကိုပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထို (ဘိက္ခုသံဃာမှ ပဉ္စင်းပြုပြီးသော) ခဏ၌ပင် အရိပ်ကို တိုင်းထွာအပ်၏၊ ဥတုအတိုင်းအရှည်ကို ပြောကြားအပ်၏၊ နေ့အဖို့ကို ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောအပ်၏၊ ဤဘိက္ခုနီမအား "မိုရာ သုံးမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း မပြုအပ်သော အကျင့်ရှစ်မျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း ပြောကြားကုန်လော့"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောဆိုအပ်ကုန်၏။

၄၂၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်းစားကျောင်း၌ နေရာပြောင်းရွှေ့ကုန်စဉ် အချိန်ကို လွန်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ "မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့သည် သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရောက်စဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဘိက္ခုနီမရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်းလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏၊ အခြားနေရာ အလုံးစုံတို့၌ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ပဝါရဏာ မပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏၊ ပဝါရဏာမပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မိမိတို့သည် ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ရဟန်းယောကျ်ားသံဃာကို ပဝါရဏာ မပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မိမိတို့ ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ရဟန်းယောကျ်ားသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏၊ ပဝါရဏာ မပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာပြုကုန်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာ မပြုအပ်၊ ပဝါရဏာပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်းမစားမီ ပဝါရဏာပြုကုန်သော် အချိန်ကို လွန်စေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ ပဝါရဏာပြုရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ ပဝါရဏာပြုကုန်သော် အချိန်အခါမဲ့ ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယနေ့ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် နက်ဖြန် (အထွက်တစ်ရက်နေ့) ၌ ရဟန်းယောကျ်ားသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီမသံဃာသည် ပဝါရဏာ ပြုလတ်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမတစ်ယောက်ကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏၊

တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း”။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီသံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

သမုတ်အပ်ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို ခေါ်၍ ဘိက္ခုသံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ–

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခု သံဃာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို မြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါ လတ္တံ့။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုသံဃာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို မြင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါလတ္တံ့”ဟု ပြောဆိုအပ်၏။

၁။ ဆဋ္ဌမူမြန်မာပြန်၌ သောသောကို ‘ချောင်းဆိုးရောဂါ’ဟု သာမန် ပြန်ဆိုထားသည်၊ ဤ၌ မဟာဝါအတိုင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။

♣

ဥပုသ်ကို တန့်ထားခြင်း

၄၂၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထားကုန်၏၊ ပဝါရဏာကိုတန့်ထားကုန်၏၊ ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကို ပြုကုန်၏။ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏၊ စောဒနာကုန်၏၊ အောက်မေ့စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောကျ်ားအား ဥပုသ်ကို မတန့်ထားအပ်၊ တန့်ထားသော်လည်း တန့်ထားသည် မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပဝါရဏာကို တန့်မထားအပ်၊ တန့်ထားသော်လည်း တန့်ထားသည် မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

အကြီးအမှူးကို မဖြစ်စေအပ်၊ ဖြစ်စေသော်လည်း ဖြစ်ေ စသည် မမည်၊ ဖြစ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အခွင့်ကို မပြုစေအပ်၊ ပြုစေသော်လည်း ပြုေ စသည် မမည်၊ ပြုစေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မစောဒနာအပ်၊ စောဒနာသော်လည်း စောဒနာသည် မမည်၊ စောဒနာသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မအောက်မေ့စေအပ်၊ အောက်မေ့စေသော်လည်း အောက်မေ့စေ စသည် မမည်၊ အောက်မေ့စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထားကုန်၏။ ပဝါရဏာကို တန့်ထားကုန်၏၊ ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကို ပြုကုန်၏၊ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏၊ စောဒနာကုန်၏၊ အောက်မေ့စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ဘိက္ခုနီမအား ဥပုသ်ကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏၊ တန့်ထား ခြင်းသည်လည်းကောင်းသော တန့်ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ပဝါရဏာကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏၊ တန့်ထားခြင်းသည်လည်းကောင်းသော တန့်ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ဆုံးမခြင်းရှိသည်ကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏၊ ပြုခြင်းသည်လည်းကောင်းသော ပြုခြင်းတည်း၊ ပြုသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေရန် ခွင့်ပြု၏၊ ဖြစ်စေခြင်းသည်လည်းကောင်းသော ဖြစ်စေခြင်းတည်း၊ ဖြစ်စေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အခွင့်ကို ပြုစေရန် ခွင့်ပြု၏၊ ပြုစေခြင်းသည်လည်းကောင်းသော ပြုစေခြင်းတည်း၊ ပြုစေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

စောဒနာရန် ခွင့်ပြု၏၊ စောဒနာခြင်းသည်လည်းကောင်းသော စောဒနာခြင်းတည်း၊ စောဒနာသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အောက်မေ့စေရန် ခွင့်ပြု၏၊ အောက်မေ့စေခြင်းသည်လည်းကောင်းသော အောက်မေ့စေခြင်းတည်း။ အောက်မေ့စေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အမ,ကျွ အဖိုမောင်းနှင်သော ယာဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဖို ကျွ အမမောင်းနှင်သော ယာဉ်ဖြင့်လည်းကောင်း သွားကုန်၏။ လူတို့သည် "ဂင်္ဂါပွဲ မဟိပွဲ သွားသူတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယာဉ်ဖြင့် မသွားအပ်၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားသော ဘိက္ခုနီအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏၊ ခြေဖြင့် မသွားနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖျားနာသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)၊

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား “အမ,ကသော ယာဉ်လော၊ အဖို,ကသော ယာဉ်လော”ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမ,ကသော ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း အဖိုကသော ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း လက်ဆွဲယာဉ်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်တောက်သဖြင့် အလွန်အမင်းမချမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထမ်းစင်ကိုလည်းကောင်း၊ သန်လျှင်းကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၀။ ထိုအခါ ‘အမကာသီ’ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရှင်ပြု၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် “မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ပဉ္စင်းပြုအံ့”ဟု သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလို၏။ “အမကာသီ ပြည့်တန်ဆာမသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလိုသတတ်”ဟု သေသောက်ကြူးတို့သည် ကြားကုန်၏။ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန်၏။ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန်သတတ်”ဟု အမကာသီ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကြား၏။ “အကျွန်ုပ် ပဉ္စင်းပြုလိုပါ၍ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ကျင့်ရပါအံ့ နည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့ တမန်ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ တမန်ဖြင့်လည်း ပဉ္စင်းပြု ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောကျ်ားတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်ယောကျ်ားတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းမပြုအပ်၊ ပဉ္စင်းပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သိက္ခမာန်တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ပ။ သာမဏေတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ပ။ သာမဏေမ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြုကုန်၏။ပ။ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသောတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းမပြုအပ်၊ ပဉ္စင်းပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်းပြု ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုတမန်ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ် တင်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ–

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သောအသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ် ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သောအသျှင်မသည် ဤမည်သောအသျှင်မ၏ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤမည်သော

အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့၊ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီသံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်ပါ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ် မြောက်လည်း ဤမည်သော အသျှင်မသည် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ထိုအသျှင်မကို အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့"ဟု လျှောက် အပ်၏။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်း ပန်၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်း ပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဥ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်၏၊ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် မလာနိုင်ပါ၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို တောင်း ပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြု၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဥ္စင်းပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထို (ဘိက္ခုသံဃာမှပဉ္စင်းပြုပြီးသော) ခဏ၌ အရိပ်ကို တိုင်းတာအပ်၏၊ ဥတုအတိုင်းအရှည်ကို ပြော ကြားအပ်၏၊ နေ့အဖို့ကို ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောကြားအပ်၏၊ ထိုပဉ္စင်းမအား မီရာ သုံးမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မပြုအပ်သော အကျင့်ရှစ်မျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း ပြောကြားကုန်လော့"ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောဆိုအပ်၏။

၄၃၁။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တောၱ့ နေကုန်၏၊ သေသောက်ကြူးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် တောၱ့ မနေအပ်၊ နေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအား ဘဏ္ဍာတိုက်ကို လှူ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘဏ္ဍာတိုက်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းသည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှူသစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမှူသစ်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကိုလည်း ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ရဟန်းပြုခြင်း

၄၃၂။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် တည်သောကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ဘိက္ခုနီမတို့၌ ရဟန်း ပြု၏၊ ထိုမိန်းမအား ရဟန်းပြုပြီးသော်ကိုယ်ဝန်သည် ဖွားမြင်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား "ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသူငယ် သိကြားလိမ္မာချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မွေးမြူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား "ငါသည်လည်း တစ်ယောက်ထီးတည်းနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ အခြားဘိက္ခုနီမသည်လည်း သူငယ်နှင့် အတူနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတစ်ယောက်ကို သမုတ်၍ ထိုဘိက္ခုနီမအား အဖော်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။

ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏၊ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

"အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်၏။

ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ ထိုအဖော်ဘိက္ခုနီမအား "ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမိုးအရံတူ ကျောင်းနေ ခြင်းကို ချန်ထား၍ အခြားယောကျ်ားဌ၌ ကျင့်ကုန်သကဲ့သို့ ဤအတူ ထိုသူငယ်၌ ကျင့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တိတ္တိကျောင်းသို့ပြောင်းရွှေ့ခြင်း

၄၃၃။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်၍ မာနတ်ကျင့်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား "ငါသည်လည်း တစ်ယောက်ထီးတည်းနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ အခြားဘိက္ခုနီမသည်လည်း ငါနှင့်အတူနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း"ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတစ်ယောက်ကို သမုတ်၍ ထို ဘိက္ခုနီမအား အဖော်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏၊ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

"အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို အသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေရမည်)။

၄၃၄။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သိက္ခာချ ပြီး၍ လူထွက်၏၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တစ်ဖန် လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဋ္ဌင်းပြု ခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ "ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား သိက္ခာချခြင်းသည် မဖြစ်၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမသည် လူထွက်၏၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမ မဟုတ်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် မိမိနေရာကျောင်းမှ တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၏၊ ထို ဘိက္ခုနီမသည် တစ်ဖန်ပြန်လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဋ္ဌင်းပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

"ရဟန်းတို့ မိမိနေရာကျောင်းမှ တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သော ဘိက္ခုနီမသည် ပြန်လာသော် ပဋ္ဌင်းမပြုအပ်"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောကျ်ားတို့၏ ရိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆံဖြတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်သည်း ခြေသည်းဖြတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနာဆေးကုခြင်းကိုလည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု 'သံသယ ကုက္ကစ္စ' ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၅။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်ကုန်လျက် ဖနောင့်အတွေ့ကို သာယာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ထက်ဝယ် ဖွဲ့၍ မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏၊ ထိုဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝက်သော ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ထိုကျင်ကြီးအိမ်၌ပင်ကိုယ်ဝန်ကို ချကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ စွန့်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်၌ ဟင်းလင်းပွင့်သော အထက်၌ အမိုးရှိသော ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘိက္ခုနီမတို့ ရေချိုးခြင်းအမျိုးမျိုး

၄၃၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကသယ်မှုန့်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ကသယ်မှုန့်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဆန်ကွဲမှုန့် ဖွဲညက်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေညက်ကိုလည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နံ့သာထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နံ့သာထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပြကတော်သော မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေချိုးကုန်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေချိုးကုန်သော် ရေယဉ်အတွေ့ကို သာယာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေဆိပ်မဟုတ်ရာ၌ ရေချိုးကုန်သော် သေသောက်ကြူးတို့သည် ဖျက် ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေဆိပ် မဟုတ်ရာ၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောကျ်ားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် "ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ကဲ့သို့တည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောကျ်ားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိန်းမရေချိုးဆိပ်၌ ချိုးရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

ဒသမ ဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတစ်ရာတည်း။

ထိုဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဂေါတမီသည် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊ ကပိလဝတ်ပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

မြူ ပြွမ်းသောကိုယ်ရိုလျက် တံခါးမုခ်၌ အာနန္ဒာအား လျှောက်၏၊ ထိုက်တန်ပါ၏ လောဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိခင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မွေးမြူသူဟူ၍လည်းကောင်း နည်း ပရိယာယ်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလည်းကောင်း၊ ထိုနေ့လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမရှိသောကျောင်းလည်းကောင်း၊ လိုလားတောင့်တခြင်းလည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြု ခြင်းလည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်လည်းကောင်၊ နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ မဆဲရေးခြင်းလည်းကောင်း။

ပိတ်ပင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အသက်ရှင်သမျှ လိုက်နာရသော တရားရှစ်မျိုး 'ဂရုဓံ'တို့လည်းကောင်း၊ ဂရုဓံကို ဝန်ခံခြင်းလည်းကောင်း၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီ အား ပဉ္စင်းဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း။

နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်းငါးရာလည်းကောင်း မီးအိုးကိုင်သူခိုး ဖလံဖြူနှာ အူနီနာဥပမာတို့ဖြင့် ဤနည်း ဤပုံအတိုင်း သူတော်ကောင်းတရား ဆုတ် ယုတ်ခြင်း။

စောစောကပင် ကန်ပေါင်ကို ဖွဲ့ခြင်း တစ်ဖန် သူတော်ကောင်းတရားတည်ခြင်း ပဉ္စင်းပြုရန် ခွင့်ပြုခြင်း အသျှင်အသျှင်မတို့၏ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း။

မပြုလုပ်ကုန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုအံ့နည်း၊ ဆက်ဆံသောသိက္ခာပုဒ် မဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ်လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမခံခြင်းလည်းကောင်း၊ ပါတိမောက်လည်းကောင်း အသို့ပြုရမည်နည်း ဘိက္ခုနီမကျောင်းလည်းကောင်း။

မသိခြင်းလည်းကောင်း၊ ပြောကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ မကုစားခြင်းလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့သည် ပြောကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့သည် ခံယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခံယူခြင်းလည်းကောင်း။

ပြောကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ ကဲလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့သည် ကဲပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကဲပြုခြင်း ပြောကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း (ကဲသို့) တင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥပုလဝဏ်၏အနီးနေ ဘိက္ခုနီမလည်းကောင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ညွှန်ရေလည်းကောင်း၊ ရှိမခိုးရခြင်းလည်းကောင်းကိုယ်ကို ဖွင့်ပြခြင်းလည်းကောင်း၊ ပေါင်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ်လည်းကောင်း၊ ပြောင်လှောင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရောယှက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိတို့လည်းကောင်း။

ရှိမခိုးရခြင်းလည်းကောင်း၊ ဒဏ်အမှုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန်ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထို့ အတူလည်းကောင်း၊ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အဆုံးအမခံခြင်းလည်းကောင်း၊ အပ်သလော ဖဲသွားခြင်းလည်းကောင်း။

ရဟန်းမိန်းမမိုက်တို့လည်းကောင်း၊ အမှုမဟုတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မဆုံးဖြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဩဝါဒလည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီသံဃာလည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမငါးဦးတို့လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမနှစ်ဦး သုံးဦးတို့လည်းကောင်း မယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိုက် ဖျားနာသောရဟန်း ခရီးသွားရဟန်း။

တောနေရဟန်းတို့လည်းကောင်း၊ မပြောကြားခြင်းလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် မဆောင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မသွားခြင်းလည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးရှည်လည်းကောင်း၊ နှီးပြားလည်းကောင်း၊ သားရေပြားလည်းကောင်း၊ ပုဆိုးထုံး ပုဆိုးကျစ်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းထုံး သင်္ကန်းကျစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချည်မျှင်ထုံး ချည်မျှင်ကျစ်လည်းကောင်း။

နွားဒူးရိုးလည်းကောင်း၊ နွားမေးရိုးလည်းကောင်း၊ လက်ဖဝါးလည်းကောင်း၊ လက်ဖမိုးလည်းကောင်း၊ ခြေဖဝါးလည်းကောင်း၊ ခြေဖမိုး 'ခြေသလုံး'လည်းကောင်း၊ ပေါင်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာလည်းကောင်း၊ သွားဖုံးလည်းကောင်း၊ လိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း၊ နှိပ်နယ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နံ့သာမှုန့်ချေခြင်းလည်းကောင်း။

မျက်ရေးကွက် 'အပြောက်အစက်' ချခြင်းလည်းကောင်း၊ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ မျက်နှာကို ဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ ထို့အတူ နှစ်မျိုးဆိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးပုံ မျက်ကွင်းဆွဲခြင်း ပါးကွက်ကွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ပြူတင်း ပေါက်လည်းကောင်း၊ အလင်းရောင်လည်းကောင်း၊ ကခြင်းလည်းကောင်း။

ပြည့်တန်ဆာမလည်းကောင်း၊ သေတင်းကုပ်လည်းကောင်း၊ သားစိမ်းငါးစိမ်းလည်းကောင်း၊ ဈေးခင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ အတိုးပေးခြင်းလည်းကောင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်ယောကျ်ား အမှုလုပ်မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းလည်းကောင်း။

တိရစ္ဆာန် အသီးအရွက်စိမ်း နံရိုးစည်းအဖွဲ့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းညို သင်္ကန်းဝါ သင်္ကန်းမောင်း သင်္ကန်းနက်လည်းကောင်း။

သင်္ကန်းအနီရင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းအနီနုလည်းကောင်း၊ အဆာမဖြတ်သော သင်္ကန်း အဆာရှည်သောသင်္ကန်း အပွင့်ပုံ အသီးပုံ အဆာရှိသင်္ကန်း သင်တိုင်း လျှော်တေကိုလည်းကောင်း ဆောင်ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမ သိက္ခာမာန် သာမဏေမတို့ကွယ်လွန်ရာ၌ ပရိက္ခရာလွဲအပ်သော် ဘိက္ခုနီမတို့သည်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ကုန်၏။

ရဟန်းယောကျ်ား သာမဏေ ဥပါသကာ ဥပါသိကာမ အခြားသူတို့၏ ပရိက္ခရာကို လွဲအပ်သော် ရဟန်းပိုင်ဆိုင်၏။

လက်ပန်းလုံး 'ကိုယ်လုံးတိုက်' ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်သူငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖင်လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားနိမိတ်လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်လည်းကောင်း၊ များပြားခြင်း အလွန်အမင်းများခြင်းလည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်းလည်းကောင်း။

ရဟန်းယောကျ်ားတို့သုံးဆောင်ကောင်းရာမျိုးကို ဘိက္ခုနီမသည် ထို့အတူပြုရာ၏၊ ကျောင်းလည်းကောင်း၊ ဥတုလာသူ ဘိက္ခုနီမများလည်းကောင်း၊ သွေးလိမ်းကျံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥတု သွေးခံ 'ဥတုထိန်း' အဝတ်ဆို့ခြင်းလည်းကောင်း။

ပြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အခါခပ်သိမ်းလည်းကောင်း၊ နိမိတ်မရှိသူ စသည်ကို တွေ့မြင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ နိမိတ်ရာမျှရှိသူ သွေးမယိုသူ ထို့အတူ သွေးအမြဲယိုသူလည်းကောင်း။

ဥတုသွေးခံအမြဲသုံးရသူ သွေးယိုစီးသူ အစွန်းရှည်သူ ပဏ္ဍုက်မိန်းလည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားလျာဖြစ်သူ ဗျည်းနိမိတ်စပ်သူ ဥဘတောဗျည်းဖြစ်သူ ဘိက္ခုနီမလည်းကောင်း။

နိမိတ်မရှိသူကိုအစပြု၍ ဥဘတောဗျည်းဖြစ်သူတိုင်အောင် ဤအလုံးစုံကို ပေယျာလ အားဖြင့် သိအပ်၏။ နူနာလည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာလည်းကောင်း၊ ဝဲကြီးနာလည်းကောင်း။

ချောင်းဆိုးနာလည်းကောင်း၊ ဝက်ရူးနာလည်းကောင်း၊ လူမဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မိန်းမဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ တော်လှန်သူမ ဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကြွေးမြီကင်းသူလည်းကောင်း၊ မင်းခစားမဟုတ်သူလည်းကောင်း၊ ပြုခွင့်ရသူလည်းကောင်း၊ (အသက်) နှစ်ဆယ်ပြည့်ခြင်းလည်းကောင်း။

သင်္ကန်းပြည့်စုံသူလည်းကောင်း၊ အဘယ်အမည်ရှိသနည်း (ဟုအမည်ကိုမေးခြင်း)လည်းကောင်း၊ သင်၏ဥပဇ္ဈာယ်မသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း အန္တရာယ်နှစ်ဆယ့် လေးမျိုးတို့ကို မေး၍ ပဉ္စင်းပြုခြင်းလည်းကောင်း။

ရွံ့ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆုံးမခြင်းလည်းကောင်း၊ ထို့အတူ သံဃာ့အလယ်၌ ဆုံးမခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေခြင်းလည်းကောင်း၊ ဒုကုဋ်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရုံကိုလည်းကောင်း၊ သင်းပိုင်ကိုလည်းကောင်း။

ရင်လွှမ်းတဘက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေသနုပ်ကိုလည်းကောင်း ပြောကြား၍ လွှတ်ရာ၏၊ မိုက်သူ မသမုတ်အပ်သူ အတူလာခြင်း တောင်းပန်ခြင်း အန္တရာယ်ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကိုမေးခြင်းလည်းကောင်း။

တစ်ဖက်မှ ပဉ္စင်းပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ရဟန်းယောကျ်း သံဃာ၌ ထို့အတူလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် အရိပ် ဥတု နေ့ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးမျိုးအပေါင်းလည်းကောင်း၊ မှီရာသုံးမျိုးတို့လည်းကောင်း။

မပြုကျင့်အပ်သောအကျင့်ရှစ်မျိုးလည်းကောင်း၊ အချိန်လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ရှစ်ယောက်တို့လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ပဝါရဏာမပြုခြင်း ထို့ အတူ ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာမပြု ခြင်း။

ဆူညံခြင်းလည်းကောင်း၊ နံနက်အချိန်လည်းကောင်း၊ မွန်းလွဲချိန်လည်းကောင်း၊ ဆူညံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာလည်းကောင်း၊ ဆုံးမမှုရှိခြင်းလည်းကောင်း၊ အကြီးအမှူးလည်းကောင်း။

အခွင့်လည်းကောင်း စောဒနာခြင်းလည်းကောင်း အောက်မေ့စေခြင်းလည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီအတွက် ပယ်တော်မူ၏၊ ထိုမှတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အတွက် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ယာဉ်လည်းကောင်း၊ ဖျားနာသောသူအား (အဖိုအမ,ကသော) ယာဉ်လည်းကောင်း၊ ယာဉ်တောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အမှုကာသိပြည့်တန်ဆာမလည်းကောင်း၊ ရဟန်းတမန် သိက္ခာမာန်တမန် သာမဏေတမန် သာမဏေမတမန် မိုက်သူတမန်လည်းကောင်း။

တောင်္ခ ဥပါသကာလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းလည်းကောင်း၊ လက်မှုမလောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းလည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ထီး တည်းလည်းကောင်း။

အမိုးအကာတူကျောင်းဌနေခြင်းလည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်လည်းကောင်း၊ သိက္ခာချခြင်းလည်းကောင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရှိခိုးခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆံပင်ရိတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လက်သည်းခြေသည်းဖြတ်ခြင်း အနာဆေးကုခြင်းလည်းကောင်း။

ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေခြင်းလည်းကောင်း၊ ဖျားနာသူလည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးအိမ် ကသယ်မှုန့်လည်းကောင်း၊ နံ့သာဖြင့်ထုံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဧရုံးအိမ်လည်းကောင်း၊ ရေညာရေဆန်လည်းကောင်း၊ ရေဆိပ်မဟုတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားရေချိုးဆိပ်လည်းကောင်း။

မဟာဂေါတမီသည် တောင်းပန်၏၊ အာနန္ဒာသည်လည်း အသင့်အားဖြင့် တောင်း ပန်၏။ (ဘိက္ခုနီမများ) ရှင်ရဟန်းပြုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ပရိသတ်လေးမျိုးဖြစ်ကုန်၏။

ကြင်နာသောသူအား ဆေးကုသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သူတော်ကောင်းတရား တိုးပွါးခြင်းငှါလည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ သူတော်ကောင်းတရားကို သိကြသူ အခြားမာတုဂါမတို့သည်လည်း အကြင် အရပ်သို့ သွား၍ မစိုးရိမ်ကုန်၊ စုတိခြင်းမရှိသော ထိုမစိုးရိမ်ရာအရပ် 'နိဗ္ဗာန်'သို့ သွားရောက်ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီကွန်ကြေး အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီကွန်ကြေး ပြီးပြီ။

၁၁–ပဉ္စသတိကကွန်ကြေး

၁–သင်္ဂါယနာ နိဒါန်း

၄၃၇။ ထိုအခါ အဿျင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းတို့ကို ငါ့ဿျင်တို့ ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ ငါးရာမျှသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်အတူ ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ခရီးရှည်သွား၏။ ငါ့ဿျင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် လမ်းမှ ဖဲ၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော တက္ကတွန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ မန္ဒာရဝမည်သော နတ်ပန်း 'ထင်ရှား ပန်း'ကို ယူ၍ ပါဝါပြည်သို့ ခရီးရှည်သွား၏။ ငါ့ဿျင်တို့ ငါသည် အဝေးမှလာသော ထိုတက္ကတွန်းကိုမြင်၍ "ငါ့ဿျင် ငါတို့၏ ဆရာဘုရားကို သိပါ၏လော"ဟု မေး၏။ "ငါ့ဿျင်

အိမ်း သိပါ၏၊ ရဟန်း ဂေါတမသည် ယနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ ထိုအရပ်မှ အကျွန်ုပ်သည် ဤမန္တာရဝမည်သော နတ်ပန်း 'ထင်ရှားပန်း'ကို ယူခဲ့ပါ၏"ဟု ပြော၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုသို့ပြောရာ၌ တဏှာမကင်းသေးသည့် အချို့ရဟန်းတို့သည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ လောကဌ် (ပညာ) မျက်စိသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ကွယ်ခဲ့လေပြီ"ဟု (ဆိုကာ) လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်ခါ၍ ငိုကြွေး မြည်တမ်းကုန်၏၊ ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့ လဲကျကုန်၏၊ ရှေ့ရှု လူးလိမ့်ကုန်၏၊ ထိုထိုဤဤလူးလိမ့်ကုန်၏။

ရာဂကင်းပြီးသော ရဟန်းတို့သည်ကား "ပြု ပြင်ရသော 'သင်္ခါရ' တရားတို့သည် မမြဲသော သဘောရှိကုန်၏၊ ဤ(သင်္ခါရတရားတို့) ၌ ထို (မြဲခြင်း) ကို အဘယ်မှာရနိုင်ပါအံ့နည်း"ဟု အောက်မေ့ ဆင်ခြင်လျက်သည်းခံနိုင်ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို–

"ငါ့သျှင်တို့ တန်ကြလော့၊ မစိုးရိမ် မပူဆွေးကြလင့်၊ မငိုကြွေးကြလင့်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော သူ အားလုံးတို့နှင့် ရှင်လျက်ကွဲကွာခြင်း သေ၍ကွဲကွာခြင်း ဘဝခြားလျက်ကွဲကွာခြင်း ဤသို့ (ကွဲကွာခြင်းများ) ကို ရှေးမဆွကပင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော၊ ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာ၌ 'အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ပြုပြင်ပေးရခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘော ရှိသော အရာဝတ္ထုကို မပျက်စီးပါစေလင့်'ဟု လိုလားတောင်းတချက်အတိုင်း အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့ နည်း၊ ဤသို့ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ"ဟု ဆိုခဲ့၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက်ရဟန်းကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက် ရဟန်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့အား–

"ငါ့သျှင်တို့ မသင့်၊ မစိုးရိမ်းကြကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကြကုန်လင့်၊ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းကြီးမှ ကောင်းစွာ လွတ်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ 'ဤအမှုသည် သင်တို့အား အပ်၏၊ ဤအမှုသည် သင်တို့အား မအပ်'ဟု ငါတို့သည် နှိပ်စက်ခံရကုန်၏၊ ယခုမူကား ငါတို့ ပြုလုပ်လိုရာကို ပြုလုပ်ကုန်အံ့၊ မပြုလုပ်လိုရာကို မပြု လုပ်ကုန်အံ့"ဟု ပြောဆို၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ၊ အဝိနယဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဝိနယဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂီယနာတင်ကုန်အံ့ (စုပေါင်းရွတ်ဆိုကုန်အံ့)ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကို ရွေးကောက်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် တစ်ပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာတို့ကို ရွေးကောက်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်မဟာကဿပအား ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏။ "အသျှင်ဘုရား ဤအာနန္ဒာသည် ဆန္ဒာ ဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိသို့ လိုက်ခြင်းငါ့ မထိုက်သော သေက္ခမျှဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို များစွာ သင်ယူခဲ့ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့်ပင် အသျှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည်

အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ကုန်ရာသနည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် များသော ဆွမ်းခံရွာရှိ၏၊ ကျောင်းပေါ များ၏၊ ငါတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်လျက် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ရမူ ကောင်း၏၊ အခြားရဟန်းတို့သည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမဆိုကုန်မူ ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို–

၄၃၈။ “ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမဆိုအပ်’ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမဆိုအပ်’ဟု သမုတ်၏၊ ဤရဟန်းငါးရာတို့အား ‘ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမဆိုအပ်’ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမဆိုအပ်’ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားကုန်၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျိုးအပျက် ပြုပြင်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည် ပဌမလပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြုပြင်ကုန်အံ့၊ အလယ်မ၌မလပတ်လုံး စည်းဝေး၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့သည် ပဌမလပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြု ပြင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် “နက်ဖြန် အစည်းအဝေးတည်း၊ ငါသည် သေကွဲဖြစ်လျက် အစည်းအဝေးသို့ သွားခြင်းသည် မသင့်မလျော်”ဟု များစွာသော ညဉ့်ပတ်လုံးသာလျှင် ကာယဂတာသတိဖြင့် လွန်စေ၍ ညဉ့်မိုးသောက်ယံ၌ “လျောင်းအံ့”ဟုကိုယ်ကို လှဲ၏။ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးသို့ မရောက်မီ၊ ခြေတို့သည် မြေမှ လွတ်သွားစဉ်၊ ဤအကြား၌ စိတ်သည် မစွဲလမ်းဘဲ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်လေ၏။

၄၃၉။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာဖြစ်၍ အစည်းအဝေးသို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို–

“ငါ့သျှင်တို့၊ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေးအံ့”ဟု သိစေ၏။ အသျှင်ဥပါလိကလည်း သံဃာကို–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဝိနည်း ကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့”ဟု သိစေ၏။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိအား “ငါ့သျှင် ဥပါလိ ပဌမပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်း”ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု လျှောက်၏။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

ကလန္ဒ သူဌေးသား သုဒိန်ကို အကြောင်းပြု ၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

မေထုန်လွန်ကျူးမှုကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ပဌမပါရာဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုလည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ ဒုတိယပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

အိုးထိန်းသည်၏သား ဓနိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြု ၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်မပေးသော ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ဒုတိယပါရာဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုလည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊

ငါ့သျှင် ဥပါလိ တတိယပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေးဈ)။

များစွာသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ဈ)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေးဈ)။

လူဇာတ်ဖြစ်သော သူ၏ကိုယ်ကို သတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ဈ)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို တတိယပါရာဇိကဈ၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုလည်း မေးဈ၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေးဈ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေးဈ၊ ပညတ်ကိုလည်း မေးဈ၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေးဈ၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေးဈ၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေးဈ။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ စတုတ္ထပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေးဈ)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ဈ)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု ၍ ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေးဈ)။

ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု ၍ ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ဈ)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်းဟု (မေးဈ)။

ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရ၏ဟု ပြောဟောခြင်း အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ဈ)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို စတုတ္ထပါရာဇိကဈ၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုလည်း မေးဈ၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေးဈ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေးဈ၊ ပညတ်ကိုလည်း မေးဈ၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေးဈ၊ အာပတ်သင့်ခြင်းကိုလည်း မေးဈ၊ အာပတ်မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေးဈ။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ဝိဘင်း နှစ်မျိုးတို့ကို မေးဈ၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်ဥပါလိသည် ဖြေဆိုဈ။

၄၄၀။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို–

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် အာနန္ဒာအား ဓမ္မကို မေးအံ့”ဟု သိစေဈ။ အသျှင်အာနန္ဒာသည်လည်း သံဃာကို–

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဓမ္မကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့”ဟု သိစေဈ။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား–

“ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော်မူသနည်း”ဟု (မေးဈ)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒာမြို့အကြား အမွှလဋ္ဌိကာ သရက်ဥယျာဉ် မင်းကွန်း၌ ဟော တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

သုပ္ပိယပရိဗိုဇ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒတ်လုလင်ကိုလည်းကောင်း အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဗြဟ္မာလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ သာမညဖလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ ဟောတော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်သူနှင့်အတူ ဟောတော်မူသနည်းဟု (မေး၏)။

ဝေဒေဟီမိဖုရား၏သား အဇာတသတ်နှင့်အတူ ဟောတော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား သာမညဖလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် နိကာယ်ငါးမျိုးလုံးတို့ကို မေး၏၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဖြေဆို၏။

၂-ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

၄၄၁။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား "အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးအချိန်၌ အာနန္ဒာ ငါဘုရား ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ သံဃာသည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်လိုက နုတ်လော့"ဟု မိန့်တော်မူပါ၏ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား "မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း"ဟု မေးလျှောက်လိုက်၏လောဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို "မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း"ဟု မမေးလျှောက်မိပါဟု (လျှောက်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က "ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း"ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က "ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ တည်း"ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ အနိယတနှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ အနိယတနှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်။ ; အနိယတနှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ အနိယတနှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း၊ ပါဋိဒေသနီလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့တည်း”ဟု (ဆိုကုန်၏)။

၄၄၂။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို–

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့်စပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏၊ ‘ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္ဓယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အပ်၏၊ ဤကား မအပ်’ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်တို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန်တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်နေချိန်မျှလောက်သာ ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ မကျင့်ကုန်’ဟု ပြောသူများ ရှိကုန်လတ္တံ့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ရာ၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်ရာ၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့် စပ်သော သိက္ခာ ပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏၊ ‘ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအန္ဓယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အပ်၏၊ ဤကား မအပ်’ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ ‘ရဟန်းဂေါတမသည် တပည့်တို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန်တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်နေချိန်မျှလောက်သာ ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့၏

ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ မကျင့် ကုန်'ဟု ပြောသူများ ရှိကုန်လတ္တံ့၊ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏၊

မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု သိစေ၏။

၄၄၃။ ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား–

"ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် 'အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်တို့ပါ နည်း'ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မမေးလျှောက်လိုက်၊ ဤကား သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထို မကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့"ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ပါနည်း"ဟု မလျှောက်မိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူဟု မမြင်ပါ၊ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြု အမူဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခံသင်္ကန်းကို နင်း၍ ချုပ်၏၊ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလော့ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မရိုသေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို နင်း၍ ချုပ်သည် မဟုတ်ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူဟု မမြင်ပါ၊ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မာတုဂါမတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးစေ၏၊ ငိုသော ထိုမာတုဂါမတို့၏ မျက်ရည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို လိမ်းကျံ၏၊ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလော့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် "ဤမာတုဂါမတို့အား အချိန်မဲ့၌ (သွားခြင်းသည်) မဖြစ်ပါစေကုန် လင့်"ဟု (အောက်မေ့လျက်) မာတုဂါမတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးစေပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူဟု မမြင်ပါ၊ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည် သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှန့်ရင်း (ထင်ရှား) သော နိမိတ်ကို ပြုပါလျက် ရှန့်ရင်း (ထင်ရှား) သော အရိပ်အရောင်ကို ပြုပါလျက် "လူအများ အစီးအပွါးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ လူအများ ချမ်းသာရန်လည်းကောင်း၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်လည်းကောင်း၊ လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ အစီးအပွါးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာရန်လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာဘုရားကို သင်သည် မတောင်းပန်လိုက်၊ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလေ့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မာရ်မင်း နှိပ်စက်အပ်သော စိတ်ရှိသောကြောင့် "လူအများ အစီး အပွါးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ လူအများ ချမ်းသာရန်လည်းကောင်း၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန်လည်းကောင်း၊ လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ အစီးအပွါးဖြစ်ရန်လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာရန်လည်းကောင်း ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ"ဟု မြတ်စွာ ဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် မတောင်းပန်မိပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူဟု မမြင် ပါ၊ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူဟူသည်ကိုဒေသနာကြား ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ'၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို လုံ့လပြု၏၊ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထို မကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာကြားလေ့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ "ဤမဟာပဇာပတိဂေါမမီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်တည်း၊ ကြီးပွါး အောင် ပြုစုသူတည်း၊ မွေးမြူသူတည်း၊ နို့ရည်ပေးသော သူတည်း၊ မယ်တော်နတ်ရွာစံပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားကို နို့တိုက်ခဲ့၏"ဟု အောက်မေ့လျက် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် 'ဓမ္မဝိနယ'၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို လုံ့လပြုမိပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူဟု မမြင်ပါ၊ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၄။ ထိုအခါ အသျှင်ပုရာဏသည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာ ငါးရာတို့နှင့် အတူ ဒေသစာရီလှည့်လည်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပုရာဏသည် ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်သရွေ့ နေပြီးသော် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်စဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ပုရာဏအား မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည်။

“ငါ့သျှင် ပုရာဏ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်၏၊ ထိုသင်္ဂါယနာတင်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လော့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို ကောင်းစွာ သင်္ဂါယနာ တင်အပ်၏၊ သို့သော်လည်း ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ကြားနာပြီးသည့် အတိုင်းသာလျှင် သင်ယူပြီးသည့် အတိုင်း သာလျှင် ဆောင်အံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

၃–ဗြဟ္မဒဏ်

၄၄၅။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား–“အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး၌ အာနန္ဒာ ငါကွယ်လွန်ပြီးနောက် သံဃာသည် ဆန္နရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့”ဟု အကျွန်ုပ်ကို မိန့်တော်မူပါ၏ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လိုက်၏လော”ဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”ဟု မြတ်စွာ ဘုရားကို မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏”ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဆန္နရဟန်းသည် ပြောလိုရာကို ပြောစေ၊ ရဟန်းတို့သည် ဆန္နရဟန်းကို မပြောဆိုအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကဲ့မြစ်အံ့၊ ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်းဟု (မြတ်စွာဘုရား မိန့်ခဲ့ပါ၏ဟု လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်ပင် ဆန္နရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့ဟု (ပြောကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဆန္နရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေအံ့နည်း၊ ထိုရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ ဖြစ်လျှင် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သွားလေလော့ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား”ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင်ငါးရာမျှသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အထက်အညာသို့ ဆန်တက်သော လှေဖြင့် ကောသမ္မီ ပြည်သို့ ဆန်တက်၏၊ လှေမှ သက်ဆင်း၍ ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် မောင်းမမိသံနှင့်အတူ ဥယျာဉ်၌ ကစားစံပျော်နေ၏။ “ငါတို့၏ ဆရာ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသတတ်”ဟု ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် ဥတေနမင်းအား “အရှင်မင်း ကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာအသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသတတ်၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဖူးမြော်လိုပါကုန်၏”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် အာနန္ဒာ ရဟန်းကို ဖူးမြော်ကုန်လော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသဲသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတေနမင်း၏ မောင်းမ မိသဲကို အသျှင်အာနန္ဒာသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက် တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသဲသည် အသျှင်အာနန္ဒာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွါးကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီး လတ်သော် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထို့နောက် ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသဲသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ပြောဟောအပ်သော စကားကို အလွန်နှစ်သက်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက် ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဥတေနမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ အဝေးမှလာသော မောင်းမမိသဲကို ဥတေနမင်းသည် မြင်လျှင် မောင်းမမိသဲကို "သင်တို့သည် ရဟန်း အာနန္ဒာကို တွေ့ကုန်၏လော"ဟု မေးမြန်း၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို တွေ့ခဲ့ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်တင်၏)။

သင်တို့သည် ရဟန်းအာနန္ဒာအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးလှူခဲ့ကုန်၏လောဟု (မေးမြန်း၏)။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူခဲ့ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်တင်၏)။

ဥတေနမင်းသည် "အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းအာနန္ဒာသည် ထိုမျှလောက် သင်္ကန်းများစွာကို ခံယူဘိသ နည်း၊ ရဟန်းအာနန္ဒာသည် အထည်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့လော၊ အထည်ဆိုင်ကိုမူလည်း ခင်းကျင်းအံ့လော"ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ထို့နောက် ဥတေနမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် အသျှင်အာနန္ဒာအား–

"အသျှင်အာနန္ဒာ ဤအရပ်သို့ အကျွန်ုပ်တို့၏ မောင်းမမိသဲသည် လာပါသလော"ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး သင်၏ မောင်းမမိသဲသည် ဤအရပ်သို့ လာ၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးလှူပါသလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ငါ့အား လှူ၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤမျှလောက် သင်္ကန်းများစွာကို အသို့ ပြုအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အားနည်းသော သင်္ကန်းရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ခွဲဝေအံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အားနည်းသော သင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုသင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အပေါ်ခင်း ပြုကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို ဘုံလျှိုစွပ် ပြုကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဘုံလျှိုစွပ်အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဘုံလျှိုစွပ် အဟောင်းတို့ကို မြေအခင်း ပြုကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြေအခင်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုမြေအခင်းဟောင်းတို့ကို ခြေသုတ်၊ ကိုးဝန်း ပြုကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်းအဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုခြေသုတ်ကြိုးဝန်းအဟောင်းတို့ကို ဖုံသုတ်ဖုံခါ ပြုကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဖုံသုတ်ဖုံခါအဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဖုံသုတ်ဖုံခါအဟောင်းတို့ကို နုပ်နုပ်စဉ်းထောင်း၍ ညွှန်ဖြင့် နယ်ပြီးလျှင် အကျည်ကို လိမ်းကျံကုန်အံ့ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် "အားလုံးသော ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် သင့်လျော်အောင် ဆောင်ရွက်ကုန်၏၊ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်စေကုန်"ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား အခြားအထည် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပေးလှူ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာအား သင်္ကန်း တစ်ထောင်ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤသင်္ကန်းဆွမ်း ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဃောသိတာရုံကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင် နေ၏၊ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္နသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိုးခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဆန္နကို အသျှင်အာနန္ဒာက–

"ငါ့သျှင် ဆန္န သံဃာသည် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေ၏"ဟု ဆို၏။

အသျှင်အာနန္ဒာ အဘယ်ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဆန္န သင်သည် ရဟန်းတို့ကို ပြောလိုရာပြောလော့၊ ရဟန်းတို့သည် သင့်ကို မပြောအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကဲ့မြစ်အပ်၊ (ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်းဟု ဆို၏)။

"အသျှင်အာနန္ဒာ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို မပြောဆို မဆုံးမ မကဲ့မြစ်အပ်သော အခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို သတ်သည်ပင် မည်သည် မဟုတ်ပါလော"ဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မိန်းမောလျက် လဲကျ၏၊

ထိုအခါ အသျှင်ဆန္နသည် ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် နှိပ်စက်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှက်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စက်ဆုပ်သောကြောင့်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့ လျော့သည် ဖြစ်၍ ပြင်းစွာ အားထုတ်သည်ဖြစ်၍

တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတုမရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်အကျိုးကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏။ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီ"ဟု သိ၏၊ အသျှင်ဆန္နသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္နသည် အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အသျှင်အာနန္ဒာ ယခု အခါ၌ အကျွန်ုပ်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ငြိမ်းစေပါလော့"ဟု လျှောက်၏။ ငါ့သျှင်ဆန္နသင်သည် အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသော နေ့မှစ၍ပင် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်သည် ငြိမ်းပြီဟု ပြောဆို၏။

ဤဝိနယသင်္ဂီတိ၌ ရဟန်းငါးရာ အလျော့အပိုမရှိသောကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂီတိကို "ပဉ္စသတိကာသင်္ဂါယနာ"ဟု ဆိုအပ်၏။

ကောဒသမပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓကၠ၌ ဝတ္ထုသည် နှစ်ဆယ့်သုံးခုတည်း။

ထိုပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသော် သူတော်ကောင်းတရားကို အစဉ်စောင့် ရှောက်သော ကဿပအမည်ရှိသော မထေရ်သည် ရဟန်းအပေါင်းကို မိန့်တော်မူ၏။

ပါဝါပြည်မှ (ကုသိနာရုံသွား) အခွန့်ရှည်သော ခရီး၌ သုဘဒ်သည် ပြောကြား၏၊ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ သူတော်ကောင်းတရားကို သင်္ဂါယနာတင်ကုန်အံ့။

တစ်ပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာကိုလည်းကောင်း၊ အာနန္ဒာကိုလည်းကောင်း ရွေးကောက်၏၊ လိုဏ်မြတ်၌ နေလျက် သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း။

ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေး၏၊ ပညာရှိသော အာနန္ဒာအား သုတ္တန်ကို မေး၏၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့်သားတို့သည် ဝိဋ္ဌကတ်သုံးပုံကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။

ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကဋ္ဌ အထူး ပညတ်တော်မူတိုင်းကျင့်ခြင်း၊ မမေးလျှောက်လိုက်ခြင်း, နင်း၍, ရှိခိုးစေခြင်း, မတောင်းပန်ခြင်း, မာတုဂါမ၏ရဟန်းပြုခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း ဤသည်တို့ ကား မကောင်းသော အပြုအမူတို့တည်း။

အသျှင်ပုရာဏလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒဏ်လည်းကောင်း၊ ဥတေနနှင့်အတူ မောင်းမ မိသဲလည်းကောင်း၊ ထိုမျှလောက်သော သင်္ကန်းလည်းကောင်း၊ အားနည်းသော သင်္ကန်းလည်းကောင်း၊ အပေါ်လွှမ်းလည်းကောင်း၊ ဘုံလျှိုလည်းကောင်း။

မြေအခင်းလည်းကောင်း၊ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်းလည်းကောင်း၊ ဖုံသုတ်ဖုံခါလည်းကောင်း၊ ညွှန်ဖြင့် နယ်ခြင်းလည်းကောင်း အာနန္ဒာအမည်ရှိသောရဟန်းအား ရှေးဦးစွာ သင်္ကန်း တစ်ထောင်ဖြစ်ခြင်း။

ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သော ဆန္နထေရ်သည် သစ္စာလေးပါးသို့ ရောက်၏၊ လေ့လာခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသော ရဟန္တာငါးရာတို့သည် ပြုကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် "ပဉ္စသတိကာသင်္ဂါယနာ"ဟု ဆိုအပ်၏။

ဤတွင် ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

၁၂-သတ္တသတိကက္ခန္ဓက

၁-ပဌမအခန်း

၄၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ နှစ်တစ်ရာရှိသောအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထုဆယ်ပါးတို့ကို ပြကုန်၏။ "သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည်ာ အပ်၏၊ ဒွင်္ဂုံလကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာဝါသကပ္ပသည် အပ်၏၊ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဧဠေါကိုသောက်ခြင်းသည် အပ်၏၊ အဆာ မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏၊ ရွှေ ငွေသည် အပ်၏"ဟု (ပြကုန်၏)။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ယသသည် ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၏၊ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထို ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်နေ့၌ ကြေးခွက်ကို ရေဖြင့် ပြည့်စေကာ့ရဟန်းသံဃာ၏ အလယ်၌ ထား၍ လာတိုင်း လာတိုင်းသော ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို "ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒဂ်ါးကိုလည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒဂ်ါးဝက်ကိုလည်းကောင်း၊ မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဲကိုလည်းကောင်း လှူကုန်လော့၊ သံဃာအား ပရိက္ခရာဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြောသော် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့အား "ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒဂ်ါးကိုလည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒဂ်ါးဝက်ကိုလည်းကောင်း၊ မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဲကိုလည်းကောင်း မလှူကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မခံယူကုန်၊

သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြား ရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏၊ ရွှေ ငွေမှ ကင်းကုန်၏”ဟု ပြော၏။

ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့သည် သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကိုလည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကိုလည်းကောင်း၊ မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဲကိုလည်းကောင်း လှူကုန်သည်သာတည်း။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ၌ ထိုရွှေ ငွေကို ရဟန်း အရေအတွက်ဖြင့် အဖို့ထား၍ ခွဲဝေကုန်၏။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “ငါ့သျှင်ယသ ဤကား သင်၏ အဖို့အစုငွေတည်း”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏ အဖို့အစုငွေ မရှိ၊ ငါသည် ငွေကို မသာယာဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ဤယသသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြု၏၊ ယခု ဤယသအား ငါတို့သည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုကုန်အံ့”ဟု (ဆို၍) ထိုယသအား ပဋိသာ ရဏီယကံကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်း သားရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ‘ပဋိသာရဏီယကံ ပြုခံရသော ရဟန်းအား နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းကို ပေးရမည်’ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား နောက်လိုက်တမန် ရဟန်းကို ပေးကုန်လော့”ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသားရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို သမုတ်၍ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းကို ပေးကုန်၏။ ထို့နောက် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည်ကိုယ်စားတမန် နောက်လိုက်ရဟန်းနှင့် အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်၍ ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့အား–

ငါသည် သဒ္ဓါရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားကို ‘မတရား’ဟု ပြော၏၊ တရားကို ‘တရား’ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်း’ မဟုတ်ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ဟု ပြော၏။

၄၄၇။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ဒါယကာတို့ ထိုကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို–

၁။ သီဂီလောဏကပ္ပ စသည်တို့ကို အကျယ်ပြဆိုရာ စကားရပ်သည် အပိုဒ်နံပါတ် ၄၅၂–၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

လနေတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးတို့ ကား အဘယ်တို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ တိမ်တိုက်သည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းတိမ်တိုက် အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဆီးနှင်းသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းဆီးနှင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ မြူခိုးသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းမြူခိုး အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ရာဟုအသုရိန်သည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းရာဟုအသုရိန် အညစ် အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤလေးမျိုးတို့ကား လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ ဤအတိုင်းပင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်း အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် သေရည်ကိုသောက်ကုန်၏၊ အရက်ကိုသောက်ကုန်၏၊ သေရည်အရက်ကိုသောက်ခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ ရှေးဦးစွာသော အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်၏၊ မေထုန်အကျင့်မှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ နှစ်ခုမြောက် အညစ်အ ကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရွှေ ငွေကို သာယာကုန်၏၊ ရွှေငွေကို ခံယူခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ ဤကား သုံးခုမြောက်ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပ ကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးကုန်၏၊ မှားသော အသက်မွေးမှုမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ လေးခုမြောက် အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်တို့ကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေးလေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ် အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်း ကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ဒါယကာတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှ နောက်၌ ဤ(ဂါထာ) စကားကို ဟောတော်မူ၏။

ရာဂ ဒေါသဖြင့် ညစ်နွမ်းသော အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းသော ပိယရုပ်သာတ ရုပ်ကို နှစ်သက်သော ပေါသ (သတ္တဝါ) မည်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်။

သေရည်ကိုသောက်ကုန်၏၊ အရက်ကိုသောက်ကုန်၏၊ မေထုန်ကို မှီဝဲကုန်၏၊ မသိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငွေကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေကိုလည်းကောင်း သာယာကုန်၏။

အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက်မွေးကုန်၏၊ ဤအညစ်အကြေးတို့ကို နေမင်း၏ အဆွေဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောထားတော်မူ၏။

ယင်း အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မစင်ကြယ်သော ကိလေသာမြူရှိသော သားကောင်နှင့် တူသော။

အမိုက်တိုက်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသော တဏှာ၏ကျွန်ဖြစ်သော တဏှာနှင့် တကွဖြစ်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော သင်းချိုင်းမြေကို ပွါးစေကုန်၏၊ ဘဝသစ်ကို ယူကုန်၏ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

ဤသို့ အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်။

ငါသည် မတရားသည်ကို 'မတရား'ဟု ပြော၏၊ တရားကို 'တရား'ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို 'ဝိနည်းမဟုတ်'ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းကို 'ဝိနည်း'ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့၏ ရွှေ ငွေကို ခံယူကြခြင်း

၄၄၈။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ရှုဉ့်နက်တို့အား အစာ ကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ နန်းတော်တွင်း မင်းပရိသတ်၌ ပေါင်းစုစည်းဝေးနေထိုင်ကုန်သော မင်းပရိသတ်တို့အား ဤအကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ "သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် အပ်၏၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို သာယာကုန်၏၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို ခံယူကုန်၏"ဟု (ထင်ရှားဖြစ်၏)။

ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်အား–

"အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏၊ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏"ဟု ပြော၏။

ဒါယကာတို့ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠကရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို သိစေပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား–

"အသျှင်ဘုရား ဤမင်းနန်းတော်တွင်းမင်း ပရိသတ်၌ ပေါင်းစုစည်းဝေး နေထိုင်ကုန်သော မင်းပရိသတ်တို့အား 'သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် အပ်၏၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို သာယာကုန်၏၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို ခံယူကုန်၏'ဟု ဤအကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြောသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ်အား 'အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြား ရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏၊ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏'ဟု ပြောပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ဤသို့ပြောသော အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပြောဟောသော စကားကို ပြောသူဟုတ်ပါ၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် မစွပ်စွဲခြင်း မည်ပါ၏ လော၊ တရားတော်အား လျော်သော စကားကိုလည်း ပြောခြင်း

မည်ပါ၏လော၊ ဝါဒတော်အား လျော့ အောင် ပြောဆိုမှု အချို့သည် အကြောင်းလုံလောက်လျက် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရာသို့ မရောက်ဘဲ ရှိပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

ရွာသူကြီး သင်သည် ဤသို့ ပြောမူ အမှန်ပင် ငါပြောဟောသော စကားကို ပြောသူတည်း၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် ငါ့ကိုလည်း စွပ်စွဲသည်မမည်၊ တရားတော်အား လျော်ကပ်တော်သော စကားကိုလည်းပြောခြင်း မည်၏၊ ဝါဒတော်အားလျော်အောင် ပြောဆိုမှုအချို့သည် အကြောင်းလုံလောက်လျက် ကဲ့ရဲ့ ဖွယ်ရာသို့ မရောက်၊ ရွာသူကြီး သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ်ချထားကုန်၏၊ ရွှေငွေမှ ကင်းကုန်၏။

ရွာသူကြီး ရွှေငွေအပ်သူအား ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့လည်း အပ်ကုန်၏။ ရွာသူကြီး ကာမဂုဏ် ငါးပါးအပ်သူကို “ရဟန်းတရား မရှိသူ၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်တို့၏တရား မရှိသူ”ဟု ဧကန်မှတ်လေလော့။

ရွာသူကြီး စင်စစ်ကား ငါသည် ဤသို့ ဟော၏၊ “မြက်ကို အလိုရှိသူသည် မြက်ကို ရှာအပ်၏၊ သစ်သားကို အလိုရှိသူသည် သစ်သားကို ရှာအပ်၏၊ လှည်းကို အလိုရှိသူသည် လှည်းကို ရှာအပ်၏၊ အမှူလုပ် ယောကျ်ားကို အလိုရှိသူသည် အမှူလုပ်ယောကျ်ားကို ရှာအပ်၏၊ ရွာသူကြီး မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မျှ ရွှေငွေကို သာယာအပ်၏ ‘ရှာမှီးအပ်၏’ဟု ငါမဟော”ဟု မိန့်တော်မူပါ၏။

ဤသို့ ပြောဆိုလေ.ရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားသည်ကို ‘မတရား’ဟု ပြော၏၊ တရားသည်ကို ‘တရား’ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်းမဟုတ်’ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ဟု ပြော၏။

၄၄၉။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို အကြောင်းပြု ၍ ရွှေငွေကို ပယ်၏၊ သိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း ပညတ်တော်မူ၏။ ဤသို့အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေးသတတ်၊ ရေရွတ်သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ်သတတ်၊ ငါသည် မတရားသည်ကို ‘မတရား’ဟုပြော၏၊ တရားကို ‘တရား’ဟု ပြော၏၊ ဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်းမဟုတ်’ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ဟု ပြော၏ဟု (ပြော့ဆို၏)။

ဤသို့ ပြောလတ်သော် ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသတစ်ပါးသည်သာ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတည်း၊ ဤသူအားလုံးတို့သည် ရဟန်းမဟုတ်ကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် မဟုတ်ကုန်၊ အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်၌ နေတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်းတို့အတွက်ကြောင့်ကြစိုက်ပါကုန်အံ့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထို့နောက် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏားဓ၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်သား ဥပသကာတို့ကို သိစေပြီးလျှင် နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းနှင့်အတူ ကျောင်းအရံသို့ သွားဓ၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းကို "ငါ့သျှင် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏားဓ၏သား ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို တောင်းပန်အပ်ပြီလော"ဟု မေးကုန်ဓ၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဥပါသကာတို့သည် ငါတို့ကို ယုတ်မာသူအဖြစ်ကို ပြုကုန်ဓ၏။ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏားဓ၏သား အသျှင်ယသတစ်ဦးကိုသာ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုကုန်ဓ၏၊ ငါတို့အားလုံးကို သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မဟုတ်သည့် အဖြစ်ကို ပြုကုန်ဓ၏ဟု (ပြောဓ၏)။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် "ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏားဓ၏သား ဤယသသည် ငါတို့ မသမုတ်အပ်ဘဲ လူတို့အား ပြဓ၏၊ ယခု ငါတို့သည် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုကုန်အံ့"ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုယသအား ဥက္ခေပနီယကံ ပြုလိုကုန်၍ စည်းဝေးကုန်ဓ၏။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏားဓ၏သား အသျှင်ယသသည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ကောသမ္ဗီပြည်၌ တည်ဓ၏

၄၅၀။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏားဓ၏သား အသျှင်ယသသည် ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့ဓ၏ထံသို့လည်းကောင်း၊ အဝန္တီဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ရဟန်းတို့ဓ၏ထံသို့လည်းကောင်း "အသျှင်တို့ လာကုန်လော့၊ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သောတရား မထွန်းကား မီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မရှိကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားနည်းကုန်မီ၊ ဤအဓိကရဏ်းကို ယူကုန်အံ့"ဟု တမန်စေလွှတ်ဓ၏။

ထိုအခါ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ နေဓ၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏားဓ၏သား အသျှင်ယသသည် အဟောဂင်္ဂါမည်သောတောင် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်–

"အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ပြပါကုန်ဓ၏။

(၁) 'သားချိုဘူးဖြင့် ဆောင်ထားသော ဆားသည် အပ်ဓ၏။

(၂) နေရိပ် လက်နှစ်သစ် လွန်ချိန်၌ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်ဓ၏။

(၃) ရွာတစ်ပါးသို့ သွားမည့်ရဟန်းအား အတိရိတ်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်ဓ၏။

(၄) တစ်သိမ်တည်း၌ သံဃာ့ကံကို အသီးအသီးပြုခြင်းသည် အပ်ဓ၏။

(၅) ကံပြုပြီးနောက် ရောက်ရှိလာမှ ခွင့်ပြုစေခြင်း (ဆန္ဒယူခြင်း) သည်အပ်ဓ၏။

(၆) ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အလေ့အကျက်သည် အပ်၏။

(၇) အတိရိက် ဝိနည်းကံမပြုဘဲ နို့ခမ်းမဖြစ်မီ နို့ရည်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် အပ်၏။

(၈) သေနကိုသောက်ခြင်းသည် အပ်၏။

(၉) အဆာ (အမြိတ်) မပါသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏။

(၁၀) ရွှေ ငွေသည် အပ်၏'ဟု (ပြပါကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရား ယခုအကျွန်ုပ်တို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သောတရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့"ဟု လျှောက်၏။

"ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ"ဟု သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ခြောက်ကျိပ် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ပါဝေယျကတိုင်းသားဖြစ် ကုန်သော အားလုံး တောနေရဟန်းဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပိဏ္ဍပါတ်ခံတင်ဆောင်ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပံသုကူလိကတင်ဆောင်ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး တိစီဝရိက်ခံတင်ဆောင်ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ရဟန္တာချည်းဖြစ် ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ စည်ဝေးကုန်၏။

ရှစ်ကျိပ်ရှစ်ပါး အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အဝန်္တီဒက္ခိဏာပထတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော အချို့တော၌ နေကုန်သော အချို့ပိဏ္ဍပါတ်ခံတင်ဆောင်ကုန်သော အချို့ ပံသုကူလိကတင်ဆောင်ကုန်သော အချို့တိစီဝရိက် ခံတင်ဆောင်ကုန်သော အားလုံးရဟန္တာချည်းဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ စည်းဝေးကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော် "ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် အဘယ်အသင်းအပင်းကို ရကုန်အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်း အပင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန်အားရှိကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည်သောရေယျ မြို့၌ နေ၏၊ အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာ ရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိတက်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား "ဤအသျှင်ရေဝတသည်သောရေယျမြို့၌ နေ၏၊ အကြား အမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိတတ်၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။

ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်းဖြစ်ရမူ ဤသို့ရခြင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရဏ်း၌ အလွန်အားရှိသူတို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ကုန်စဉ် အသျှင်ရေဝတသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားအကြားထက် သာလွန်သော ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ဖြင့် ကြား၍ “ဤအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါသည် ဤသို့သော အဓိကရဏ်း၌ ဆုတ်နစ်မူ ဤဆုတ်နစ်ခြင်းသည် မသင့်မလျော်၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ယခု လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုငါသည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် ရောပြွမ်းသော် ချမ်းသာစွာ သွားရမည် မဟုတ်၊ ငါသည် စောစော သွားရမူ ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည်သောရေယျမြို့မှ သင်္ကန်းသမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း”ဟုသောရေယျမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် သင်္ကန်းသမြို့သို့ သွား၏”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း”ဟု သင်္ကန်းသမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဏကုန္နမြို့သို့ သွား၏”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဏကုန္နမြို့မှ ဥဒုမ္ဗရမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း”ဟု ကဏ္ဏကုန္နမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုမ္ဗရမြို့သို့ သွား၏”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုမ္ဗရမြို့မှ အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း”ဟု ဥဒုမ္ဗရမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့မှ သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း”ဟု အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို သဟဇာတိမြို့၌ မီကုန်၏။

၄၅၂။ ထိုအခါ သာဏအရဟ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “ငါ့သျှင် ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်မာတိကာကို ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိ၏၊ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတအား အမေး ပုစ္ဆာကို မေးကုန်အံ့၊ အသျှင်ရေဝတသည် အမေးပုစ္ဆာတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် တစ်ညဉ့်ပတ်လုံးကို လွန်စေနိုင်၏၊ ယခု အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေ တပည့်ရဟန်းတို့ကို တိုက်တွန်းလတ္တံ့။

ထိုသင်သည် ထိုအနီးနေ တပည့်ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသော အခါ၌ အသျှင်ရေဝတ သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထုဆယ် မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့"ဟု ပြောဆို၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ"ဟု ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား ယသသည် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေ တပည့်ရဟန်းကို တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထိုအနီးနေ တပည့်ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသော အခါ၌ အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ –

"အသျှင်ဘုရား သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော"ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် သိင်္ဂီလောဏကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား "ဆားမရှိသော နေရာ၌ သုံးဆောင်အံ့"ဟု သားချိုဘူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ထားရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား ဒွဂုံလကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော"ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် ဒွဂုံလကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အရိပ်လက်နှစ်သစ် လွန်ပြီးနောက် မွန်းလွဲချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏ လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော"ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် ဂါမန္တရကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

"အသျှင်ဘုရား ယခု ရွာတစ်ပါးသို့ သွားအံ့"ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုသော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော"ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော"ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းအများတို့သည် တစ်သိမ်တည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ အသီးသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏ လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော"ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် အနုမတိကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

“အသျှင်ဘုရား “ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြုစေကုန်အံ့”ဟု ဝင်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကဲ်ပြုရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အာစိဏ္ဏကပွသည် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် အာစိဏ္ဏကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤအမှုကို ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် လေ့ကျက်၏၊ ဤအမှုကို ငါ၏ ဆရာသည် လေ့ကျက်၏၊ ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် အချို့အလေ့အကျက်သည် အပ်၏၊ အချို့အလေ့အကျက်သည် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အမထိတကပွသည် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် အမထိတကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

ပြကတော့ နို့သဘောလည်း ကင်း၍ နို့ဓမ်းလည်း မဖြစ်သေးသော နို့ရည်ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲသောက်ရန် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဧဠောဂီကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် ဧဠောဂီဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆောက်အဦအားလုံးဖြင့် စီရင်ပြီးသော်လည်း သေရည် မဖြစ်သေးသော သေရည်နုကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ်မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ရွှေငွေသည် အပ်ပါ၏လော”ဟု (လျှောက်၏။)

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီနေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုး တို့ကို ပြပါကုန်၏။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်းမဟုတ်သော တရားမထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်းတရား မကွယ်မီ၊ အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းကုန်မီ၊ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။

“ငါသျှင် ကောင်းပါပြီ”ဟု အသျှင်ရေဝတသည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား ဝန်ခံ၏။

၁။ ဆဋ္ဌမုဋ္ဌ 'ဆန္ဒပေးခြင်းသည် အပ်၏'ဟု ပြန်ဆိုထားသည်၊ ပုဒ်ရေ ၄၅၂–ပါ ဖွင့်ဆိုချက်နှင့် မညီ၍ အထက်ပါအတိုင်း ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

♣

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများနှင့် အသျှင်ယသ

၄၅၃။ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် "ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ယသရဟန်းသည် ဤအဓိကရဏ်းကို ယူလို၍ အပေါင်းအသင်းကို ရှာသတတ်၊ အပေါင်းအသင်းကိုလည်း ရသတတ်"ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား "ဤအဓိကရဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရဏ်း၌ အဘယ်အသင်းအပင်းကို ရကုန်အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်းအပင်းဖြင့် ဤအဓိကရဏ်း၌ ငါတို့သည် အလွန်အားရှိကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား "ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြား အမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တတ်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ ဤနက်နဲသော ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု 'သံသယကုက္ကုစ္စ' ရှိတတ်၏၊ အကျင့်သိက္ခာ ကို လိုလား၏။ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်းအဖြစ်ရမူ ဤအဓိကရဏ်း၌ အလွန်အားရှိ ကုန်အံ့"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသီဒိုင် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ ဓမကရိဏ်ရေစစ်ဟူသော များစွာသော ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို စီရင်ကုန်၏၊ ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ လှေဖြင့် သဟဇာတိမြို့သို့ ဆန်တက်ကုန်၏၊ လှေမှ ဆင်းကြ၍ တစ်ခုသော သစ်ပင် ရင်း၌ ဆွမ်းစားကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာဠ္ဟသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်ထီးကိန်းအောင်းစဉ် "အဘယ်သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သနည်း၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သ လော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန်သလော"ဟု စိတ်အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော အသျှင်သာဠ္ဟအား "ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မပါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မပါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း"ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ နေသော တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မိမိစိတ်ဖြင့် အသျှင်သာဠ္ဟ၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ အားရှိသန်စွမ်းသော ယောကျ်ားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို

ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင် သုဒ္ဓါဝါသဖြင့်မှာပြည်တို့၌ ကွယ်ပျောက်ခဲ့၍ အသျှင်သာဠ္ဍ၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုဖြင့်မှာသည် အသျှင်သာဠ္ဍအား–

“အသျှင်ဘုရား သာဠ္ဍ တောင်းပန်ပါ၏၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါ တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားသာဠ္ဍ ထို့ကြောင့် အသျှင်သည် တရားအတိုင်း တည်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်၏။

ဖြင့်မှာ ရှေးအခါ၌လည်းကောင်း၊ ယခုအခါ၌လည်းကောင်း ငါသည် တရားအတိုင်းတည်၏။ သို့သော့်လည်း ငါသည် ရှေးဦးစွာ အယူကို ထင်စွာ မပြုသေး၊ ဤအဓိကရဏ်း၌ ငါ့ကို သမုတ်တန်ကောင်းရာ၏ဟု (ပြော၏)။

အသျှင်ရေဝတနှင့် ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်း

၄၅၄။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက်–

“အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသီဒိုင် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ ဓမကရိဏ်ရေစစ်ဟူသော ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ပြီ၊ ငါ့အား တိစီဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏”ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ထိုအခါ ဝါနှစ်ဆယ်ရှိပြီးသော ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အသျှင်ရေဝတ၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဥတ္တရသည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသီဒိုင် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ ဓမကရိဏ်ရေစစ်ဟူသော ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ပြီ၊ ငါ့အား သပိတ် တိစီဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏”ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ငါ့သျှင် ဥတ္တရ လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို ကပ်လှူကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ခံယူမူ ထိုခံယူခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား မခံယူမူ အသျှင်အာနန္ဒာအား “အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ခံယူတော်မူပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု”ဟု ကပ်လှူကုန်၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် ရဟန်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို အသျှင်ရေဝတမထေရ် ခံယူသကဲ့သို့ ခံယူ တော်မူပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ် ခံယူတော်မူသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့က (စကားဖြင့်) နှိပ်စက် (အတင်းအကြပ်ပြော) သောကြောင့် "ငါ့သျှင်တို့ လိုရာကို ပြောဆိုကုန်လော့"ဟု ပြော၍ သင်္ကန်းတစ်ထည် ကို ခံယူလေ၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကို–

"အသျှင်ဘုရား အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီး ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း"ဟု ဤမျှလောက်သော စကားသာ ပြောတော်မူ ပါလော့ဟု လျှောက်၏။

"ငါ့သျှင်တို့ ကောင်းပြီ"ဟု အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတအား–

"အသျှင်ဘုရား အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း"ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဤမျှလောက်သော စကားကိုသာ ပြော တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။

"ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏"ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် အသျှင်ဥတ္တရကို နှင်ထုတ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရကို "ငါ့သျှင်ဥတ္တရ အသျှင့်ရေဝတမထေရ်ကြီးသည် အဘယ်ကို ပြောဆိုသနည်း"ဟု မေးမြန်းကုန်၏။

ငါသျှင်တို့ ငါတို့သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုမိကုန်၏ "ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏"ဟု အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် ငါ့ကို နှင်ထုတ်ပါသည်ဟု (ပြော၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည် ဝါနှစ်ဆယ်ရှိ၍ ကြီးပြီမဟုတ်လောဟု (မေးကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။

သို့ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် လေးစားစွာ နိဿရဏ်းဆရာကို ယူရပါကုန်သေး၏ဟု (လျှောက်၏)။

အဓိကရဏ်းနှင့် သံဃအစည်းအဝေး

၄၅၅။ ထိုအခါ သံဃာသည် ထိုအဓိကရဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏၊ ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဤအရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်မူ အကြောင်းရင်း အဓိကရုဏ်းကို ယူသော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန်ကဲဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော်ကုန်ရာ၏၊ သံဃာအား လျော်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်ရင်း အရပ်၌သာ ငြိမ်းစေရာ၏”ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝေသာလီပြည်သို့ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗကာမိ မည်သော မြေတစ်ပြင်လုံးဝယ် သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှစ၍ ဝါတစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိပြီးသော အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အတူနေတပည့်သည် ဝေသာလီပြည်၌ သီတင်းသုံးနေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတအား–

“ငါ့သျှင် ငါသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်အံ့၊ ထိုသင်သည် စောစောကပင်လျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့”ဟု မိန့်ဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ”ဟု သာဏအရပ်၌နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် အသျှင်ရေဝတအား ဝန်ခံ၏။

ထိုနောက် အသျှင်ရေဝတသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ အသျှင်သဗ္ဗကာမိ၏ အိပ်ရာနေရာကို အခန်း၌ ခင်းထား၏၊ အသျှင်ရေဝတ၏ အိပ်ရာနေရာကို အခန်းဝ၌ ခင်းထား၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ဤမထေရ်သည် ကြီးရင့်လျက် မအိပ်မလျောင်း”ဟု (နှလုံးပိုက်လျက်) မအိပ်၊ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ဤအာဂန္တုက ရဟန်းသည် ပင်ပန်းလျက် မအိပ်မလျောင်း”ဟု (နှလုံးပိုက် လျက်) မအိပ်။

ထိုအခါ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအချိန်၌ ထ၍ အသျှင်ရေဝတကို “အသျှင်သင်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသနည်း”ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခု မေတ္တာဈာန်ဝင်စားသဖြင့် များစွာ နေပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်သင်သည် ယခုပေါ်လွင်သော နေရခြင်းဖြင့် များစွာ နေ၏၊ အသျှင်ဤမေတ္တာကား ပေါ်လွင်သော နေခြင်းတည်းဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌လည်း မေတ္တာကို လေ့ကျင့်ပါ၏၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ၌လည်း မေတ္တာဈာန်ဝင်စားသဖြင့် များစွာ နေပါ၏၊ သို့သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြာမြင့်စွာက ရောက်ပြီးပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါသနည်း”ဟု (မေးလျှောက်၏)။

အသျှင်ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါသည်ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခု မြတ်သော ယောကျ်ားတို့နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤသုညတဖိုလ်သည် ယောကျ်ားမြတ်တို့ နေခြင်းပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ငါသည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌လည်း သုညတဖိုလ်ကို လေ့ကျင့်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေ၏၊ စင်စစ်လည်း ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ကြာမြင့်စွာ ကပင် ရောက်ပြီးပါတည်းဟု (မိန့်ဆို၏)။

ဤကား မထေရ်ရဟန်းတို့၏ မပြတ်သေးသော အကြားစကားတည်း။

ထိုစကား မပြတ်သေးမီ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာပြီး လျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် အသျှင်သဗ္ဗကာမိ အား–

“အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌–

‘သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဒွဂံုလကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာဝါသကပ္ပသည် အပ်၏၊ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏၊ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏၊ ဇဋ္ဌောဂီကိုသောက်ခြင်းသည် အပ်၏၊ အဆာမရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏၊ ရွှေငွေသည် အပ်၏ဟု ဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ပြပါကုန်၏”။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်ယူခဲ့ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ “အဘယ်သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါနည်း၊ ပါစိနတိုင်းသားရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါလော၊ ပါဝါပြည်သားရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါလော”ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို သင်ယူခဲ့ပါ၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ “အဘယ်သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ နည်း၊ ပါစိနတိုင်းသားရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့လော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လော”ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း”ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏ သို့သော်လည်း စောစောက အယူကို ထင်ရှားမပြုပါ၊ ဤအဓိကရဏ်း၌ အကျွန်ုပ်ကို သမုတ်သော် သမုတ် တန်ရာပါသောကြောင့်တည်းဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ငါသည်လည်း ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သားရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း”ဟု ဆင်ခြင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏၊ သို့သော်လည်း ငါသည် စောစောကပင် အယူကို ထင်စွာမပြု၊ ဤအဓိကရဏ်း၌ ငါ့ကိုသမုတ်သော် သမုတ် တန်ရာပါသောကြောင့်တည်းဟု (မိန့်ဆို၏)။

၄၅၆။ ထို့နောက် သံဃာသည် ထိုအဓိကရဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။

ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ် ၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းရာ၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရွေးကောက်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်သာဠ္ဟကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်ခုဇ္ဇသောဘိတကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်ဝါသဘဂါမိကိုလည်းကောင်း ရွေး ကောက်၏။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်ရေဝတကိုလည်းကောင်း၊ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတကိုလည်းကောင်း၊ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသကိုလည်းကောင်း၊ အသျှင်သုမနကိုလည်းကောင်း ရွေးကောက်၏"ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

"အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ် ၍ ဖြစ်ငြားအ ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ် ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြားမရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း ဥဇ္ဇာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်၏။

ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်း လေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်"ဟု (သိစေ၏)။

ထိုအခါ အဇိတမည်သော ဆယ်ဝါရသော ရဟန်းသည် သံဃာ၏ ပါတိမောက်ပြ ရဟန်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ သံဃာသည် အသျှင်အဇိတကိုလည်း မထေရ်ရဟန်းတို့၏ နေရာခင်းသူဟု သမုတ်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အဘယ်အရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်ရာ သနည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့အား “ဤဝါလိကာရုံကျောင်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏၊ အသံနည်း၏၊ မြို့ရွာတွန်သံ နည်း၏၊ ငါတို့သည် ဝါလိကာရုံကျောင်း၌ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ ရမူ ကောင်း၏”ဟု အကြံဖြစ်၏။

အဓမ္မဝတ္ထုဆယ်ပါး အမေးအဖြေ

၄၅၇။ ထို့နောက် မထေရ်ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝါလိကာရုံကျောင်း သို့ သွားကုန်၏။ ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက် ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် သဗ္ဗကာမိမထေရ်အား ဝိနည်းကို မေးပါအံ့”ဟု (သိစေ၏)။

အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည်လည်း သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရေဝတသည် ဝိနည်းကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုအံ့”ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိအား–

“အသျှင်ဘုရား သိဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော”ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် သိဂီလောဏကပ္ပဟူသည် အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆားမရှိရာအရပ် (ဆားမပါသော ဘောဇဉ်) ၌ သုံးဆောင်ကုန်အံ့”ဟု သားချိုဘူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သိုမှီးခြင်းပြု၍ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤရှေးဦးစွာသော ဝတ္ထုကို သံဃာသည် ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှေးဦးစွာ ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၁)

အသျှင်ဘုရား ဒွဂုံလကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဒွဂုံလကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား မွန်းလွဲအရိပ် လက်နှစ်သစ်လွန်ချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

မွန်းလွဲချိန်၌ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် နှစ်ခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ နှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၂)

အသျှင်ဘုရား ဂါမန္တရကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဂါမန္တရကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား "ယခု ရွာတစ်ပါးသို့ သွားအံ့"ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိတ်ဝိနည်းကံမပြုဘဲ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိတ်ဝိနည်းကံမပြု ဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုံးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ သုံးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၃)

အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းများစွာတို့သည် တစ်သိမ်တည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ အသီးအသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇာဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဥပေါသထက္ခန္ဓကဋ္ဌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ဒုက္ကဋ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် လေးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ လေးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၄)

အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အနုမတိကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား "ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြုစေကုန်အံ့"ဟု ဝဂ်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကံပြုရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

စမွေယျကွန္ဓက ဝိနယဝတ္ထု၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ဒုက္ကဋ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ငါးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ငါးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၅)

အသျှင်ဘုရား အာစိဏ္ဏကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာစိဏ္ဏကပွဟူကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏၊ ငါ၏ ဆရာသည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏ဟု ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အချို့အာစိဏ္ဏကပွသည် အပ်၏၊ အချို့အာစိဏ္ဏကပွသည် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ခြောက်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ခြောက်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၆)

အသျှင်ဘုရား အမထိတကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အမထိတကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား နို့ရည်သဘောကိုလည်း စွန့်၊ နို့ခမ်းသဘောသို့လည်း မရောက်သော နို့ရည်ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲသောက်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိက်ဝိနည်းကံမပြုဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ခုနှစ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ခုနစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၇)

အသျှင်ဘုရား ဇဋ္ဌောဂီကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဇဋ္ဌောဂီဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆောက်အဦဖြင့် စီရင်ထားသော အရက်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးသော သေရည်နုကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ကောသမ္ဗီပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သေရည်အရက်ကိုသောက်သောကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ရှစ်ခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၈)

အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ်မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဆေဒနက ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ကိုးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ကိုးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၉)

အသျှင်ဘုရား ရွှေငွေသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ရွှေငွေကို ခံယူသောကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဆယ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရားမဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ဆယ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၁၀)

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ "ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတို့သည် တရားမဟုတ်ကုန်၊ ဝိနည်း မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်းကုန်၏၊"ဟု သိစေ၏။

၄၅၈။ ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရဏ်းကို နုတ်အပ်ပြီ၊ ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ အထူးငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ ကောင်းစွာ အထူးငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သို့ဖြစ်သော်လည်း ငါ့သျှင် သင်သည် ငါ့ကို သံဃာ့အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုး တို့ကို ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေခြင်းငှါ မေးဦးလော့ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကို သံဃာ့အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်၏၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ဖြေဆို၏။ ဤဝိနယသင်္ဂီယနာတင်ရာ၌ အလျော့အပို အလွန်မရှိကုန်သော ရဟန်းခုနစ်ရာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂီယနာကို "သတ္တသတိကာ သင်္ဂီယနာ"ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဒွါဒသမသတ္တသတိကက္ခန္ဓကပြီး၏။

ဤခန္ဓကာ၌ ဝတ္ထုတို့သည် နှစ်ဆယ့်ငါးခုတို့တည်း။

ထိုခန္ဓကာ၏ အကျဉ်းချုပ်

ဝတ္ထုဆယ်မျိုးတို့လည်းကောင်း၊ ရေဖြင့် ပြည့်စေခြင်းလည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံလည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းနှင့် အတူ ဝင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေးလေးမျိုးလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် အညစ်အကြေးလေးမျိုးလည်းကောင်း၊ ရွှေငွေလည်းကောင်း၊ ကောသမ္မီပြည်နေ ရဟန်းလည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်နေ ရဟန်းလည်းကောင်း။

လမ်းခရီးလည်းကောင်း၊ သောရေယျမြို့လည်းကောင်း၊ သင်္ကဿမြို့လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဏကုဇ္ဇမြို့လည်းကောင်း၊ ဥဒုမ္ဗရမြို့လည်းကောင်း၊ သဟဇာတိမြို့လည်းကောင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းလည်းကောင်း အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့ အလွန်အားရှိကုန်မည်နည်း။

သပိတ်လည်းကောင်း၊ လှေဖြင့်ဆန်တက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ရဟန်းအား အဝေးမှထင်ရှားဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်းလည်းကောင်း၊ သံဃာလည်းကောင်၊ ဝေသာလီပြည်လည်းကောင်း၊ မေတ္တာစျာန်လည်းကောင်း၊ သံဃာလည်းကောင်း၊ ဥဇ္ဇာဟိကကမ္မဝါစာလည်းကောင်း ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

သတ္တသတိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝဂ် ပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။